

קונטרס בריתי שלום

בענין שמירת הברית ושמירת העינים - הרב דוד פרור שליט"א

מלוקט מספרי קדמונים ראשונים ואחרונים פנינים מזהירים ונבונים נחמדים ואהובים דברי עצה ותושיה פדות
ונחמה
לאותם האנשים שכבר נפלו ביד יצרם והרבו לחטוא גם בחמורות והמה דברים השווים לכל נפש
נערך בעזרתו וחסדו יתברך פה בני-ברק - יו"ל שנת: תהא שנת סוף גלות לבריאת העולם
לבקשות, עצות, שאלות ותרומות, לפנות ל"ינתיבי חסד" ת"ד 2083 בני-ברק,
חשבונו בבנק הדואר מספרו 3-522213 בני - ברק, או בטל' 03-6184296

הסכמות והקדמות

הקדמה
בריתי שלום

פרק ראשון - מדוע וכיצד אדם חוטא? מהו יצר העריות?

סיבות החטא

שמירת העינים
ברית הלשון

פרק שני - גודל חומרת הפגם והשלכותיו

פרק שלישי - מי שחטא בזאת מה תשובתו ותיקונו?

חלק ראשון:

תיקון ראשון - והוא המקוה
תיקון שני

תיקון שלישי - והוא קריאת תהילים:

תיקון רביעי - והוא ענין הצדקה

תיקון חמישי - החשוב מכולם, והוא לימוד תורה

תיקון שישי- המתקן והמועיל מכולם, וביחוד למי שפגם ...

חלק שני

הנהגות טובות

פרק רביעי

גודל מעלת שומר הברית ושכרו בזה ובבא

מקורות

והקדמות

הסכמות

הסכמת מרן רבינו עובדיה יוסף שליט"א

יוסף
לציון
התורה

חכמי

מועצת

ירושלים ט' שבט תשנ"ז

עובדיה
הראשון
ונשיא

הסכמה

הובאו לפני גליונות הקונטרס "בריתי שלום", מעשה ידי אומן נטע נאמן, האברך היקר שוקד באהלה של תורה ויראת ה' היא אוצרו, ועליו יציץ נזרו, כש"ת רבי... נ"י, אשר אסף איש טהור מדברי רבותינו בענין חובת שמירת העינים, וחומר פגם הברית, דברי מוסר והתעוררות מספרי רבותינו

ראשונים ואחרונים. מים חיים ונוזלים מן לבנון, ולפעלא
טבא אמינא איישר חיליה לאורייתא.

ויהי רצון שחפץ ה' בידו יצלח לברך על המוגמר לזכות את
הרבים להגדיל תורה ולהאדירה, לאורך ימים ושנות חיים
ועוד יפוצו מעיינותיו חוצה בבריאות איתנא ונהורא מעלייא.

עובדיה יוסף

הסכמת הרה"ג שריה דבילצקי שליט"א

דבילצקי	שריה
בני-ברק	רחוב
50,	ירושלים
	טל' 6182649

בס"ד, ערש"ק וארא תשנ"ז

הסכמה

אות זה מדבר והאותיות תבאנה ויגידו למו, איך שהאברך
הרב מזכה הרבים ר'... נ"י, בא והראני את ספרו אשר עומד
להוציא לזיכוי ולתועלת הרבים, בשם בריתי שלום, אשר
תוכנו מדבר אודות תיקוני הברי"ק ששייכים לכל ימות
השנה ובפרט לימי השובבי"ם הק'. ואף שכבר כמה וכמה
ספרים יצאו לאור במקצוע קדוש זה, מ"מ לא ראי זה
שלפנינו, כי ספר נחמד זה יהיה עשוי כמתכונת ספר כיס,
וסודרו בו בסדר ישר מרבית התיקונים הנצרכים, כאשר עיני
הקורא תחזנה מישרים, הכל מסודר באופן מובן ומועיל וכו'.
לכן ידי תיכון עמו להוציאו במהרה בכדי לזכות הרבים
בעניינים גדולים ונשגבים אלה.

ולחיבת הקודש צירפתי גליון בעינייני שובבי"ם שהוצאתי
לאור לפני עשרות בשנים, שאם ירצה יצרף אותו בהדפסה
בתוך הספר הק' שמוציא לאור.

ובמהרה נזכה לאור חדש על ציון תאיר ולגאולה שלימה
בב"א.

הכו"ח יום הנ"ל לכבוד כל המיישרים אורחותם בתשובת
שמירת ברי"ק והמסתעף.

שריה דבליצקי

הערה חשובה לימי השובבי"ם מהרה"ג שריה דבליצקי שליט"א

הנה כידוע ימי השובבי"ם הם מסוגלים מאד בכל שנה ושנה לשוב בהם
בתשובה שלימה על עוונות ידועים. והנה יש הרבה אנשים שמתאשים
לגמרי מכל הענין הזה ואינם שמים כלל על לב. ויש גם שמתאשים מזה
מדאינם יודעים איך להתחיל לשוב בענינים אלו.

והנה אלו שאינם שמים זה על לבם מדעברו עליהם כבר זמן זמנים טובא,
צריכים לדעת שזו אינה טענה כלל, ואפי' אם יחיה האדם אלף שנים סופו
ליתן דו"ח לפני ממה"מ הקב"ה על כל דבר ודבר, וכל האמור הקב"ה
ותרן וכו'.

ואודות אלה שאינם יודעים איך להתחיל בענין זה, הנה יש לפניכם
דרכים בטוחות ומועילות מפי רבותינו גדולי הדורות זי"ע. ראשית כל,
החרטה על העבר והקבלה על העתיד, כמ"ש הר"ח מוואלאזין זצ"ל
בכתר ראש אות ק"ל וקל"א וז"ל: עיקר דרכי התשובה מדאורייתא -
חרטה ועזיבת החטא בלב שלם וקבלה על להבא. ותשובה עצמית עפ"י
דינא דגמרא בנקל לצאת, היינו שיגמור בדעתו שלא ישוב לכסלה עוד
ומרירות הלב ליתר שאת. עכ"ד.

אלא שרבנו האריז"ל כתב בשער רוה"ק עמוד כ"ג שצריך להתענות על
חטא זה פ"ד תעניות רצופים. והנה העם בראותם זה מתיאשים מכל
הענין, מדאין בכוחם להתענות מספר כזה של תעניות רצופים. אבל יש
כמה וכמה דברים שמצוה להודיע לרבים, שהמה מועילים במקום
התעניות.

א. ראשית כל, סברת הרא"ש בשם הראב"ד ורבינו ירוחם,
שנפסקה להלכה באו"ח ברמ"א ס"י תקס"ח ס"ב וז"ל: י"א

שאם מצטער הרבה בתעניתו, יכול לפדות בממון. וה"ה באונס אחר. ויאמר כסף זה בל"נ אני נותן לצדקה תמורת פ"ד תעניות שנתחייבתי להתענות. ויחלק זה לת"ח עניים עמלי תורה ביראה וטהרה. ע"כ.

ב. כתוב בתוס' מעשה רב: דרכו של רבנו הגר"א ז"ל לפסוק מעשה התשובה לבעלי התשובה - ביגיעת לימוד התורה ומניעת הדיבור במקום תענית. ע"כ. וכ"כ באגרת הגר"א, וז"ל: ועד יום מותו צריך האדם להתיישר, ולא בתעניות וסיגופים רק ברסן פיו ותאוותו, וזהו התשובה וכו' וזהו יותר מכל התעניות וסיגופים בעולם וכו'. עכ"ד. ועפ"ז כתב בספר קדושה להר"ש הומינר נ"י פ"ג אות ס"ט, וז"ל: ובשבועות אלו במקום התענית יראה להתגבר מאד למנוע עצמו מכל דיבור יתר ולא ידבר כי אם מה שהוא לו הכרח גמור ואמיתי לגופו או לנפשו. ע"כ. וכ"כ החסיד ביסוד ושורש העבודה, ענין השובבי"ם דיזהר מאד מאד משיחת חולין.

ג. יראה שימנע עצמו מכל התאוות, הן במאכל הן במשתה, וכמ"ש הרבנו יונה ביסוד התשובה משם הראב"ד וז"ל: ואם הוא חלוש ואינו יכול לסבול עינויים קשים, ימשוך עצמו מתאוותו ולא ימלא תאוותו במאכליו ומשתיו, וכן אמר הראב"ד ז"ל, שהיה אחד מחסידי העולם: הגדר הגדול והמופלא במניעת המאכלות. וזהו פירוש לדבריו: אל יחשוב אדם לגמרי שלא יאכל בשר ולא ישתה יין, כי די לנו במה שאסרה תורה, אך בעוד המאכל לפניו, ועודנו תאב לאכול ממנו, ימשך ממנו לכבוד בוראו, ולא יאכל כדי תאוותו, וזה הדבר יזכירנו אהבת הבורא יותר מתענית אחד בשבוע, כי זה בכל יום מדי אכלו ושתו. עכ"ד.

ויצא לנו מכל זה דאף דרבינו האריז"ל קיבל מפני אליהו ז"ל להתענות אודות פ"ד תעניות, הנה לעומתו מצאנו ראינו בדברי שאר רבותינו הראשונים ורבנו הגר"א עצות מועילות תמורת התעניות, והן המה: הפדיון, מניעת המותרות במאכל ומשתה ומניעת הדבור.

ד. אמנם עיקר הכל הוא ההתמדה בלימוד התורה, וכדכתב הר"י שם וז"ל: והעיקר עם התענית התמדת הלמוד יומם ולילה. ע"כ. ובכתר ראש להגאון ר"ח מוולאזין אות קל"ג כתב דאף שנכשל כמעט בפשע, ח"ו, כשעוסק בתורה א"צ לדאוג כלל, כי התורה מצלת מן המיתה. כ"כ שם בשם הגר"א. ובאות ס"ג שם: מי שזהיר ללמוד ג' שעות לשמה,

מוחילין לו על כל עונותיו. וכבר האריך בענין זה בהוספות
לספר תקנת השבים הנדפס בס"ס יסוד יוסף (ירושלים תשי"ט).

ועל כן יתעורר האדם ביחד עם החרטה והקבלה לאחוז בשבועות אלו
מכל הנ"ל כפי יכולתו ומצבו ומעמדו, ובלבד שלא יתייאש מכל וכל.

הסכמת הרה"ג רבי מאיר מאזוז שליט"א

הגאון רבי מאיר מאזוז שליט"א
נאמן ס"ט - ראש ישיבת כסא רחמים

בס"ד, כ' שבט התשנ"ז

המלצה

גם אני מצטרף להסכמות רבותינו הגאונים שליט"א
שהמליצו על הקונטרס היקר "בריתי שלום", מעשה ידי
האברך ר'... נ"י, כולו סובב על עניין שמירת אות ברית קודש
ושמירת העיניים. ולפעלא טבא אמרינן יישר. וכבר ידוע מפי
הגה"צ סבא קדישא ר' ישראל אבוחצירה, ובנו הגה"צ ר'
מאיר אבוחצירה זצ"ל וזיע"א, שהיו פועלים גדולות ונצורות
בתפילותיהם בזכות שמירת הפה והעיניים.

ואתנח סימנא סמ"ך עי"ן פ"ה צד"י קו"ף - סגור עיניים פה
(תהיה) צדיק קדוש, ובזה תנצל מן רש"ת היצר הרע.

כן נזכה לגאולה שלמה בב"א.

מאיר בהגר"מ מאזוז - נאמן ס"ט

הסכמת הרה"ג שמואל אליעזר שטרן שליט"א

שטרן	אליעזר	שמואל
מאיר	זכרון	דומ"צ
סופר	חתם	ור"מ
	חוג	רחי הרב קוק 1, בני-ברק 51273
		בס"ד עש"ק פרשת בא תשנ"ז
		המלצה
		בואו ונחזיק טובה מרובה לכבוד האברך כמדרשו כש"ת הרי' ... שליט"א אשר נשאו לבו הטהור לזכות את הרבים בלקט חשוב ונכבד להאיר עיניהם ולבם של ישראל בטהרת הקודש, בחיזוק יסודות הקדושה והצניעות בקרב עם קדוש, תחזקנה ידיו הטהורות העוסקות בעבודת קודש זו.
		הרחמן הוא יטהר את לבבינו ויאיר עינינו במאור התורה, לעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם.
		ביקרא דאורייתא
		שמואל אליעזר שטרן

הקדמה

"לכן הנני נותן לו את בריתי שלום ..."

כח הראייה, המחשבה והרצון, הינם ג' כוחות חשובים והכרחיים ביותר שחנן ה' את יציר כפיו האדם. האדם בכח דמיונו יכול להפליג ולעלות מעלה מעלה במדרגות גבוהות ורמות, ומאידך גיסא להידרדר עד שפל

המדרגה ח"ו. לדמיון המחשבה אין סייג וגבול, ורק האדם, הוא עצמו ולא אחר זולתו, יכול לנווטו כפי רצונו.

ברם, מכיוון שלכח הדמיון אין גבול, משתמש בו האדם לאפיקים לא רצויים, קרי מחשבות זרות והרהורים רעים. וממחשבה למעשה, הרהרנו הרהורים רעים ביום ובאנו לידי טומאת קרי בלילה, ולא לחינם אמרו חז"ל: "הרהורי עבירה קשים מעבירה".

והנה מחשבות זרות באות לאדם לא רק בגלל דמיונו ומחשבתו, אלא גם בגלל ראייתו, "אין יצר-הרע שולט אלא במה שענינו רואות", וכן אמרינן "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", ללמד ששני כוחות אלו, מחשבה וראייה, קשורים אחד בשני והא תליה.

מסופר על אלכסנדר מוקדון שאמר לזקני מדינתו שרוצה הוא ללכת למדינת אפריקה על-מנת להילחם בה ולכובשה. ענו לו: אי-אפשר לך ללכת לשם, כי יש בדרך הרי חושך. אמר להם: אי-אפשר שלא אלך לשם, ואיני שואל מכם אלא זאת, כיצד אעשה שאוכל לילך לשם. אמרו לו: קח לך כמה חמורים גדולים ממצרים היודעים ללכת יפה בחושך, וקח הרבה חבלים, וכשתהיו סמוך להרי החושך תקחו קצה האחד של החבלים ותקשרו בהם, והקצה האחר תחזיקו בידיכם ואל תרפו אותם, כי בשעה שתחזרו תמצאו הדרך על-ידי החבלים ולא תאבדו הדרך. וכך עשה, יצא מעירו והחל ללכת. לאחר זמן הגיע לעיר אחת במדינת אפריקה אשר היו גרים בה רק נשים, וכשביקש ללחום עמם אמרו לו הנשים: אם תהרוג אותנו לא יהיה לך כבוד מזה, כי יאמרו נשים הרג וזו אינה גבורה, ואם נהרוג אותך תהיה מזולזל בעיני העולם שיאמרו: ראו מה עלה בסופו של אלכסנדר מוקדון, זה שנהרג בידי נשים. על כן, מוטב לך להניח לנו. אמר להם: אני שומע לעצתכן ולא אלחם בכן. ביקש שיתנו לו לחם לאכול. ערכו לו הנשים שולחן זהב ועליו הניחו כיכר לחם עשויה זהב. אמר להם: כלום זהו האוכל של בני המקום הזה? ענו לו הנשים: אין אנו אוכלים לחם של זהב, אבל כשראינו אותך שבאת למקום רחוק כזה תמהנו עליך ואמרנו, כלום אין לך אוכל במקומך שבאת למקום רחוק כזה, ולכן חשבנו שבאת לכאן כדי לאסוף ממון, ולכן הבאנו לך לחם של זהב. וכשיצא אלכסנדר מאותה העיר כתב על שער העיר: אני אלכסנדר מוקדון הייתי טיפש עד שבאתי לעיר זו, וכאן למדתי חכמה. באמצע הדרך בחזרתו ישב ליד מעיין שריחו היה טוב מאוד, שהיה משיב את הנפש, על-מנת לאכול. היו בידו דגים מלוחים מתים. בעודו רוחץ אותם במים להסיר את מליחותם, באה רוח מן המעיין והחיותה את הדגים המלוחים. אמר אלכסנדר בלבו, נראה לי שמעיין זה מקורו מגן-עדן. נכנס לתוך המעיין והיה הולך בתוכו עד שהגיע לפתחו של גן-עדן. הרים קולו ואמר: פתחו לי את שערי גן-עדן. ענו לו: שער זה מיוחד הוא ליראי ה', וצדיקים יבואו בו. אמר: אני מלך חשוב, ומאחר שכבר באתי עד לכאן תנו לי איזה דבר. נתנו לו גלגל של עין. כשבא לביתו ביקש לשקול אותו, שם על צד אחד של המאזניים את הגלגל ובצד השני החל לשים את כל

כספו וזהבו, וכשגמר לשים את כל כספו וזהבו עדיין היה הגלגל שוקל יותר ומכריע את הכף. הלך לחכמים ושאלם מדוע העין הקלה כל-כך מכריעה את המשקולת הכבדה. אמרו לו חכמים: שים מעט עפר ליד העין וראה מה יהיה, ואומנם ברגע ששם עפר לצד המאזניים שם היה גלגל העין, נשארה הכף למעלה והמשקולת עם כספו וזהבו ירדה מטה. אמרו לו חכמי ישראל: הגלגל שקיבלת - של בשר ודם הוא, כי עין בשר ודם אינה שבעה מראות, הכול נחשב כלום בעיניו, ורוצה תמיד עוד ועוד. מתי שבעה עין זו, במות האדם, כאשר מתכסה הוא בעפר. ולא לחינם אמרו חז"ל "עיוור חשוב כמת", לומר וללמד שהכול מן העין. רוב מעשיו של האדם מושתתים על-פי ראייתו. אדם קונה רהיט חדש משום ששבעו עיניו כבר מן הרהיט הישן שבביתו. היופי משחק תפקיד מרכזי בחייו של האדם, וכל זאת בנוי על-פי כוח הראייה; וכששני כוחות אלו חוברים יחדיו, הדמיון והראייה, קשה היא ההתגברות עליהם, ובייחוד בדורנו אנו שהפריצות והמתירנות רבה, ואכן כמעט ואין לך אדם שאינו נכשל בעוון זה, וכבר אמרו רבותינו שחטא זה הוא הגורם הישיר לאדם לחוסר מזלו והצלחתו בעולם-הזה ולעונשו בעולם-הבא, וכפי שכתב בספר "גשר החיים" ח"א עמוד קי"ב: קודם שמוציאין מהבית מת זכר, מכריזין בחרם כי כל זרעו לא ילווהו ולא ילכו אחר מיטתו כלל וכלל, והטעם הוא, כדי שלא ילכו אחריו יצורי זרעו הטמאים מטיפות הקרי, וכדאמרו בעלי הקבלה: שמטיפות הזרע הבלתי כשרים מתהווים יצורים טמאים מזיקים, שבמשך הזמן מתגדלים ומתלבשים בלבושים גופניים של שדין ורוחין, והם הם נגעי בני-אדם הפוגעין בו וגורמים לו מרעין בישין גם בחייו, ומאז נתחדשה המשקפת המגדלת פי 16-18 אלף, רואים על-ידי אותה משקפת בכל טיפה שכזו בריות חיות קטנטנות בצורת תינוקות בני-אדם מתנועעות, רצות ומתרוצצות, המראות זוועה למסתכל, ובפטירתו של אביהם מולידם (אם לא זכה לבערם ולהחזיר את הניצוצות למקום קדושה על-ידי תשובה ותיקונים המובאים בספר זה), מתלווים הם אל אביהם ומלפפים אותו ולא ירצו להיפרד ממנו, ומטמאים ומזהמים ומצעררים אותו ולא ירצו להיפרד ממנו, ומטמאים ומזהמים ומצעררים אותו עד מאוד ואינם מרשים לו לחזור למקום מחצבתו הקדוש, ומשום כך עושים מסביב למת עוד כמה עניינים, כגון: הקפות ועוד כהנה, למען הרחיקם (או לבערם) מעליו עד כמה שאפשר.

ומשום שיצרו של אדם רע מנעוריו, ברא הקב"ה באדם כח נוסף העולה על שני כוחות אלו, והוא כח הרצון. כח הרצון הוא הכח החיוני והחשוב ביותר שנמצא באדם. האדם בכח רצונו יכול לחולל פלאות ולשנות עולמות, ולא לחינם אמרו "אין דבר העומד בפני הרצון". ואומנם, אף-על-פי שמודע האדם לכח רצונו הכביר, הריהו מזניחו ואינו מנצלו. מחקרים הוכיחו שאדם ממוצע מנצל רק כ- 10% מכח רצונו ויכולתו. ההוכחה הברורה לזאת היא התפוקה הגבוהה שאליה מגיע האדם בשעת סכנה ולחץ.

ברם בעוד שלגבי ענייני העולם-הזה כח הרצון הוא חשוב, הרי שלגבי קיום התורה והמצוות כח הרצון הוא החשוב, וללא כח זה יקשה לאדם לגבור על יצרו ולקיים מאמר החכמים "בטל רצונך מפני רצונו".

קונטרס זה נועד להדריך את האדם כיצד לבטל את רצון היצר מפני רצון הבורא יתברך, וללמד את האדם כיצד בכח הרצון ישלוט על מחשבתו, ראייתו ומעשיו, וינצל אפיקים אלו להתעלות במסילה העולה. ואנו תפילה ותחינה לבורא עולם שנזכה בזכות מצוה יקרה זו ל"יותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", אמן.

בריתי שלום

ברוך הוא אלוקינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת שבה נצטוונו בתרי"ג מצוותיו הקדושות.

והנה מכל אותם תרי"ג מצוות שנצטוונו מאיתו יתברך, המצוה הראשונה שנצטוונו היא מצוות פריה ורביה. כמ"ש "ויברך אותם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה". וזוהי מטרת כל הבריאה שיהיה העולם מיושב וזהו חפצו-רצונו יתברך כדכתיב "לא תוהו בראה לשבת יצרה" ובסיבתה מתקיימות כל המצוות בעולם וביחוד בדורנו אנו דור עקבתא דמשיחא דור הגאולה שבו נאמר "אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף".

אך דע עקא מה יעשו אותם אלו הרווקים בדור אשר אין בכוחם להתגבר על יצרם וכן אותם אלו הנשואים הנכשלים בכך בהוצאת זרעם לבטלה כנא' "עד גיל עשרים ולא נשא אשה כל ימיו בהרהור עבירה". וכן אלו אשר אינם יכולים לשלוט ביצרם ויצרם גובר עליהם הלוך ושוב. וביחוד בדורנו אנו, דור עקבתא דמשיחא, אשר בו מצבנו ירוד בכל העניינים הן רוחני והן גשמי ובפרט בענייני הצניעות והקדושה שהעזות והחוצפא יסגי והמלכות תהפך למינות והפריצות והחציפות מתרבה מיום ליום באופן מבהיל, ומה שהיה עד לפני שנים מספר אסור אף לגויים לעשותו בפרהסיא, כיום מותר והריהו נחלת הכלל, וע"כ קשה לאדם שלא ליכשל בהוצאת ז"ל, ובפרט אלו שמחמת דוחקם להביא טרף למחית ביתם מוכרחים להסתובב בשווקים וברחובות, ולנסוע באוטובוסים ואין רגע בלי פגע, שמכשולים למאות ואלפים פעמים באיסורים חמורים בראות העין לרע "ועין רואה והלב חומד", ובכל פינה ומקום שהינך צועד הינך עלול להיכשל באיסורים גדולים וחמורים בפגם העיניים והמחשבה, וכבר כתבו רז"ל "שלא יהרהר ביום ויבוא לידי טומאת קרי בלילה".

ושמא יאמר האדם וכי מה בכך שאני מהרהר, הרי אין בכך כלום, וכי יש אדם שאין בו מחשבות והעיקר שאני שומר על בריתי לבל אכשל, כבר אמרו על זאת חז"ל "הרהורי עבירה קשים מעבירה", וכל המביא עצמו לידי הרהור אין מביאין אותו במחיצתו של הקב"ה. וכבר אמרו רבותינו כי כמעט אין זה בר המציאות שיהרהר האדם ולא יגיע בסופו של דבר לידי ז"ל רח"ל כנאמר "ונשמרת מכל דבר רע" - שלא יהרהר אדם ביום ויבוא לידי טומאה בלילה.

וכן אמרו חז"ל "עין רואה ולב חומד וכלי מעשה גורמים".

והנה ע"י שפוגם בבריתו ומוציא זרעו לבטלה רח"ל הריהו גורם להורדת הקליפות מחדש, ואינן מגיעות למקומם וגורם לנשמה שתהיה משוטטת בעולם ולא תוכל לבוא על תיקונה (1).

וזהו צער השמים וצער כל העולמות, וכתוב בזוהר הקדוש ובשאר ספרים שבגלל זה העוון אין משיח צדקינו בא, וזה גורם לעיכוב הגאולה כי אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף. והמוציא שז"ל לא די בכך שמוריד הנשמות מחדש בקליפות, אלא אף מרחיקן ומדיחן למקומות חשוכים ונדחים, וע"י כך גורם להרבות השפע לכוחות הטומאה והחיצונים רח"ל ולדחיית ניצוצי הקדושה.

ולא לחינם נקראת מצוה זו יסוד, כי זהו יסוד הצלחתו וקיומו של עם ישראל ועל זאת אמרו רבותינו ז"ל הכל תלוי במזל - במוציא זרעו לבטלה, וביחוד בזמננו אנו צריך האדם להיזהר בזאת יותר לא לפגום בבריתו כלל, כי עתה אנחנו באלף השישי שהוא כנגד היסוד, ועיקר הגאולה וביאת משיח צדקינו תלויה בשמירת הברית כמובא בתיקונים ובזהר שעיקר הגאולה תלוי בתיקון הברית, ובזכות שימצא בדור אחדים מישראל הקדושים שבכל אלו בחציפות ועזות והפקרות מוסרים נפשם ושומרים עיניהם מלהסתכל באלו החצופות והשרוצות רח"ל ושומרים נפשם מלפגום הברית יסתכל קודשא בריך הוא בהם ובזכותם יצמח הגואל במהרה (2).

ושמא יאמר האדם, והרי ענין זה יפה בו השתיקה והצניעות, כתב על זאת ה"חתם סופר" באחת מדרשותיו שלפני פטירתו סבל לא עליכם מהשתן, שלא היה יוצא כראוי, והרופאים הכניסו לו קטטר להקל עליו, וכתב ה"חתם סופר" בספרו שהוא הרהר על זה, למה הענישו אותו מהשמים בענין זה כי הוא לא פגם באבר זה אף פעם, ואחרי שאלת חלום מצא שמענישים אותו בדבר זה לפי שהוא לא דרש בענין החטא הזה (פגם הברית) כל השנה, ורק פעם אחת בשנה לפני כל נדרי בכיפור היה דורש, ומכיון שלא דרש ע"ז יותר נענש!

ואם בדורו כך על אחת כמה וכמה בדורנו אנו שצריכים להיזהר ולהזהיר בזאת לבל יכשלו, ולמזהיר ולנזהר שלומים יתן כמי נהר.

ואמרנו למען ידע הקורא בבהירות כיצד עליו לעשות, חילקנו הקונטרס
הזה לארבעה פרקים :

א. מדוע וכיצד אדם חוטא - המניעים והסיבות, והיא גופא
הדרך להימנע ולהישמר.

ב. גודל חומרת הפגם והשלכותיו.

ג. מי שכבר חטא בזאת, מה תקנתו תשובתו וכפרתו.

ד. מהו השכר שמקבל שומר הברית.

פרק ראשון - מדוע וכיצד אדם חוטא? מהו יצר העריות?

לאחר שסיים הקב"ה לברוא את עולמו בששת ימי המעשה הסתכל
הקב"ה בבריאתו ובמעשה ידיו, ואמר, כל מה שבראתי הרי הוא לטובה
ולברכה כנא' "וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד, ויהי ערב
ויהי בוקר יום השישי", ומהו טוב מאד?

רבי נחמן בר שמואל בר נחמן בשם רב שמואל בר נחמן אמר: הנה טוב
מאד זה יצר הטוב והנה טוב מאד זה יצר הרע. וכי יצר הרע טוב מאד?
אתמהא!

אלא שאילולי יצר הרע לא בנה אדם בית ולא נשא אשה ולא הוליד, ולא
נשא ונתן. וכן שלמה המלך אומר "כי היא קנאת איש מרעהו" (ב"ר ט-ז).

יצר-הרע הוא הכח העיקרי המניע מאחורינו בכל משך זמן חיינו ובכל
עניינינו, רוב תשוקותיו ורצונותיו של האדם באים מכח יצה"ר. היצר
הרע, בה"א הידיעה, שנמצא בכל אדם וכמעט אין לך אדם שאינו
נכשל בו, אם מעט ואם הרבה, הוא "יצר העריות". יצר זה הוא היצר
החזק באדם, אין לך דבר בכל התורה כולה שהוא קשה לרוב העם לפרוש,
אלא מן העריות והביאות האסורות. אמרו חכמים, בשעה שנצטוו ישראל

על העריות בכו וקיבלו מצוה זו בתרעומות ובכיה, שנא' "בוכה למשפחותיו" על עסקי משפחות. ואמרו חכמים גזל ועריות נפשו של אדם מתאוה להם ומחמדתן, ואין אתה מוצא קהל בכל זמן וזמן שאין בהם פרוצין בעריות וביאות האסורות (3).

יצר העריות, הוא הכח המושך את האיש אל האשה ואת האשה אל האיש, בלא יצר זה ימאס ויגעל האדם לגשת אל אשתו כדי לקיים את עונתו, וזאת מפני שאשה חמת מלא צואה ופיה מלא דם והכל רצין אחריה (שבת קנ"ב). ויש סיפור בזה באליהו זוטא (4) ואכמ"ל.

ומסופר בתלמוד, על אנשי כנסת הגדולה שראו שכח עבודה זרה כה גדול ורב בעולם, לפיכך החליטו לעשות יום בכי ומספד, כנא' "ויזעקו בקול גדול אל ה' אלוהיהם".

אמרו: יצר עבודה זרה זו - היא שהחריבה את בית מקדשו של הקב"ה ושרפה את היכלו והרגה את הצדיקים והגלתה את ישראל מארצם, ולא זו בלבד אלא שעדין מרקדת היא בינינו.

אמרו לקב"ה: אתה נתת לנו את הע"ז הזו אך ורק כדי שנתגבר עליה ונקבל על כך שכר, אנו לא מעוניינים לא בה ולא בשכרה. ישבו ג' ימים בתענית וביקשו רחמים. לאחר ג' ימים נפל להם פתק מהשמים שבו היה כתוב: אמת - כלומר, שאף הקב"ה מסכים עמהם ורוצה שיתבטל יצר זה מהעולם.

באותם רגעים יצא מבית קודש הקודשים גור אריה עשוי מאש. אמר להם הנביא זכריה בן עדו, זה הגור, הוא יצה"ר של ע"ז. עטו אחריו כדי לתופסו, וכשתפסו אותו הצליח להשתמט מהם והיה קולו הולך 400 פרסה. אמרו חכמים לנביא מה נעשה, אולי מן השמים מרחמים עליו, כי משם נברא? אמר להם הנביא שיתפסו אותו שוב וישימו אותו בתוך סיר של עופרת ויכסו את הסיר עם פקק של עופרת שהיא משתיקה את הקול יותר מכל סוגי מתכות וסוגים אחרים, שנא' "ויאמר זאת הרשעה וישלך אותה אל תוך האיפה וישלך את האבן העופרת אל פיה". וכך התבטל יצה"ר של ע"ז.

ראו זאת חכמים ואמרו: הואיל והשעה הזאת היא שעת רצון, א"כ נבקש רחמים גם על יצר העריות ונבטלו מן העולם. ביקשו רחמים ונמסר יצר זה בידם. לקחו חכמים את יצר העריות, וחבשוהו ג' ימים והיו צריכים ביצה לחולה ולא נמצאה, ומדוע?

כיון שביטלו את יצר העריות, לא היה מה שימשוך את האחד לשני, וזאת אף אצל בעלי חיים.

אמרו חכמים במצב כזה העולם יחרב, ולבטלו לחצאין אי אפשר. א"כ מה נעשה? החליטו ועשו. סימאו את עיניו, ולפיכך אין אדם מתגרה

שמירת העינים

א. והנה הסיבה העיקרית והחשובה מכולם היא **שמירת העינים**, ועל זאת אנו מתפללים ומשלשים בכל יום "והיה לכם לציצית וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם", ופרש"י - הלב והעינים הם מרגלים לגוף ומסרסים לו את העבירות, העין רואה והלב חומד והגוף עושה את העבירה (5).

על האדם לדעת שעיקר פגם הברית בא מחמת ההסתכלויות בנשים, כדאמרינן "אין יצה"ר שולט אלא במה שעינו רואות", ושם אמר האדם ומה בכך?!

האם כשאני הולך ברחוב לרגל עיסוקי, האם מכח הסתכלותי שבאה שלא במתכוון עלול אני להגיע לידי פגם הברית? ועוד, הרי לאחר מכן מסיח אני דעתי מכך!

וכבר אמרו על זאת חז"ל והבטיחו "כל הצופה בנשים סופו לבוא לידי עבירה", וכל המסתכל בעקבה של אשה הווין ליה בנים שאינם מהוגנים, לפיכך על האדם לדעת שאם הולך ברחוב ורואה מראות אסורות, עליו לדעת בבטחה כי ע"י הסתכלותו לא ימלט מעוון זה, כי העין רואה והלב חומד וכלי המעשה גומרים, "וטוב מראה עינים מהלך נפש". וכבר כתבנו לעיל בהקדמה "ונשמרת מכל דבר רע" - שלא יהרהר ביום ויבוא לידי קרי בלילה, והנה ההרהור בא ע"י ראייה, ומי שלא ראה ביום אי"כ איך יהרהר בלילה?

וזאת היתה כוונת רב ששת שלא היה מסתכל חוץ ל- 4 אמותיו, כי המסתכל חוץ ל- 4 אמותיו כמוציא זרע לבטלה, וכבר נאמר: "ברית כרתי

לעיני ומה אתבונן על בתולה", כי כמו שיש ברית הלשון וברית המעור, כך יש ברית העיניים, ומי שלא שומר על העיניים אינו שומר גם על המעור (6).

ובודאי אותם אלו האנשים המסתובבים בחוצות בערבי שבתות וחגים, אנשים ונשים, עתידים לחטוא בשלוש הבריתות: ברית העיניים, ברית הלשון וברית המעור (7).

ובכלל זאת המסתכל בטלויזיה ובעיתונות הטמאה שהינם מוקצה מחמת מיאוס, ובספרי מינות למיניהם, עתיד להיכשל בפגם הברית, וכן המסתכל בבע"ח בשעה שנזקקין זה לזה, וכן המסתכל בבריתו וכ"ש בברית חבירו, סופו לבוא לידי ז"ל, וכנראה על זאת התכוונו חז"ל באומרים "עיוור חשוב כמת", לאמר שהיצה"ר שבו נחשב למת ואינו קיים, כי עיקר היצר בעיניים. וע"ז אמרו חכמים אין חציצה לתאווה כעצימת העין.

והנה כל האמור לעיל הוא בבחינת סור מרע, דהיינו אם יקיים כל הנ"ל ינצל ולא יגיע לידי ז"ל, אך אין די בזאת לאדם, כי לפעמים ילך יצרו ויחטיאו ולא יוכל לעמוד לו, וע"כ העצה הטובה ביותר להינצל ממנו הוא ועשה טוב, וע"כ כשהולך ברחוב יחשוב בליבו שעל כל אשה שעוברת בפניו ואין מביט בה, הרי מקיים בזאת מצוה של "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם". והנה במשך היום שהולך מספר פעמים, הן ללימודו והן לסידורו ועיסוקיו, הרי יכול לצבור בקופתו בכל יום מאות מצוות, ועשה מצוה אחת הכריע כל העולם כולו לכף זכות ואשריו ואשרי חלקו שזכה לכך ושמר על עיניו, ואם ח"ו בלכתו ברחוב לא ישמור על עיניו ויביט לצדדיו ולכל עבר המסקרן אותו, הרי שבכל הסתכלות והסתכלות עובר על לאו דאורייתא של "ולא תתורו", וביום אחד ח"ו הרי יכול לעבור על מאות ואלפים איסורים, ואוי לו ואוי לנשמתו, שמלבד שטימא את עיניו ונשמתו, הרי גם בזאת הכריע את העולם לכף חובה, וכשיחשוב וישים זאת על ליבו, הרי בוודאי שישמור עיניו מחטוא ויזהר לבל יסתכל חוץ לד' אמותיו (8).

ברית הלשון

ב. הסיבה השניה והיא ברית הלשון - כידוע וכמובא בספרים הקדושים שברית המעור מכוון כנגד ברית הלשון ובוודאי הפוגם בלשון עתיד לפגום במעור, כנא' "רב המנונא סבא אמר אל תתן את פיך לחטיא את בשרך" לאמר שאם שומר הלשון נשמר ברית המעור מאליו, ואם לא נזהר בברית

הלשון אף שנוהר בברית המעור לא יעלה בידו ויטמאוהו, כנאי "נצור לשונך מרע", שלא תבוא לידי שכבת זרע לבטלה הנקרא רע (9). וכן כתב החיד"א הרוצה להינצל מקרי לא יטמא ברית הלשון ובפרט יזהר מנבלות פה ולשון הרע, כי הלשון והמעור מכוונים ומי שפגם בלשון ודאי יחטא במעור כנאי "אמרתני אשמרה דרכי דרך גבר מחטוא בלשוני" (10).

וכן כתב "בראשית חכמה" (11), שאם שומר הלשון מאליו נשמר הברית ואם לא נזהר בשמירת הלשון ונזהר בשמירת הברית, אפילו שמירת הברית לא עלתה לו, ע"כ צריך האדם לדעת ממה להיזהר שלא לפגום בעניינים הנוגעים לפה, והמה מחולקים לי"א חלקים – סיבות .

שמירת הלשון

א. הסיבה הראשונה והיא שמירת הלשון - והוא החמור מכולם עיקר העיקרים כנכתב בספרים הקדושים,

והוא ניבול פה ולשון הרע, ובזאת אמרו חז"ל "מות וחיים ביד הלשון", היינו כל החוטא בלשון יפגום בבריתו, וכל הפוגם בבריתו חייב מיתה (12). וכן אמרו, כל המנבל פיו מעמיקין לו גיהנם, ואפילו חותמין עליו גזר דין לטובה הופכין עליו לרעה, והמדבר לשון הרע בא לידי קרי, מידה כנגד מידה, הוא היה הורג ג' נפשות: הוא, השומע, ומי שעליו דיבר, ע"כ יבוא להוציא ז"ל ולהמית נפשות.

2. המברך ברכה לבטלה, אם על מאכל, אם על משקה, ואם על עניית אמן בתפילה, וע"כ צריך להיזהר בזה בפרט שליח ציבור שלא יחזור תפילת שמונה עשרה אם אין תשעה שיענו אמן בודאי (13). וביחוד צריך להקפיד על ברכת הנהנין תחילה וסוף, שבזאת נכשלים המון העם, ואם ברך לבטלה יבוא להוציא ז"ל, והוא מידה כנגד מידה, ולכך נאמר "נצור לשונך מרע", כדי שלא תהיה נקרא רע.

3. המרבה שיחה עם האשה, כנאי "ואל תרבה שיחה עם האשה, באשתו אמרו ק"ו באשת חברו, מכאן אמרו כל המרבה שיחה עם האשה גורם רעה לעצמו ובוטל מדברי תורה וסופו יורש גיהנם". גורם רעה לעצמו - הוא שמושך לילית, הנקראת רעה ומטמאה אותו בקרי, וכן אמרו "אל תרבה שיחה עם האשה, שסופך לבוא לידי ניאוף" (14).

4. המדבר דברי צחוק וליצנות יבוא לידי קרי כנאי שחוק וקלות ראש מביאין את האדם לידי עבירה (15).

5. המדבר דברי שקר - מטמאים אותו ויבוא לידי ז"ל (16).

6. הנודר ואינו מקיים נדרו - בא לידי הוצאת ז"ל, כנא' "אמר ר' שמואל בר נחמני כל הנודר ומשהה נדרו סוף בא לידי ג"ע. וכן "אל תתן אל פיך לחטיא את בשרך" (17).

והנה כל האמור לעיל קשור לשמירת הלשון, שהוא מכוון כנגד המעור והנטמא באחד נטמא בשני.

שמירת הפה

ב. הסיבה השניה והיא שמירת הפה - האוכל מאכלות אסורות וכן פירות לא מעושרים, מטמא נפשו וגופו ובא לידי קרי. והמרבה אכילה ושתיה, בפרט בסעודת הלילה, וסמוך לה הולך לישון, יבוא לידי קרי, וביחוד אם אוכל דברים המחממים את גופו ומרבים הזרע, כגון: שום, סולת, בשר, גבינה, ביצים ויין ישן וכד' - בא לידי קרי (18).

וכל זאת משום כי עיקר פגם הברית בא מרתחת הדמים, והדמים מתהווים מהמבחר שבמאכלים, וע"כ מי שרוצה להינצל מזאת צריך לשמור על כשרות המאכלים, ומי שאינו נזהר בזאת ואוכל מאכלים בלתי כשרים, דמיו מתעכרים לגמרי ובא לידי רתחת הדמים ומזה בא לידי ז"ל.

שמירת האזניים

ג. הסיבה השלישית והיא שמירת האזניים - השומע קול של אשה בא לידי קרי כנא' "קול באשה ערוה", והוא בגלל ששומע הקול ומתחיל להרהר אחר הקול ובא לידי קרי. וכן השומע קול שיר שאינו של קדושה יבוא לידי קרי (19).

שמירת האף

ד. הסיבה הרביעית והיא שמירת האף - המריח ריח בשמים שעל אשה בא לידי קרי אף שלא מסתכל עליה (20).

שמירת הבטן

ה. הסיבה החמישית והיא שמירת הבטן - היושן על בטנו בא לידי קרי ובמיוחד אם יושן יחידי בבית שאז מדבקת בו לילית ומכשילתו בז"ל, כנא' א"ר חנינא אסור לישון בבית יחידי שכל, הישן בבית יחידי אוחזתו לילית (21). וכתוב בזוהר הקדוש (22) שאף ביום יש סכנה בדבר.

שמירת הידים

ו. הסיבה השישית והיא שמירת הידים - והוא הנוגע בבריתו, שע"י כך בא לידי חימום ועלול להגיע לידי ז"ל. והנה רבינו הקדוש, שאלוהו מדוע נקרא קדוש ואמר, משום שמעולם לא הכניס ידו תחת אבנטו.

שמירת הרגלים

ז. הסיבה השביעית והיא שמירת הרגלים - ההולך למקומות שאינם צנועים או למקומות שיכול להיכשל שם בראיות אסורות או לבוא לידי הרהורים, יבוא לידי קרי ועליו נאמר "ואף ברגלים חוטא".

הבטלה

ח. הסיבה השמינית והיא הבטלה - כנא' "אין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב הפנוי מן החכמה", וכבר שנינו במשנה בכתובות: בטלה מביאה לידי שעמום ולידי זימה, וע"כ המפנה ליבו לבטלה הרי זה מתחייב בנפשו. וע"כ העצה הטובה ביותר היא לעסוק בתורה. ואם הולך ברחוב ואין בידו ספר ישנן משניות במחשבתו, כנא' בזוהר הקדוש "אמר רבי יוסי כד חמי בר נש דהרהורין בישינ אתיין לגבייה יתעסק באורייתא וכדין יתעברון מניה. ואמר רבי אליעזר כד ההוא סטרא בישא אתי למפתי ליה לברנש יהא משיך ליה לגבי אורייתא ויתפרש מינה (23). וכן אמרו חז"ל באבות דר' נתן "ר' חנינא סגן הכהנים אומר, כל הנותן דברי תורה על ליבו, מבטלין ממנו הרהורי חרב, הרהורי רעב, הרהורי שטות, הרהורי זנות, הרהורי יצר הרע, הרהורי אשת איש, וכל שאינו נותן דברי תורה על ליבו נותנין עליו כל זאת.

ואמרו בזאת רז"ל, בזמן שעוסקים בתורה ובגמילות חסדים יצרם מסור בידם. וכן פסק הרמב"ם אין התאוה מתגברת על האדם אלא בלב פנוי

מן התורה, ובודאי אם יהיה שקוע בקדושת התורה, יתבטל ממנו יצרו וילך לו, כנאי "אם פגע בך מנוול זה מושכהו לבית המדרש, אם אבן הוא נימוח ואם ברזל הוא מתפוצץ". וכן כתב כזאת ה"ראשית חכמה" וז"ל: וכדי שלא יראה קרי עד חצות, טוב שיעסוק בתורה עד שישכב (24).

הגאווה

ט. הסיבה התשיעית והיא הגאווה - המתגאה בא לידי קרי (25).

שמירת השמחה

י. הסיבה העשירית והיא שמירת השמחה - אדם שהינו עצוב ומדוכא ונמצא במרה שחורה מובטח לו שיבוא לידי קרי, כי הסט"א נדבקת באדם עצב (26), וכידוע שעצבות ויאוש הם אבות הטומאה שמוליכים לאבי אבות הטומאה פגם הברית.

סיבה אחריתא

יא. והיא הסיבה אחריתא - אם סביב מיטתו יהיו כלים צואים או שסביב למראשותיו יהיו נעליים או מכנסיים או שיהיו עליו מפתחות ברזל או שיהיו קורי עכביש למעלה מראשותיו, הריהו נותן מקום לסט"א להתגבר עליו ובא לידי ז"ל (27).

ברם כל האמור לעיל מדובר לנשוי, אבל הרווק לפני כל זאת ובראש בראשונה צריך ומוטל עליו אם הגיע לפרק האיש מקדש לקיים זאת הלכה למעשה ולא לדחות זאת משום חששות של פרנסה ובשלות, כי כיום הנסיונות גדולים ורבים "ועין רואה והלב מהרהר", ואם יאחר בנישואיו יהיה כל ימיו בהרהור עבירה כנאי "עד גיל עשרים ולא נשא אשה, כל ימיו בהרהור עבירה".

פרק שני - גודל חומרת הפגם והשלכותיו

ת"ר לעולם יראה אדם עצמו כאילו חציו חייב וחציו זכאי, עשה מצוה אחת אשריו שהכריע עצמו לכף זכות, עבר עבירה אחת אוי לו שהכריע את עצמו לכף חובה שנאי "טובה חכמה מכלי קרב וחטא אחד יאבד טובה הרבה". בשביל חטא יחידי שחטא אובד ממנו טובות הרבה. ר"א בר שמעון אומר לפי שהעולם נידון אחר רובו והיחיד נידון אחר רובו, עשה מצוה אחת אשריו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות, עבר עבירה אחת אוי לו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף חובה שנאי "וחוטא אחד יאבד טובה הרבה" (28). לפיכך חייב כל אדם לומר בשבילי נברא העולם.

והנה אין לך עבירה שתשפיע על האדם עצמו ועל העולם כולו יותר מעבירת פגם הברית, ולא לחינם אמר הנביא "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתיי", לאמר שלולי שמירת הברית אין קיום לעולם. וע"כ נקראת מידה זו מידת היסוד, שהוא יסודו של עולם, כי כל צרות הכלל והפרט של עם ישראל בכל דורותיו באים בגלל חטא זה, וכפי שמצינו בתורתנו הקדושה ובמהלך הדורות כולם שוויתר הקב"ה על כל עברות שבתורה אך על פגם הברית לא וויתר ואף העניש בזאת בכל חומרת הדין, כנאי "אמר רבי עזריה הכל הקב"ה מוותר חוץ מן הזימה".

א. דור המבול - "ויאמר ה' אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים, כי נחמתי כי עשיתם" - דור שלם על כל יושביו, אנשים נשים וטף ואף בעלי חיים, כולם נמחו ונעקרו ונאבדו ונשמדו מן העולם, וכל זאת משום "כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ". ופירש רש"י - שהיו משחיתים זרעם לבטלה" (29).

ב. "ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה' וימיתהו ה'", ופירש"י מכיוון שהיה משחית את זרעו. וכן זה היה עונשו של אונן כנאי "וירע בעיני ה' אשר עשה, וימת גם אותו" וזאת משום "כי שיחת ארצה" (30).

ג. וסיפר אליהו הנביא: "פעם אחת הייתי מהלך בתוך הגולה שבבבל, ונכנסתי לעיר גדולה של ישראל ולא היו שם עובדי כוכבים כלל, ומצאתי שם מלמד תינוקות אחד, וישבו לפניו מאתים נערים, שרובן בני שמונה-עשרה ובני עשרים שנה. ולשנה האחרת חזרתי ומצאתי את התלמידים - ואין רבם ביניהם, אלא בן אחד בלבד, שהוא היה בן בן בנו, שבשביל מעשיהם המקולקלים של אותם נערים מת רבן ומתה אשתו

ומת בנו ומת בן בנו ומתו כל הנערים שרובן בני שמונה-עשרה שנה ובני עשרים, ולא נשתיירו רק הקטנים, והייתי בוכה ומתאנח עליהם עד שבא אלי מלאך מן השמים ואמר לי: מפני מה אתה בוכה ומתאנח?

אמרתי לו: וכי לא אבכה ואתאנח על אלו שבאו לידי מקרא ומשנה - ועכשיו הלכו להם והיו כלא היו?! ואמר לי: לא יפה עשית שאתה בוכה ומתאבל ומתאנח עליהם, אמרתי לו: מפני מה? ואמר לי: שהן היו עושים דברים מכוערים שאינן ראויין ומקלקלין בעצמם, והיו מוציאין שכבת זרע חינם והן לא יודעין בעצמן שהמיתה משיגתן (31).

כה חמורה הוצאת ז"ל עד כי נאמר בתלמוד: (32) "אמר ר"א כל האוחז באמה ומשתין, כאילו מביא מבול לעולם". ועל זאת שאלוהו לרבי אליעזר והלא ניצוצות נתזין על רגליו ונראה ככרות שפכה ונמצא מוציא לעז על בניו שהן ממזרין, שהרי אינו אוחז ומטיל למרחוק. אמר להם ר"א: מוטב שיוציא לעז על בניו שהן ממזרין ואל יעשה עצמו רשע שעה אחת לפני המקום. וכל זאת מדוע? מפני ששמא יוציא זרעו לבטלה.

דאמר רבי יוחנן "כל המוציא שכבת זרע לבטלה חייב מיתה, שנא' "וירע בעיני ה' אשר עשה וימת גם אותו".

"רבי יצחק ורב אמי אמרו כל המוציא שז"ל כאילו שופך דמים, שנא' הנחמים באלים תחת כל עץ רענן שוחטי הילדים בנחלים תחת סעיפי הסלעים, אל תקרי שוחטי אלא סוחטי".

"רב אסי אמר כל המוציא שכבת זרע לבטלה כאילו עובד עבודת כוכבים".

יתר על כן, המוציא זרעו לבטלה הריהו גורם רח"ל לכל האמור לעיל, והמה מחולקים לבי חלקים:

א: לכל הבריה עצמה בכללותה.

ב: לעצמו.

א: לכל הבריה כולה

גורם לעיכוב המשיח והגאולה, כי אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף. כידוע שכל אדם מורכב משני דברים, גוף ונשמה, והנשמה באה משמיא אשר שם יש לקב"ה אוצר נשמות, והנה הקב"ה הטביע בטבע הבריאה שעל כל טיפת זרע שיוצא מהאדם בכל אופן שהוא, כך כנגדה יוצאת נשמה מאוצר הנשמות ונכנסת ומתלבשת באותה טיפה, ואם הטיפה יצאה בהיתר, אזי יורדת נשמה קדושה ונכנסת באותו גוף ובזאת באה על תיקונה בהאי עלמא, כפי אשר נקצב עליה משמיא. והנה אם ח"ו הוציא האדם ז"ל, הרי גם אז יורדת נשמה בעל כורחה ומתלבשת באותה טיפה שנוצרה מהז"ל, וצערה של נשמה זו הוא רב כי אין לה מנחם, והנה נחטפת ע"י החיצונים ועושים בה כרצונם, ורק אם תזכה לצאת משבי הקליפות ותחזור חזרה למקום מחצבתה הראשון שבאוצר הנשמות כדי שתוכל לחזור חזרה בגוף הראוי, אז יהיה מנוחה לה. וע"כ כל זמן שהנשמה לא תתוקן אין משיח יכול לגאול את עם ישראל, והוא שאמרנו, אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף (33).

* גורם שהקב"ה יפרוש מישראל.

* גורם עצירת הגשמים, ע"י שעוצר השפע הבא לעולם.

* גורם לסלק כל מיני ברכות מן העולם.

* גורם שישלטו האומות בישראל.

* כל הצרות בעם ישראל באות בגלל זאת.

* גורם גלות השכינה.

* גורם שיסתלק החיות שנותנין הנקודות באותיות.

* גורם שלא נמשך ברכות להאי באר קדישא.

* גורם שברית העליון ישתעבד לסט"א.

* גורם להרבות נביעי דסט"א.

* גורם מחדש שבירת הכלים.

ב: לעצמו

* אין לו חלק לעולם הבא, כנא' רבי אומר הנחמים באלים – כל המחמם עצמו להוציא שז"ל חשוב כבהמה, מה בהמה אינה מופקרת אלא לשחיטה ואין לה חלק לעוה"ב, כן העושה זאת יוצא מכלל ישראל ואין לו חלק לעוה"ב (34).

* גורם לעצמו שיהא בנידוי, וכיון שמנדים אותו בשמים אז

ארבעים יום אין תפילתו נשמעת (35).

* גורם לעצמו שיקרא מומר.

* גורם שלא יכניסהו במחיצתו של הקב"ה.

* גורם לנשמתו שתעקר מרשות הקדושה ותלך לסט"א.

* גורם לעצמו גלות, ויהיה נע ונד.

* גורם לעצמו עניות – שהשפע שהיה צריך לבוא אליו הולך לחיצונים.

יתירה מזו!

* אינו זוכה לראות פני שכינה. וארז"ל כל מי שאינו זוכה להקביל פני שכינה בשעת מיתתו, תהיה מיתתו על-ידי כלב רע. ועל זה התפלל דוד ואמר "הצילה מחרב נפשי, מיד כלב יחידתי".

* אינו זוכה להיכנס בפלטרין של מלך.

* אינו זוכה להיפקד בחלום טוב.

* אינו יוצא מגיהנום לעולם.

* אין לו חלק בבני מהימנותא.

* אינו זוכה לגאולה ולתחיית המתים ולאף השביעי!!!

בנוסף לכך הפוגם בבריתו:

* נאבדת ממנו הקדושה.

* תשובתו קשה יותר מכל העבירות.

* נאבד ממנו צלם אלוקים.

* צורתו מתחלפת בדמות בהמות וחיות טמאות.

* מסתלק ממנו השם הוי"ה ושד"י ושריא עליו שטן.

* מסתלק ממנו מורא שמים.

* ד' קליפות טמאות שולטין עליו.

* נדבקין בו מידות רעות.

* נסתם ממנו מעיינות חכמת התורה.

* נידון בצואה רותחת.

* נידון בחיבוט הקבר.

* מוליד בנים רשעים.

* אפילו נולד במזל טוב, נהפך מזלו לרעה כפי שביארנו: הכל תלוי במזל – מז"ל.

וכן מצינו לרוקח שכתב וז"ל: יש קבלה בידנו והיא גם כן בדוקה ומנוסה בניסיון, שכל הרגיל בעוון הוצאת זרע לבטלה, אפילו אם נולד במזל-טוב מתהפך להיות לו למזל רע ויהי גבר לא יצלח בימיו, וכל אשר הוא עושה במלאכה או בסחורה הוא מפסיד, אפילו אם זהב בידו מתהפך ברע מזלו לנחוש, מידה כנגד מידה, הוא שלח את ידיו וחילל את בריתו ברית קודש, לכן בכל מעשה ידיו ישלח ה' את המארה ואת המגרעת עד שיהא עני ודל כל ימיו וכו', ולכן המוציא זרע לבטלה ר"ת מזל.

יתירה מזו, כל השטוף בזימה זיקנה קופצת עליו, וכבר כתב לנו בזאת גדול חכמי הרפואה והוא הרמב"ם: "שכבת זרע היא כח הגוף וחיו ומאור העינים, וכל שתצא ביותר הגוף כלה וכחו כלה וחיו אובדים, הוא שאמר שלמה המלך בחכמתו: אל תתן לנשים חילך, כל השטוף בבעילה זיקנה קופצת עליו וכחו תשש ועיניו כהות, וריח רע נודף מפיו ומשחיו, ושער ראשו וגבות עיניו וריסי עיניו נושרות, ושער זקנו ושחיו ושער רגליו רבה, ושיניו נופלות, והרבה כאבים חוץ מאלו באין עליו. אמרו חכמי הרופאים: אחד מאלף מת בשאר חולאים והאלף מרוב תשמיש" (36).

פרק שלישי - מי שחטא בזאת מה

תשובתו ותיקונו?

והנה כל זה האמור לעיל הינם דברים אמיתיים, מתוקים ונכונים שכל בר דעת מבין אותם, והעושה אותם ומקיימם וחי בהם, לא יבוא בס"ד לידי חטא.

אך דא עקא, הבעיה היא מה יעשה אדם שכבר חטא בכך, ושמה אף חטא והחטיא הרבים בחטא נורא זה, והיה רגיל בכך שנים מספר, וכעת נכנסה בו רוח קדושה וטהרה ממרום ורוצה לחזור בתשובה ולשמור עצמו בכל כוחו ועוזו, אך ליבו נוקפו ומטרידו לאמר מה עם עברי, חטאי ופשעי, הרי כה הרבתי לחטוא, וכבר מצינו בספרים הקדושים ובזוהר הקדוש כי בזאת החטא אין תשובה כלל, ומה לי כי אעשה תשובה, וכי לעתיד לבוא, בבוא יום הדין, יכופר לי על זאת?

והנה אין זאת אלא עצת יצה"ר כדי להוציאו מהעולם, שהרי אין לך דבר העומד בפני התשובה, "וגדולה תשובה שמגיעה עד כסא הכבוד".

וכפי שמצינו ג"כ בזוהר הקדוש (37) שבשעה שברא הקב"ה את העולם ורצה לברוא את האדם, נתייעץ בתורה. אמרה התורה לפני הקב"ה: אתה רוצה לברוא אדם, הרי האדם הזה עתיד לחטוא לפניך והוא עתיד להרגיז לפניך, ואם תנהג עמו כמעשיו הרי העולם לא יוכל לעמוד לפניך וכ"ש שהאדם ההוא לא יעמוד לפניך. אמר לה הקב"ה: וכי לחינם אני נקרא "אל רחום וחנון, ארך אפים ורב חסד". וטרם שברא הקב"ה את העולם ברא תשובה, כנא' בפרקי דר"א: "שבעה דברים קדמו לעולם ואחד מהם תשובה". הלך ואמר הקב"ה לתשובה: אני רוצה לברוא אדם בעולם, בתנאי שאם ישובו אליך מעוונותיהם תהיי מוכנה לסלוח עוונותיהם ולכפר עליהם, ובכל שעה ושעה התשובה מוכנה לבני אדם, וכשבני אדם שבים מעוונותיהם, תשובה זו חוזרת אל הקב"ה ומכפרת על הכל והדינים נכנעים ומושפלים כולם, ואדם נטהר מעוונותיו. ומתי נטהר האדם מעוונותיו? מתי שמתקבלת התשובה ההיא שעשה כראוי.

וכפי שמצינו לדור המבול, שאמר הקב"ה לנח להתעכב בעשיית התיבה מאה ועשרים שנה, כדי שיראו אותו עוסק בה וישאלוהו מה זאת לך, והוא אומר להם, עתיד הקב"ה להביא מבול על העולם, אולי יחזרו בתשובה, כנא' במדרש תנחומא: "אמר רב הונא בשם ר' יוסי, מאה ועשרים שנה היה מתרה הקב"ה בדור המבול שמא יעשו תשובה, כיון שלא עשו אמר לנח עשה לך תיבה, ואף לאחר מכן הבטיח הקב"ה שלא יוסיף תת עוד מבול על הארץ, וכל זאת משום "כי יצר לב האדם רע מנעוריו".

וע"כ אל לאדם להתיימש, רק חזק ואמץ ועסוק בתשובה וה' יקבל תשובתך, "החפץ אחפוץ מות רשע וגו', הלוא בשובו מדרכיו וחיה", כי רחמיו רבים וחסדיו פשוטים, ובפרט בדור עני ויתום זה שלא היה כמותו מימות עולם, וע"כ באנו לפרש לך דרך חרטה ומחילה, ומכיון שישנם כאלו הרואים לפנייהם ריבוי התיקונים ואין מוצאים נפשם ונסוגים אחור באומרם אימתי אגמור כולהו תיקוני דמלכא, ומה כוחי כי אסבול, ע"כ ראינו לחלק התיקונים והתשובה לב' חלקים, והוא הראשון יסודתו מהררי קודש, ואם אין יכול לעשות שני החלקים, לכל הפחות יעשה הראשון, כי בלעדיו אין תשובתו מועילה וחטאו לא נמחק, ובה צריך להתאמץ יום ויום ולא להרפות, ובזו תתקבל תשובתו ברצון בעזרת בורא עולם.

חלק ראשון:

והוא מחולק לשישה תיקונים

תיקון ראשון - והוא המקוה

"ואיש כי תצא ממנו שכבת זרע ורחץ במים את כל בשרו וטמא עד הערב" (ויקרא ט"ו ט"ז).

"אמר מר עזרא, תיקון טבילה לבעלי קריין" (ברכות כב:). אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרין ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, כנאי "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם". ואומר "מקוה ישראל ה'", מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל" (יומא פה:).

כה גדולה חשיבותו של מקוה טהרה בעם ישראל, עד כי אין דבר הקשור במישרין או בעקיפין במקוה טהרה ושאינו יכול להיטהר על ידה, ולו יהיה זה אף דומם.

* אשה אינה יכולה להיטהר לבעלה, אלא ע"י טבילה במקוה טהרה.

* גר הבא להתגייר בלא טבילה לא הוי כלום, שנא' "מל ולא טבל כאילו לא מל".

* כלים שגוי עשאם אינם ראויים לשימוש אלא ע"י טבילה.

לאחר שהשחית כל בשר את דרכו על הארץ בדור המבול, הביא הקב"ה על העולם כולו מבול כנאי "ואני הנני מביא את המבול מים על הארץ לשחת כל בשר אשר בו רוח חיים מתחת השמים כל אשר בארץ יגוע", ובמשך ארבעים יום וארבעים לילה היה גשם על הארץ. ומדוע דוק ארבעים? אלא ארבעים יום הינם כנגד מ' סאה שיש במקוה שמטהר את האדם, כך בשביל לטהר את העולם הביא הקב"ה ארבעים יום מבול, וכבר כתב בזאת המהרח"ו בהקדמה ל"עץ חיים", שאין לך דבר המועיל להשגת האדם כמו הטהרה והטבילה שיהא האדם טהור בכל עת. וכן אמר הבעש"ט לתלמידיו, על ידי טבילה במקוה בדבקות יכולים להשיג מדרגות גדולות הרבה יותר מאשר ע"י סיגופים, גלגולי שלג וצומות. וכן גילה הבעש"ט לתלמידיו שעיקר מדרגותיו השיג ע"י טהרת המקוה (38).

ומפני גודל חשיבותו של מקוה טהרה, מצינו לגדולי ישראל שלא וויתרו על אף יום לטבול במקוה טהרה, ויהא זה בתנאים הקשים ביותר.

והנה כל ענין מהותו של המקוה הוא מפני שהאדם אינו יכול להתקיים בתוך המים יותר ממספר דקות, ואם ישאר הרי יחנק למות ויטבע, וע"י שנכנס האדם בתוך המים הריהו נחשב למת, ועל-כן לאחר שיוצא בחזרה מהמים הריהו נחשב לבריה חדשה כאילו נולד כעת, וכל עוונותיו כלא היו.

וכן כתב שם משמואל בשם אביו הגאון מסאכטשוב, וז"ל: גבולות חילק הקב"ה בעולמו, ברואים שבים כיון שהם עולים ליבשה מיד מתים, וכן ברואים שביבשה אינן יכולים לחיות בים ומתים, ועל-כן הטובל במים הרי הוא כאילו איבד את החיות שהיתה לו מכבר ומתחיל לחיות חיים חדשים, על-כן נטהר הוא, כי איננו אותו האיש עם החיות שכבר נטמא.

ואף אם חטא בחטא החמור של ז"ל, אם טובל מוריד מעליו העונש שראוי היה לקבל, כי מים קרים בגימטריא מת (=440). וידוע שבעוון ז"ל חייב מיתה בידי שמים, והנה ע"י שטובל במים קרים נפטר ממיתה (39).

וכן כתב ה"אור הגנוז": ענין המקוה שנכנס בה הבעל תשובה, להורות כי נתבטל ממציאיותו בעולם הזה ע"י שנתכסה במים, ואח"כ חוזר ונהיה כבריה חדשה, ויראה את עצמו אחר הטבילה כאילו נברא באותה שעה,

ויתן אל לבו בדמיון כי כמו שנתחדש בגופו כך יחדש ג"כ פעולותיו לטוב ויכשיר מעשיו בדרכי השי"ת.

וכן כתב ב"ראשית חכמה" וז"ל: הטבילה במקוה היא כעין חזרת הכלים אל הכבשן כדי שיטהרו ויתלבנו, וביציאתן מהכבשן הם חדשים. גם האדם בהיכנסו אל המקוה הוא כדי להכלל ולחזור הנשמה הפגומה והאיברים הפגומים ממקום שיצאו, וביציאת האדם מהמקוה הרי נתקנו איבריו ונשמתו והרי הוא חדש, ואין לחיצונים חלק בו, וירגיש האדם בעצמו רוח חדשה מניצוץ הנשמה שחזרה אליו (40).

וכן כתבנו לעיל שעל כל חטא וחטא שעושה האדם ח"ו, הן בדיבור, מעשה ומחשבה, נברא מלאך רע ומשחית הדבק בו ורוצה להזיקו, וח"ו אם הרבה האדם לחטוא בכלל ובפגם היסוד בפרט, הרי שבזאת גורם הוא שמסביבו יהיו מאות ואלפים כתות של חיצונים ומלאכי חבלה, והינם מבחינת "סביב רשעים יתהלכו", ואותם החיצונים רוצים להזיקו ולגרשו מזה העולם ולהנקם ממנו לאחר מותו, וע"י טבילת האדם במקוה טהרה גורם הוא שכל אותם המשחיתים והקליפות הסובבין אותו יתנתקו ממנו (ובשביל להשמידם לגמרי צריך לקרוא ג"כ ק"ש, כפי שיבואר להלן), ומפני כן צריך שיהיה במקוה מ' סאה שהם ר"ת מ"ס, וע"י שטובל מכניע את הקליפות של הס"מ.

וכתב בספר "חסד לאברהם" וז"ל: ודע כי מסורת קבלה היא בידינו מחכמי האמת, שארבע מאות כתות הטומאה שורות על הטמא, וכדי להעביר אותן הכוחות של רוח הטומאה צריך מ' סאה מים, ולכן צריך להכניס כל גופו במי המקוה, שאפילו אם נשאר שיערה אחת חוץ למים לא נטהר, שמשם נאחזת כל הטומאה ושורה על הגוף, ובהתחברות מ' סאה יסורו מעליו כל הת' כתות הטומאה (41).

וביחוד צריך האדם לטבול כשנטמא בקרי ולא להשהות טבילתו לזמן אחר, שאז גורם לס"א שתידבק בו, וכבר הזהיר בזאת המקובל האלוקי ר' מרדכי שרעבי זי"ע שאם נטמא האדם בקרי או שקיים מצוות עונה ולא טובל והולך אחרי כן להתפלל כשעדיין שורה עליו רוח טומאה, הרי בתפילתו נדבקים ונאחזים החיצונים הגורמים להתעכבות תפילתו מלעלות למעלה (וכשטובל האדם ואח"כ מתפלל, הרי תפילתו זכה וטהורה יותר כי אין כח לחיצונים בה) (42).

וכן כתב בספר "חסידים" שזהו אחד מהדברים המעכבים את התפילה אם אינו טהור. בנוסף לכך אדם שעושה עבירה, אותה עבירה נרשמת במצחו עד אשר יעשה עליה תשובה, וכשעשה תשובה נמחקת העבירה ממצחו, משא"כ אם חטא האדם ונטמא בקרי, הרי אף שיעשה עליו תשובה אין עבירה זו נמחקת ממצחו אלא א"כ טבל.

ומסופר על הרב הקדוש רבי מרדכי מטשרנוביל זצוק"ל שאמר לחסידיו, "כאשר חסיד בא אלי קודם שטבל במקוה, יכול אני לראות את כל מעשיו המקולקלים, אבל אם הוא הולך ומטהר עצמו במקוה לפני בואו אצלי אינני רואה בו כל ענין רע, משום שהמקוה מטהרו (43). וכן כתב החיד"א, שמסורת היא שהרואה קרי וטובל ביום ההוא ומתוודה כראוי, נמחה המזיק של הקרי (44).

"וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם"

כוונת הטבילה

והנה כשם שתפילה בלא כוונה הרי היא נחשבת כגוף בלא נשמה ואין תפילתו מקובלת ורצויה, הרי גם הטובל ולא מכוון בטבילתו לא עלתה לו טבילה וטבילתו נחשבת לרחיצה בעלמא, כנא': טבל ולא הוחזק (לא כיוון), כאילו לא טבל, וע"כ טרם בואו להיכנס למקוה יכין עצמו, גופו, נפשו ומחשבתו, כי כל מה שמכוון יותר לפני ה' מקודש ומטוהר יותר (45). וטוב שקודם כניסתו למקוה יהרהר בליבו הרהורי תשובה וחרטה ויקבל עליו עול מלכות שמים, וכן יחשוב ויקבל בליבו שמעתה הריהו עובד את השי"ת באהבה ויראה, שאם לא כן הריהו כטובל ושרץ בידו (46).

ומכיון שהכוונה במקוה מעכבת, ביחוד למי שנטמא בקרי, ע"כ כתבנו כאן סדר הכוונות הראוי לכל אדם.

א. הכונה הפשוטה לכל בר ישראל היא, שקודם הטבילה יכוון בעצמו לקבל קדושה עליונה ולטהר נפשו מטומאת וזוהמת הס"א, כדי שיהא גופו ונפשו מוכנים לתורה ותפילה ותשובה, וזוהי הכוונה הפשוטה ביותר, ובלא זה לא הועיל כלום (47).

וע"כ טוב שלפני בואו לטבול יאמר לשם יחוד בנוסח דלהלן, וזאת לאחר שיקבל עליו קבלת התשובה.

לְשֵׁם יְחִוּד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ וְרַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ לְיַחְדָּא שְׁמֵי יו"ד קִי בְּנֵא"ו קִי בְּיַחְוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הָרִינִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְטַבֵּל עֲצָמֵי בְּמַקְוֵה שְׁלֵ אַרְבָּעִים סָאָה, לְקַיִים מְצוֹת עֲשֵׂה שְׁל "וְהִתְקַדְּשִׁתָּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים", כְּמוֹ שְׁדָרְשׁוּ רז"ל: "אָדָם מְקַדֵּשׁ עֲצָמוֹ מְעַט לְמַטָּה מְקַדֵּשִׁין אוֹתוֹ הֲרִבָּה מְלַמְעָלָה", וְכֹנְנְתֵי בְּזָה לְהַמְשִׁיךְ קְדָשָׁה וְטָהָרָה עַל נַפְשִׁי, רוּחִי וְנִשְׁמָתִי, וְעַל כָּל רַמ"ח אַבְרָי וְשִׁס"ה גִּידֵי, לְהִתְקַדֵּשׁ עֲצָמֵי בְּקְדָשֵׁת בּוֹרְאִי. וְיִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׂבֻזְכוֹת וּבְכַח אֱלוֹ הַטְּבִילוֹת שְׁאֵטְבֵל עֲצָמֵי, תִּנְקָה אוֹתִי מִכָּל טְמָאָה וְחִלָּאָה שְׁל עוֹן ז"ל וְטוּמְאוֹת וְזַהְמוֹת שְׁל שְׁאָר מִיְיָ חֲטָאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים, וּבְכַח אֱלוֹ הַטְּבִילוֹת שְׁאֵטְבֵל יְסוּרוֹ מִמִּנֵּי הָאֲרִבָּע מְאוֹת כְּתוּת שְׁל הַטְּמָאָה

השורים על הטמא, ותרחיק מעלי את כל המדות והדעות הרעות, והפניות והשקרים שנשתרשו בי מיום הולדתי עד היום הזה, למען לא אהיה חלילה כטובל ושרץ בידו, ובפרט אם גרמתי בעונותי ובעון הפעס לגרש את הנשמה הקדושה ממקומה ולהשרות במקומה נפש מסט"א, שתחזר אלי הנשמה הקדושה בכל קדשת המקוה, ובזכות ובכח טבילת וקדשת המקוה תתקן את אשר פגמתי בעון הפעס שהוא עולה עם הפולל כמנין "מקוה", והוא נגד שם הקדוש אהי"ה במלוי כזה (אלף ה"ה יו"ד ה"ה), העולה כמנין "מקוה" (ויכוון, כי על-ידי טבילות אלו יתבטל הפעס המתגבר עליו לאנסו), ואזכה להמשיך עלי ממדת ארץ אפים ומדעת הקדוש והטהור להיות ארץ אפים שלא לכעס ולא להקפיד על שום דבר כלל, אמן. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו.

א. כל בוקר קודם התפילה יטבול שתי פעמים:

1. להעביר רוח הטומאה.

2. להמשיך קדושה וטהרה (48).

וכן יכוון לקיים בזאת מצות עשה של "והתקדשתם והייתם קדושים". "אדם מקדש עצמו מעט מלמטה, מקדשין אותו הרבה מלמעלה".

ב. הנכשל בז"ל יטבול שלוש טבילות לטהר עצמו מטומאת קרי, ויכוין בשם חב"ו ובשם בי"ט היוצא מפסוק "בזרועו יקבץ טלאים", ומפסוק "כי בי חשק ואפלטתו" (ויכוין שבכח שמות אלו והטבילות שטובל יצאו כל ניצוצי הקדושה מהקליפה לקדושה ויתקנו שם, ואח"כ יבואו לעולם הזה כשאר כל הנשמות), ועוד יטבול טבילה אחת להעביר זוהמת הנחש.

והאדם אשר אין יכול לכוון או שענין הכוונה קשה עליו, וחטא בחטא ז"ל ורוצה לטבול, אזי לכל הפחות יכוון ויאמר לפני טבילתו המילים הנ"ל: "הריני טובל כדי להיטהר מטומאת קרי" (49).

ג. בער"ש: ולגבי הטבילה בער"ש יש לטבול חמש טבילות:

טבילה ראשונה - יכוין ליטהר מכל טומאה (טומאת זוהמא וטומאת הקרי וכיוצא).

טבילה שניה - יכוין לתיקון הכעס.

טבילה שלישית - יכוין להפשיט את בגדי החול מעל הנפש.

טבילה רביעית - יכוין להפשיט מעליו הרוח שהיה שורה עליו בימי החול, כדי שישרה עליו עתה רוח מבריאה, וזה יהיה ע"י שם אהי"ה במילוי ההי"ן כזה: אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה, שהוא בגימטריא מקו"ה, ויכון בו בטבילה זו.

טבילה חמישית - יכוון לקבל תוספת והארה של קדושת השבת (ישנם נוהגים לטבול שלוש טבילות כנגד נר"ן, ויש נוהגין לטבול חמש כנגד נרנח"י) (50).

ויודעי ח"ן יכוונו בנוסח הנ"ל.

יטבול טבילה אחת להעביר הזוהמא וטומאת קרי, ולאחר מכן יטבול ארבע טבילות ויקבל עליו ארבע מיתות בית דין, דהיינו פעם ראשונה שטובל יכוון שמקבל עליו סקילה, פעם שניה שטובל יקבל עליו שריפה, פעם שלישית - הרג, ורביעית - חנק, ויכוין שבכח ארבע טבילות אלו יתוקן מה שפגם בארבע אותיות משמות הוי"ה אהי"ה אדנ"י, וכן יכוון לתקן מה שפגם בעולמות אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, וכן יכוין בהיותו בתוך המים, שע"י קבלת ארבע מיתות בית דין והטבילות, יאירו ארבע הוי"ות אלו:

הוי"ה במילוי ע"ב כזה: יו"ד ה"י וי"ו ה"י.

הוי"ה במילוי ס"ג כזה: יו"ד ה"י וא"ו ה"י.

הוי"ה במילוי מ"ה כזה: יו"ד ה"א וא"ו ה"א.

הוי"ה במילוי ב"ו כזה: יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה.

בעולמות אצילות, בריאה, יצירה ועשיה, ויתייחדו בשמות הקדושים והעולמות. ויטבול טבילה אחרת לייחד הכל, ולאחר מכן יטבול לתקן מה שפגם בכעס בכח שם אהי"ה במילוי כזה: אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה שעולה בגימטריא מקוה (51).

וכן יכוין הטובל בדי' יודי"ן של שם ע"ב כזה: יו"ד ה"י וי"ו ה"י שעולים מ', כנגד מ' סאה שצריך שיהיה למקוה (כוונה זו טובה לכל ערב שבת).

לאחר יציאתו מהמקוה, תחילה ירחוץ ידיו לסרוגין ג"פ ואח"כ טוב שיאמר הפסוק הזה: "לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי",

והוא מועיל לפתיחת הלב. ומי שנטמא בטומאת ז"ל, יאמר לאחר טבילתו שבע פעמים ברציפות מזמור נ"א שבתהילים (52):

(א) לְמַנְצִיחַ מְזִמּוֹר לְדָוִד : (ב) בְּבוֹא-אֵלָיו נָתַן הַנְּבִיא פֶּאֶשֶׁר-בְּאֵל-בֵּית-שֹׁבַע : (ג) חָנְנִי אֱלֹהִים כְּחַסְדְּךָ כָּרֵב רַחֲמֶיךָ מִחַה פְּשָׁעַי : (ד) (כתיב הרבה) הָרַב כְּבִסְנִי מְעוֹנֵי וּמַחֲטָאֵתִי טְהַרְנִי : (ה) כִּי-פְשָׁעַי אָנֹכִי אֵדַע וְחַטָּאתִי נִגְדִי תִמְיֵד : (ו) לָךְ לְבַדְּךָ חַטָּאתִי וְהִרְעָבַעֲנִיךָ עֲשִׂיתִי לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדַבְּרֶךָ תִּזְכֶּה בְּשִׁפְטֶךָ : (ז) הֵן-בְּעוֹוֹן חוֹלַלְתִּי וּבַחֲטָא יַחַמְתֵּנִי אֱמִי : (ח) הֵן-אָמַת חִפְצָתְךָ בְּטַחוֹת וּבִסְתֵם חֲכָמָה תוֹדִיעֵנִי : (ט) תַּחֲטָאֵנִי בְּאִזּוֹב וְאַטְהֵר תִּכְבְּסֵנִי וּמִשָּׁלַג אֲלַבֵּינִי : (י) תִּשְׁמִיעֵנִי שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה תִּגְלָנָה עֲצָמוֹת דְּכִיֶּת : (יא) הִסְתַּר פְּנֵיךָ מִחַטָּאֵי וְכָל-עוֹנְתֵי מִחָה : (יב) לֵב טְהוֹר בְּרָא-לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נְכוֹן חִדַּשׁ בְּקִרְבִּי : (יג) אֵל-תִּשְׁלִיכֵנִי מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ קִדְשְׁךָ אֵל-תִּקַּח מִמֶּנִּי : (יד) הִשִּׁיבָה לִּי שְׁשׁוֹן וְשַׁעֲךָ וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי : (טו) אֲלַמְּדָה פְּשָׁעִים דָּרְכֶיךָ וְחַטָּאִים אֲלִיךָ יִשׁוּבוּ : (טז) הִצִּילֵנִי מִדְּמִים אֱלֹהִים אֱלֹהֵי תְשׁוּעָתִי תִרְנֹן לְשׁוֹנֵי צְדָקָתְךָ : (יז) אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ : (יח) כִּי לֹא-תַחֲפֹץ זָבַח וְאַתְנָה עוֹלָה לֹא תִרְצֶה : (יט) זָבַחִי אֱלֹהִים רוּחַ נְשֻׁבָה לֵב-נִשְׁבָּר וְנִדְּכָה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה : (כ) הִיטִיבָה בְּרִצּוֹנְךָ אֶת-צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם : (כא) אֲזַ תַּחֲפֹץ זָבַחִי-צֶדֶק עוֹלָה וְכָלִיל אֲזַ יַעֲלוּ עַל-מִזְבִּיחֶךָ פָּרִים :

זה המזמור הורה המקובל האלוקי ר' מרדכי שרעבי זי"ע לומר לאדם שראה קרי ורוצה לתקן עוון זה.

והנה כל זאת מועיל רק אם מתנהג בקדושה ובטהרה, ומי שמקדש עצמו מלמטה מקדשים אותו מלמעלה. ברם מי שאינו נזהר במקוה ומתנהג בקלות ראש, הרי לא די בכך שלא מקבל תוספת קדושה בנפשו, אלא אף ממשיך על עצמו זוהמא וטומאה, וע"כ צריך להיזהר מכל משמר באלו העניינים האמורים לעיל, הפוגמים במצוה יקרה זו.

א. איסור חמור הוא ביותר להסתכל באנשים ערומים, שזה אחד מפגמי היסוד, וכ"ש שאיסור חמור להסתכל בברית הקודש שלו וכ"ש של חברו.

ב. בזמננו רבה המספחת אשר נפגשים הכל במקוה ומשוחחים שם על מאורעות השבוע והיום, ועוברים על איסורים חמורים של ראייה, דיבור ומחשבה, כי א"א לאדם שישוחח עם חברו במקוה בלא שיכשל בראייה אסורה. וכבר כתבו בזאת בספרים הקדושים, שלפעמים קדושת העיניים ששומר עצמו בבית המרחץ הוא יותר תיקון מעצם הטבילה עצמה, וכבר כתב בזאת ה"חיי אדם", שאסור לאדם ליתן

שלום לחברו וכ"ש שאסור הדיבור שם. ע"כ אדם שיש יראת שמים בקרבו, יזהר שלא להסתובב במקוה ערום, אלא יגיע עד פתח המים כשמגבת כרוכה על מותניו, כדי שלא יכשלו בו אחרים, וכל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו, ואל יתבייש מפני כסילים המלעיגים עליו, כי מה הם נחשבים כנגד קורטוב של קדושה.

וכזאת מסופר על נר ישראל האדמו"ר רבי ישראל אבוחצירא זצוק"ל, המכונה "בבא סאלי":

כשירד לטבול במקוה (כשנכנס למים), היה נכנס בעוד בגדי רחצה עליו וחלוקו הארוך עוטה את גופו, וכל כמה שנכנס עמוק יותר למים כנגד זה משך מעליו את החלוק כלפי מעלה, ורק כאשר היה כמעט כל גופו מכוסה במי המקוה, הסיר לגמרי את חלוקו, ואח"כ הסיר את הכיפה מעל ראשו וטבל, וכשסיים לטבול את טבילותיו וכוונותיו בעודו שוהה במים, משאך הציץ ראשו החוצה, חבש לראשו את הכיפה, ושוב כבתחילה על כל טפח מגופו שיצא מן המים מיד כיסהו בחלוקו הארוך, ובעוד החלוק הגדול על גופו לבש את בגדיו הרגילים, וכשסיים להתלבש הסיר את החלוק המיוחד לרחצה (53).

וע"כ כל ירא שמים ההולך לטבול ישים דברים אלו על ליבו, כדי שלא יחשב כטובל ושרץ בידו, והבא ליטהר מסייעין בידו.

ואדם שראה קרי או ששימש מיטתו ואין בכוחו או ביכולתו לטבול, יעשה כזאת:

א. תחילה ירחץ וינקה עצמו היטב.

ב. לאחר מכן יאמר לשם יחוד המובא להלן:

לְשֵׁם יחוד קדשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּהּ (יאחדונה), בְּדַחֲלֵי וְרַחֲמֵינוּ (יאחהויהה) וְרַחֲמֵינוּ וְדַחֲלֵינוּ (איההויהה), לְיַחְדָּא שְׁמֵ אֹת יי וְאֹת ה' (א"י) בְּאֹת ו' וְאֹת ה' (זו"ט) בְּיַחְדָּא שְׁלִים (יהוה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא שְׂכִינְתָּא מְעַפְרָא וְלַעֲלוּי שְׂכִינַת עֲזָנוּ אֶרְחָץ בְּנִקְיוֹן כְּפִי וְאֶסֹבְבָה אֶת מְזַבְחָךְ ה'. וְיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׁתֵּהא רְחִיצַת יְדֵי אֱלֹהֵי נְחֻשְׁבֵּת כְּאֵלוּ טַבְלְתֵי בְּמִקְוֵה שֶׁל אֶרְבָּעִים סָאָה. וְכִשֶׁם שְׁאֲנֵי מְטֵהר עֲצָמֵי מְלַמְטָה כְּךָ תְּטֵהר נְשַׁמְתֵי לְמַעְלָה בְּנֵהר דִּינֹור בְּשֵׁם ה' צוּר עוֹלָמִים, וְיְהִי נֶעֱם אֲדָנֵי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ.

ג. וירחוץ ידיו כסדר דלהלן, ומעלין עליו כאילו טבל.

ירחוץ ידיו ויכוין באותיות שם ע"ב כזה: יו"ד היי וי"ו היי, כל אות ואות על על שתי ידיו. תחילה יערה על יד ימין ויכוין באות יי פשוטה, ואח"כ על יד שמאל ויכוין ג"כ באות יי, ובכל פעם שיערה מים הן על יד ימין והן על יד שמאל, יכוין באות אחת משם ע"ב, ויערה על כל יד בסירוגין עשר כמובא להלן:

יד שמאל	יד ימין	
י	י	פעם א'
ו	ו	פעם ב'
ד	ד	פעם ג'
ה	ה	פעם ד'
י	י	פעם ה'
ו	ו	פעם ו'
י	י	פעם ז'
ו	ו	פעם ח'
ה	ה	פעם ט'
י	י	פעם י'

ונמצא מערה על כל יד יי, וס"ה עשרים פעם. ואח"כ יערה על יד ימין עשר רצופות זה אחר זה, ויכוון ג"כ האותיות הנזכרות לעיל, אות אחת בכל פעם, יי פשוטה בפעם הראשונה ווי בשניה וכו', וכן על הסדר, כל עשר האותיות יערה על יד ימין בלי הפסק, ואח"כ יעשה אותו הסדר עשר רצופות בלי הפסק על יד שמאל.

ויוצא שרוחץ ידיו סך ארבעים פעם (נטילות), כנגד מ' סאה (54).

וזהו התיקון הראשון לחוטא בז"ל, ובלעדי זה התיקון אין הטומאה יורדת הימנו.

תיקון שני

בכל יום ויום בתפילת שמונה עשרה, בברכת "תקע בשופר", יכוון את הכוונה ויאמר את ה"יהי רצון" המובא לקמן.

א. במילות יחד מארבע כנפות יכוין כזאת: ח של יחד, ב של מארבע, ו של כנפות דהוי (חב"ו), ולאחר מכן יאמר היהי רצון.

ב. ובסיום הברכה, במילה נדחי יכוין שנדחי בגימטריא ע"ב כזה: יו"ד ה"י וי"ו ה"י.

ולמען יקל על הקורא, כתבנו שניהם יחד כסדר הנכתב בסידור:

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גְּדוֹל לְחַרוֹתֵינוּ, וְשֵׂא נֶס לְקַבֵּץ גְּלוּתֵינוּ, וְקַבְּצֵנוּ מִהֲרָה (יכוין שם קדוש חב"ו) יחד מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאֲרָץ לְאַרְצֵנוּ. (יש נוהגים להוסיף): יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׁכַל טָפָה וְטָפָה שְׂיִצְאָה מִמֶּנִּי לְבִטְלָה, בֵּין בְּאוֹנֵס בֵּין בְּרָצוֹן, בֵּין בְּשׁוֹגֵג בֵּין בְּמִזִּיד, בֵּין עַר בֵּין יָשׁוֹן, בֵּין עַל יְדֵי בֵּין עַל יְדֵי אֲחֵרִים, שְׁלֹא בְּמָקוֹם מְצוּהָ, עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמֵךְ הַגְּדוֹל הַיּוֹצֵא מִפְּסוּק חֵיל בְּלַע וַיִּקְאַנוּ (חב"ו), שְׂתַחַזְרוּן לְמָקוֹמוֹ בְּמָקוֹם הַקֹּדֶשׁ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה מְקַבֵּץ נְדָחֵי עַמּוֹ (יכוין שם קדוש חב"ו) יִשְׂרָאֵל:

ג. וישנם האומרים הנוסח הנ"ל:

(שמות אלו אין להגות בשפתנו, אלא יכוון בליבו בלבד).

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׁכַל טָפָה וְטָפָה שְׁל קָרִי שְׂיִצְאָה מִמֶּנִּי לְבִטְלָה וּמְכַל יִשְׂרָאֵל בְּכָל וּבְפֶרֶט, שְׁלֹא בְּמָקוֹם מְצוּהָ, בֵּין בְּאוֹנֵס בֵּין בְּרָצוֹן, בֵּין בְּשׁוֹגֵג בֵּין בְּמִזִּיד, בֵּין בְּהֲרָהוּר בֵּין בְּמַעֲשָׂה, בֵּין בְּגִלְגוּל זֶה בֵּין בְּגִלְגוּל אֲחֵר, וְנִבְלָעָה בְּקְלִיפּוֹת, שְׂתַקִּיא הַקְּלִיפּוֹת הַנִּיצוֹצוֹת קָרִי שְׁנִבְלָעוּ בָּהּ, בְּזָכוֹת שְׂמֵךְ הַגְּדוֹל הַיּוֹצֵא מִפְּסוּק חֵי"ל בְּלִיעַ וַיִּקְאַנּוּ וּבְזָכוֹת שְׂמֵךְ הַגְּדוֹל (יחהבוה), וְתַחַזְרוּם לְמָקוֹם הַקְּדוֹשָׁה, וְהַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשֵׂה.

והתיקון (והטעם) בברכה זו דוקא, כי ברכה זו היא עשירית מי"ח ברכות, והפוגם בברית הוא פוגם ביו"ד ספירות, ובפרט במלכות שהיא ספירה עשירית, וכן משום ש"וקבצנו יחד" זהו קיבוץ גלויות, דהיינו שהניצוצות גולים בתוך הקליפות וע"י היה"ר מקבצם ומחזירם למקומם (55).

ובאומרו "ובא לציון גואל ולשבי פשע" יכוון: ראשי תיבות גואל ולשבי פשע הוא - "גוף", וראשי תיבות ביעקב נאום יי ואני הוא - "בניו", ויכוון בזה, כי בניו שירדו לחיצונים על-ידי עון שכבת-זרע לבטלה, הנה עתה על-ידי תשובתו יחזרו לאוצר הנשמות הנקרא בשם "גוף", ויבוא הגואל.

תיקון שלישי – והוא קריאת תהלים:

כידוע שדוד המלך היה גלגולו של אדם הראשון, ובא לתקן פגם של אדם הראשון (בזמן פרישתו מחוה ק"ל שנה), וימי שנותיו של אדם הראשון היו אמורים להיות אלף שנה. ומשום שראה ברוח קודשו שדוד המלך עתיד להיות נפל, ע"כ נתן לו שבעים שנה משנותיו. וכדי לכפר חטא זה קרא דוד המלך תהלים וביקש מהקב"ה "יהיו לרצון אמרי פי", שהקורא תהלים יהא חשוב כעוסק בנגעים ואהלות.

וידוע שהאריז"ל כתב שהלומד בסדר טהרות הוא תיקון לפגם הברית. וכזאת ביקש דוד המלך ע"ה, שיה"ר שהקורא תהלים יהיה חשוב כנגעים ואהלות ויהיה בזה תיקון לפגם הברית (56).

וכתב בספר "קרנות צדיק" שנכון ללמוד בכל יום לפחות ספר אחד תהלים, שביקש דוד המלך שתהא חשובה קריאת תהלים כנגעים ואהלות שהם תיקון ליסוד.

והנה זיכנו הקב"ה בדורות האחרונים במורנו ורבנו צדיק יסוד עולם, רבי נחמן מברסלב זי"ע, שעיקר ירידת נשמתו לעולם הזה היתה אך ורק לטהר את העולם מפגם חטא של הוצאת זרע לבטלה, וזאת ע"י שחיבר ותיקן לנו תיקון הכללי, והוא עשרה מזמורי תהלים, ואשר הוא מרומז במילה עצמה **תהלים**, ראשי תיבות: **תיקון הברית**, לומר יו"ד מזמורים (57).

וכתב בספר "ליקוטי מוהר"ן וז"ל: תיקון למקרה לילה, רחמנא ליצלן, לומר עשרה תהלים באותו היום שארע לו, חס ושלוש, כי יש כח באמירת תהלים להוציא הטיפה מהקליפה שלקחה אותה, כי "תהלים" בגימטריא לילית" עם חמש האותיות של שמה, שהיא הממונה על זה כידוע.

וידוע הוא שרבי נחמן מברסלב זי"ע לפני פטירתו הבטיח בפני שני עדים שהיו צדיקים גדולים, וכה אמר להם: כאשר ימלאו ימי, מי שיבוא אל קברי ויתן פרוטה לצדקה עבורי לעילוי נשמתו ויאמר שם את עשרת מזמורי תהלים אלו: ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"נ, הנקראים "תיקון הכללי", אפילו אם גדלו ועצמו עוונותיו וחטאיו מאד מאד חס ושלוש, אז אתאמץ ואשתדל לאורך ולרוחב להושיעו ולתקנו בתיקון נפלא. לפיכך על כל אחד ואחד לארוז חיל ולשנס מותנניס ולעשות כל שביכולתו כדי לנסוע לציון הקדוש הנמצא בעיר אומן, וזאת

בכדי שלאחר פטירתו יהיה מנוחה לנפשו, וזאת ע"י הבטחת מורנו ורבינו מוהר"ן מברסלב זיע"א.

וכתב הרה"צ מוהר"ר ר' שמואל הלר זצ"ל, בספה"ק "ימי שמואל": שמי שאומר את העשרה קפיטל תהלים יחשב לו בשמים כאילו אמר את כל ספר התהלים, כי העשרה פרקים אלו הם הכלל של כל ספר תהלים. וכדברי הגה"ק והטהור רבי ברוך פנחס מסקאליא זצ"ל (נכד הבעש"ט) יאמרו נא ישראל את העשרה פרקי התהלים: ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"נ, ובטח יוושעון בכל משאלות לבכם לטובה וינצלו מכל צרה בלי ספק בתוך כלל ישראל. ובספה"ק "פרפראות לחכמה" כתב: **וזה סגולה להינצל מכל המחבלים ומשחיתים ותאונות דרכים, וסגולה לפרנסה טובה, ולשידוכים, ולזרע של קימא, לילדים בריאים, רפואות וישועות, ולצאת מכל המחלות, ומבטלת כל קטרוג וכל עין רעה, ומסוגלת לצאת מכל משפט והסתבכות בחיים איזו שתהיה.**

הבית ישראל מגור זצ"ל צוה לאמרם כסגולה להנצל מהרהורים רעים!

והרה"ק ר' חיים פלאגי כתב בספרו "רפואה וחיים": אמירת עשרה מזמורים אלו תיקון גדול מאוד!

וצריך לכוון בשעת אמירת תהלים ש"תהלים" בגימטריא "תפה", שהוא מכוון כמספר שני שמות אל אלהים במלואו כזה: אל"ף, למ"ד, אל"ף, למ"ד, אל"ף, למ"ד, ה"י יו"ד מ"ם, וכו', וע"י שני שמות אל אלהים שהם גימטריא "תהלים" כנ"ל, ע"י זה מוציאין הטיפה משם, וזה צריך לכוון בשעת אמירת תהלים, ועשרת מזמורים אלו הרי הם לפניך:

מתפלל יקר! בראש עמודי פרקי התהלים, וכן לפני כל פרק בפרקי התהלים הכנסנו שמות קודש המיועדים לאלו היודעים לכוון. אם אינך יודע עדין לכוון, דלג על כוונות אלו וקרא התהלים, וכוון במחשבתך רק על ביאור המילים בלבד.

יהי רצון שאומרים קודם אמירת התהילים בימות החול:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הַבּוֹחֵר בְּדָוִד עַבְדּוֹ וּבְזָרְעוֹ אַחֲרָיו וְהַבּוֹחֵר בְּשִׁירוֹת וּתְשׁוּבָחוֹת, שֶׁתִּפְּנֶן בְּרַחֲמִים אֶל קְרִיאַת מְזֻמּוֹרֵי תְהִלִּים שֶׁאֶקְרָא כָּאֵלוּ אֶמְרֵם דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם בְּעֶצְמוֹ, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, וְיַעֲמֵד לָנוּ זְכוּת פְּסוּקֵי תְהִלִּים וְזְכוּת תְּבוּתֵיהֶם וְאוֹתִיּוֹתֵיהֶם וְנִקְדוּתֵיהֶם וְטַעֲמֵיהֶם וְהַשְּׁמוֹת הַקְּדוּשִׁים הַיּוֹצְאִים מֵהֶם מְרָאשֵׁי תְבוּת וּמְסוּפֵי תְבוּת, לְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ, וְלְזַמּוֹר עֲרִיצִים וּלְהַכְרִית כָּל הַחוֹחִים וְהַקּוֹצִים הַשּׂוֹבְבִים אֶת הַשׁוֹשְׁנָה הָעֲלִיוֹנָה, וּלְחַבֵּר אֶשֶׁת נְעוּרִים עִם דּוֹדָהּ בְּאַהֲבָה וְאַחֻה שְׁלוֹם וְרַעוּת, וּמִשֵּׁם יִמְשָׁךְ לָנוּ שִׁפְעַת לְנַפְשׁ רוּחַ וּנְשָׁמָה לְטַהֲרָנוּ מֵעוֹנוֹתֵינוּ וְלְסַלַח חַטָּאתֵינוּ וּלְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁסְּלַחְתָּ לְדָוִד הַמֶּלֶךְ עִיָּה שֶׁאָמַר מְזֻמּוֹרִים אֵלָיו לְפָנֶיךָ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר גַּם יְהוָה הֶעֱבִיר חַטָּאתְךָ לֹא תָמוּת, וְאֵל תִּקְחָנוּ מִהָעוֹלָם הַזֶּה קִדְּם זְמַנְנוּ

בִּאֲפֹן שְׁנוּכַל לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר שְׁחַתְנֵנוּ, וְזָכוּת דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם יִגַּן
עָלֵינוּ וּבְעֵדְנוּ שְׁתַּאֲרִיךְ אַפְּךָ עַד שׁוּבֵנוּ אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, וּמֵאֻצָּר
מִתַּנַּת חֲנָם חֲנֵנוּ, כְּדַכְתִּיב וְחִנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר אַחֲוֹן וְרַחֲמֹתַי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם,
וּכְשֵׁם שְׁאֲנוּ אֹמְרִים לְפָנֶיךָ שִׁירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּף נִזְכָּה לֹאמֹר לְפָנֶיךָ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ שִׁיר וּשְׁבַחָה לְעוֹלָם הַבָּא, וְעַל יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים תִּתְעוֹרֵר חֲבַצְלַת
הַשָּׁרוֹן לְשִׁיר בְּקוֹל נְעִים בְּגִילַת וְרִגּוֹן, כְּבוֹד הַלְּבָנוֹן יִתֵּן לָהּ הוֹד וְהִדָּר בְּבֵית
אֱלֹהֵינוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן סָלָה :

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים :

הַרְיֵנִי מְקַשֵּׁר עֲצָמַי בְּאֲמִירַת הָעֲשָׂרָה מְזֻמּוֹרִים אֱלוּ לְכֹל הַצְּדִיקִים
הָאֲמִתִּיִּים שֶׁבְּדוֹרֵנוּ וּלְכֹל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שׁוֹכְנֵי עֶפְרָיִם, קְדוֹשִׁים אֲשֶׁר
בְּאֶרֶץ הַמָּה, וּבְפָרֵט לְרַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ צְדִיק יְסוּד עוֹלָם, נַחַל נוֹבֵעַ, מְקוֹר
חַכְמָה, רַבֵּנוּ נַחְמֵן בֶּן פִּיגָא זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, שְׁגִלָּה תִקְוֹן זֶה :

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה :

לְכוּ נְרַנְּנָה לַיהוָה, נְרִיעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ : נִקְדְּמָה פָּנֵינוּ בְּתוֹדָה, בְּזִמְרֹת נְרִיעַ
לוֹ : כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה, וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים :

הַרְיֵנִי מְזֻמֵּן אֶת פִּי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת בּוֹרְאִי, לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁ
בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתָּה, בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ, עַל יְדֵי הַהוּא טְמִיר וְנַעְלָם בְּשֵׁם כָּל
יִשְׂרָאֵל :

כשקורא מזמורים אלו יכוון שתהילים בגימטריא תפ"ה, והוא כמספר ב' שמות אל אלהים במילוי כזה (יכוון במחשבתו) :
אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שהם בחינת חסד וגבורה, ובכוח אלו השמות תצא הקדושה מהקליפה.

טז

יכוון לתקן במזמור זה מה שפגם בספירת בינה (נחמה) דהיא בחינת ברכה.

(א) מִכְתָּם לְדָוִד שְׁמֵרְנֵי אֵל כִּי-חֲסִיתִי בְּךָ : (ב) אֲמַרְתָּ לַיהוָה אֲדַנִּי אֲתָה
טוֹבֹתַי בַּל-עָלִיךָ : (ג) לְקְדוֹשִׁים אֲשֶׁר-בְּאֶרֶץ הַמָּה וְאֲדִירִי כָל-חֲפְצֵי-בָם : (ד)
יָרְבוּ עֲצָבוֹתֶם אַחַר מְהָרוּ בַל-אֲסִיף נִסְכֵיהֶם מִדָּם וּבַל-אֲשָׂא אֶת-שְׁמוֹתֶם
עַל-שִׁפְתַי : (ה) יְהוָה מִנֵּת-חֶלְקִי וְכוֹסֵי אֲתָה תוֹמִיךָ גּוֹרְלִי : (ו) חֲבָלִים נָפְלוּ-
לִי בְּנַעֲמִים אֶף-נִחַלְתָּ שְׁפָרָה עָלַי : (ז) אֲבָרַךְ אֶת-יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אֶף-לַיְלֹת
יִסְרוּנִי כְלִיֹּתַי : (ח) שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תְמִיד כִּי מִימֵנִי בַל-אֶמוֹט : (ט) לָכֵן
שָׁמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי אֶף-בְּשָׂרִי יִשְׁכֵּן לְבַטַח : (י) כִּי לֹא-תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשָׂאוֹל
לֹא-תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרֵאוֹת שְׁחַת : (יא) תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׁבַע שְׁמֹחוֹת אֶת-
פָּנֶיךָ נְעֻמֹת בְּיָמֶיךָ נֶצַח :

כשקורא מזמורים אלו יכוון שתהילים בגימטריא תפ"ה, והוא כמספר ב' שמות אל אלהים במילוי כזה (יכוון במחשבתו) :
אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שהם בחינת חסד וגבורה, ובכוח אלו השמות תצא הקדושה מהקליפה.

לב

יכוון לתקן במזמור זה מה שפגם בספירת כתר (נחמה) דהוא בחינת אשרי.

(א) לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי-פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה : (ב) אֲשֶׁרִי-אָדָם לֹא יַחֲשֹׁב יְהוָה לוֹ עוֹן וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה : (ג) כִּי-הִחַרְשֵׁתִי בְּלוֹ עֲצָמַי בְּשִׂאֲגוֹתַי כָּל-הַיּוֹם : (ד) כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבֵּד עָלַי יְדָד נְהַפְּדָ לְשִׂדִי בְּחַרְבְּנֵי קִיץ סֵלָה : (ה) חֲטָאתִי אוֹדִיעֶדָּ וְעוֹנֵי לֹא-כִסִּיתִי אֲמַרְתִּי אוֹדָה עָלַי פֶּשַׁעַי לִיהוָה וְאַתָּה נִשְׂאתָ עוֹן חֲטָאתִי סֵלָה : (ו) עַל-זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל-חֹסֵיד אֱלֹהִים לְעֵת מִצָּא רַק לְשֹׁטֵף מִיָּם רַבִּים אֲלֵיו לֹא יִגִּיעוּ : (ז) אַתָּה סֹתֵר לִי | מִצָּר תִּצְרְנֵי רְנִי פִלֵּט תִּסּוּבְּבֵנִי סֵלָה : (ח) אֲשֶׁפִּילָךְ וְאוֹרְךָ בְּדַרְךָ-זוֹ תִּלְךָ אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינַי : (ט) אֶל-תִּהְיוּ כְּסוּסֵי כְּפָרֵד אֵין הֵבִין בְּמִתְגַּ-וְרָסוֹן עֲדִיו לְבָלוֹם בַּל קָרַב אֱלֹהִים : (י) רַבִּים מְכֹאֹבִים לָרָשָׁע וְהַבּוֹטֵחַ בִּיהוָה חֲסֵד יִסּוּבְּבֵנוּ : (יא) שְׂמַחוּ בִיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל-יִשְׂרָאֵל-לֵב :

כשקורא מזמורים אלו יכוון שתהילים בגימטריא תפ"ה, והוא כמספר ב' שמות אל אלהים במילוי כזה (יכוון במחשבתו): אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שהם בחינת חסד וגבורה, ובכוח אלו השמות תצא הקדושה מהקליפה.

מא

יכוון לתקן במזמור זה מה שפגם בספירת יסוד (ייהווה) דהוא בחינת משכיל.

(א) לְמַנְצַח מְזִמּוֹר לְדוֹד : (ב) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל-דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ יְהוָה : (ג) יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיְחַיֶּהוּ וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ וְאֶל-תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אֵיבָיו : (ד) יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל-עֵרֶשׁ דָּוִי כָּל-מִשְׁכָּבוֹ הַפִּכָת בְּחֵלְיוֹ : (ה) אֲנִי-אֲמַרְתִּי יְהוָה חֲנֻנִי רַפְּאָה נַפְשִׁי כִּי-חֲטָאתִי לָךְ : (ו) אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מִתִּי יָמוּת וְאֶבֶד שְׁמוֹ : (ז) וְאִם-בָּא לְרֹאוֹת שׁוּא יְדַבֵּר לְבוֹ קֶבֶץ-אָוֶן לוֹ יֵצֵא לְחוּץ יְדַבֵּר : (ח) יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל-שֹׁנְאֵי עָלַי יַחֲשֹׁבוּ רָעָה לִי : (ט) דַּבֵּר-בְּלִיעַל יְצוּק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא-יוֹסִיף לָקוּם : (י) גַּם-אִישׁ שְׁלוֹמֵי אֲשֶׁר-בְּטַחְתִּי בּוֹ אוֹכַל לְחַמֵּי הַגְּדִיל עָלַי עַקֵּב : (יא) וְאַתָּה יְהוָה חֲנֻנִי וְהַקִּימְנִי וְאַשְׁלֵמְהָ לָּהֶם : (יב) בְּזֹאת יְדַעְתִּי כִּי-חֲפִצָּת בִּי כִּי לֹא-רָרִיעַ אֵיבֵי עָלַי : (יג) וְאֲנִי בְּתַמִּי תִּמְכָּת בִּי וְתִצְיִבְנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם : (יד) בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד-הָעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן :

כשקורא מזמורים אלו יכוון שתהילים בגימטריא תפ"ה, והוא כמספר ב' שמות אל אלהים במילוי כזה (יכוון במחשבתו): אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שהם בחינת חסד וגבורה, ובכוח אלו השמות תצא הקדושה מהקליפה.

מב

יכוון לתקן במזמור זה מה שפגם בספירת חכמה (סוה) דנקרא שיר.

(א) לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל לְבָנֵי-קֶרַח : (ב) כָּאֵיל תִּעְרַג עַל-אֲפִיקֵי-מַיִם כִּן נַפְשִׁי תִעְרַג אֱלֹהִים : (ג) צִמְאָה נַפְשִׁי לְאֱלֹהִים לֵאלֹהֵי חַי מִתִּי אֲבּוּא וְאַרְאָה פְּנֵי אֱלֹהִים : (ד) הִיתָה-לִּי דְמַעְתִּי לֶחֶם יוֹמָם וְלַיְלָה בְּאֹמֶר אֱלִי כָּל-הַיּוֹם אֵינִי אֱלֹהִים : (ה) אֵלֶּה אֲזַכָּרָה וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי נַפְשִׁי כִּי אֶעְבֵּר בְּסֶדֶךְ אֲדָדָם עַד-בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל-רִנָּה וְתוֹדָה הִמּוֹן חוֹגֵג : (ו) מֵה-תִּשְׁתַּחֲוִיחִי נַפְשִׁי וְתִהְיֶה עָלַי הוֹחֵלִי לְאֱלֹהִים כִּי-עוֹד אוֹדְנוּ יִשׁוּעוֹת פְּנִינוּ : (ז) אֱלֹהֵי עָלַי נַפְשִׁי תִשְׁתַּחֲוִיחִי עַל-כֵּן אֲזַכָּרָךְ מֵאֶרֶץ יְרֵדוֹן וְחֶרְמוֹנִים מֵהַר מְצָעַר : (ח) תִּהְיוּם-אֶל-תִּהְיוּם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרִים כָּל-מִשְׁבְּרִים וְגִלְיָד עָלַי עֲבָרוּ : (ט) יוֹמָם יֵצֵא יְהוָה חֲסֵדוֹ וּבְלַיְלָה שִׁירָה עִמִּי תִּפְלָה לֵאלֹהֵי חַי : (י) אוֹמְרָה לֵאלֹהֵי סִלְעֵי לְמָה שָׁכַחְתִּנִּי לְמָה-קִּדַּר אֵלֶיךָ בְּלַחַץ אוֹיֵב : (יא) בְּרָצַח בְּעֲצָמוֹתֵי חֶרְפוֹנֵי צוּרְרֵי בְּאִמְרָם אֱלִי כָּל-הַיּוֹם אֵינִי אֱלֹהִים : (יב) מֵה-תִּשְׁתַּחֲוִיחִי נַפְשִׁי וּמֵה-תִּהְיֶה עָלַי הוֹחֵלִי לְאֱלֹהִים כִּי-עוֹד אוֹדְנוּ יִשׁוּעוֹת פְּנִי וְאֱלֹהֵי :

כשקורא מזמורים אלו יכוון שתהילים בגימטריא תפ"ה, והוא כמספר ב' שמות אל אלהים במילוי כזה (יכוון במחשבתו): אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שהם בחינת חסד וגבורה, ובכוח אלו השמות תצא הקדושה מהקליפה.

נט

יכוון לתקן במזמור זה מה שפגם בספירת נצח (יהוה) דהוא מלשון למנצח.

(א) לְמַנְצַח אֶל-תִּשְׁחַח לְדָוִד מִכָּתֶם בְּשֹׁלַח שָׁאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת-הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ: (ב) הַצִּילֵנִי מֵאֵיבֵי אֱלֹהֵי מִמְתְּקוֹמִי תִשְׁגָּבֵנִי: (ג) הַצִּילֵנִי מִפְּעֻלֵי אֹן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: (ד) כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יְגוּרוּ עָלַי עֲזִים לֹא-פִשְׁעֵי וְלֹא-חַטָּאתֵי יְהוָה: (ה) בְּלִי-עֹן יִרְצוּן וַיִּכְוֲנוּ עוֹרָה לְקִרְאתִי וַרְאֵה: (ו) וְאַתָּה יְהוָה-אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הַקִּיצָה לְפָקֶד כָּל-הַגּוֹזִים אֶל-תַּחַן כָּל-בְּגָדֶי אֹן סָלָה: (ז) יֵשׁוּבוּ לְעָרְב יְהוּמו כְּכָלֵב וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: (ח) הִנֵּה יִבְיַעוֹן בְּפִיהֶם חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם כִּי-מִי שָׁמַע: (ט) וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק-לְמוֹ תִלְעַג לְכָל-גּוֹזִים: (י) עֲזֹ אֱלִידָ אֲשַׁמְרָה כִּי-אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי: (יא) אֱלֹהֵי חֲסָדֶי יִקְדְּמֵנִי אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרִי: (יב) אֶל-תִּהְרָגְם פֶּן-יִשְׁכַּחוּ עִמִּי הַנִּיעְמוֹ בְּחִילָךְ וְהוֹרִידְמוּ מִגִּנְנוּ אֲדָנִי: (יג) חַטָּאת-פִּימוּ דַבֵּר-שִׁפְתֵימוּ וַיִּלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם וּמֵאֲלֵה וּמִפְּחָשׁ יִסְפְּרוּ: (יד) כִּלָּה בַחֲמָה כִּלָּה וַאֲיַנְמוּ וַיִּדְעוּ כִּי-אֱלֹהִים מוֹשֵׁל בַּיַּעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סָלָה: (טו) וַיִּשְׁבוּ לְעָרְב יְהוּמו כְּכָלֵב וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: (טז) הִמָּה יִנִּיעוֹן לְאַכֹּל אִם-לֹא שִׁבְעוּ וַיִּלְיֵנוּ: (יז) וַאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָךְ וְאַרְוֶן לְבַקֵּר חֲסָדֶךָ כִּי-הֵייתָ מִשְׁגָּב לִי וּמְנוּס בְּיוֹם צָר-לִי: (יח) עֲזֵי אֱלִידָ אֲזַמְרָה כִּי-אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי אֱלֹהֵי חֲסָדֶי:

כשקורא מזמורים אלו יכוון שתהילים בגימטריא תפ"ה, והוא כמספר ב' שמות אל אלהים במילוי כזה (יכוון במחשבתו): אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שהם בחינת חסד וגבורה, ובכוח אלו השמות תצא הקדושה מהקליפה.

עז

יכוון לתקן במזמור זה מה שפגם בספירת גבורה (יהוה) דהוא בחינת ניגון.

(א) לְמַנְצַח עַל-יְדוּתוֹן לְאַסֹּף מְזֻמּוֹר: (ב) קוֹלִי אֶל-אֱלֹהִים וְאַצְעֻקָה קוֹלִי אֶל-אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי: (ג) בְּיוֹם צָרָתִי אֲדָנִי דַרְשֵׁתִי יָדִי לִלְלָה נִגְרָה וְלֹא תִפּוּג מֵאַנְהָה הַנִּחַם נַפְשִׁי: (ד) אֲזַכְרָה אֱלֹהִים וְאַהֲמִיָּה אֲשִׁיחָה וְתִתְעַטֵּף רוּחִי סָלָה: (ה) אַחֲזֵת שְׁמֵרוֹת עֵינַי נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: (ו) חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקְּדָם שָׁנוֹת עוֹלָמִים: (ז) אֲזַכְרָה נְגִינָתִי בְּלִילָה עִם-לִבִּי אֲשִׁיחָה וַיִּחַפֵּשׁ רוּחִי: (ח) הֲלַעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדָנִי וְלֹא-יִסּוּף לְרַצוֹת עוֹד: (ט) הָאֶפֶס לִנְצַח חֲסָדוֹ גָּמַר אֲמַר לְדָר וְדָר: (י) הִשְׁכַּח חֲנוּת אֶל אִם-קִפֵּץ בְּאֵף רַחֲמֵי סָלָה: (יא) וְאֲמַר חֲלוּתִי הִיא שָׁנוֹת יָמִין עֲלִיוֹן: (יב) אֲזַכּוֹר מַעֲלָלֵי-יְהוָה כִּי-אֲזַכְרָה מִקְּדָם פְּלִאָה: (יג) וְהִגִּיתִי בְּכָל-פְּעֻלָּךְ וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה: (יד) אֱלֹהִים בְּקֹדֶשׁ דִּרְכֶךָ מִי-אֶל גְּדוֹל כְּאֱלֹהִים: (טו) אַתָּה הָאֵל עֹשֶׂה פֶלֶא הוֹדַעְתָּ בְּעַמִּים עֲזָךְ: (טז) גְּאֻלָּת בְּזֵרוּעַ עַמֶּךָ בְּנִי-יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סָלָה: (יז) רְאוּךָ מִיָּם יַחֲלִי אֵף יִרְגְּזוּ תַהֲמוֹת: (יח) זָרְמוּ מִיָּם עֲבוֹת קוֹל נִתְּנוּ שְׁחָקִים אֵף-חֲצָצִידָ יַתְהַלְכוּ: (יט) קוֹל רַעֲמָךְ בְּגִלְגָּל הָאִירוּ בְּרָקִים תִּבֵּל רִגְזָה וַתִּרְעַשׂ הָאָרֶץ: (כ) בְּיָם דִּרְכֶךָ וּשְׁבִילָךְ בְּמִים רַבִּים וַעֲקֹבוֹתֶיךָ לֹא נִדְעוּ: (כא) נַחֲיֵת כִּצְאוֹן עַמֶּךָ בְּיַד-מוֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

כשקורא מזמורים אלו יכוון שתהילים בגימטריא תפ"ה, והוא כמספר ב' שמות אל אלהים במילוי כזה (יכוון במחשבתו): אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שהם בחינת חסד וגבורה, ובכוח אלו השמות תצא הקדושה מהקליפה.

(א) תפלה למשה איש-האלהים אדני מעון אתה היית לנו בדר ודר: (ב) בטרם הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל ומעולם עד-עולם אתה אל: (ג) תשב אנוש עד-דכא ותאמר שובו בני-אדם: (ד) כי אסף שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר ואשמורה בליה: (ה) זרמתם שנה יהיו בבקר כחציר יחלף: (ו) בבקר יציץ וחלף לערב ימולל ויבש: (ז) כי-כלינו באף ובחמתך נבהלנו: (ח) שתה עונתינו לנגדך עלמנו למאור פניך: (ט) כי כל-ימינו פנו בעברתך פלינו שנינו כמו-הגה: (י) ימי-שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה ורהבם עמל ואון פי-גז חיש ונעפה: (יא) מי-יודע עז אף וכיראתך עברתך: (יב) למנות ימינו כן הודע ונביא לבב חכמה: (יג) שובה יהוה עד-מתי והנחם על-עבדיך: (יד) שבענו בבקר חסדך ונרננה ונשמחה בכל-ימינו: (טו) שמחנו כימות עניתנו שנות ראינו רעה: (טז) יראך אל-עבדיך פעלך והדרך על-בניהם: (יז) ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

כשקורא מזמורים אלו יכוון שתהילים בגימטריא תפ"ה, והוא כמספר ב' שמות אל אלהים במילוי כזה (יכוון במחשבתו): אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שהם בחינת חסד וגבורה, ובכוח אלו השמות תצא הקדושה מהקליפה.

קה

יכוון לתקן במזמור זה מה שפגם בספירת הוד (יהנה).

(א) הודו ליהוה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו: (ב) שירו-לו זמרו-לו שיוחו בכל-נפלאותיו: (ג) התהללו בשם קדשו ישמח לב מבקשי יהוה: (ד) דרשו יהוה ועזו בקשו פניו תמיד: (ה) זכרו נפלאותיו אשר-עשה מפתיו ומשפטיו-פיו: (ו) זרע אברהם עבדו בני יעקב בחיריו: (ז) הוא יהוה אלהינו בכל-הארץ משפטיו: (ח) זכר לעולם בריתו דבר צוה לאסף דור: (ט) אשר פרת את-אברהם ושבועתו לישחק: (י) ויעמידה ליעקב לחק לישראל ברית עולם: (יא) לאמר לך אתן את-ארץ-כנען חבל נחלתכם: (יב) בהיותם מתי מספר כמעט וגרים בה: (יג) ויתהלכו מגוי אל-גוי מממלכה אל-עם אחר: (יד) לא-הניח אדם לעשקם ויזכח עליהם מלכים: (טו) אל-תגעו במשיחי ולנביאי אל-תרגעו: (טז) ויקרא רעב על-הארץ כל-מטה-לחם שבר: (יז) שלח לפניהם איש לעבד נמפר יוסף: (יח) ענו בכבל רגלו ברזל באה נפשו: (יט) עד-עת בא-דברו אמרת יהוה צרפתהו: (כ) שלח מלך ויתירהו משל עמים ויפתחהו: (כא) שמו אדון לביתו ומשל בכל-קנינו: (כב) לאסר שריו בנפשו וזקניו יחפם: (כג) ויבא ישראל מצרים ויעקב גר בארץ-חם: (כד) ויפר את-עמו מאד ויעצמהו מצריו: (כה) הפך לבם לשנא עמו להתנפל בעבדיו: (כו) שלח משה עבדו אהרן אשר בחר-בו: (כז) שמו-בם דברי אתותיו ומפתים בארץ חם: (כח) שלח חשך ויחשך ולא-מרו את-דברו: (כט) הפך את-מימיהם לדם וימת את-דגתם: (ל) שרץ ארצם צפרדעים בחדרי מלכיהם: (לא) אמר ויבא ערב פנים בכל-גבולם: (לב) נתן גשמייהם ברד אש להבות בארצם: (לג) ויך גפנם ותאנתם וישבר עץ גבולם: (לד) אמר ויבא ארבה וילק ואין מספר: (לה) ויאכל כל-עשב בארצם ויאכל פרי אדמתם: (לו) ויך כל-בכור בארצם ראשית לכל-אונם: (לז) ויוציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו כושל:

(לח) שָׁמַח מְצַרִּים בְּצִאתָם כִּי-נִפְלַח פְּחָדָם עֲלֵיהֶם : (לט) פָּרַשׁ עֲנַן לְמִסְדָּךְ וְאִשׁ
לְהֶאֱיִר לְיָלֶה : (מ) שָׁאֵל וַיָּבֵא שְׁלֵו וְלָחַם שְׁמִים יִשְׁבִּיעַם : (מא) פָּתַח צִוּר וַיִּזְוֹבוּ
מִים הִלְכוּ בְּצִיּוֹת נֶהָר : (מב) כִּי-זָכַר אֶת-דָּבָר קִדְשׁוֹ אֶת-אַבְרָהָם עֲבָדוֹ : (מג)
וַיּוֹצֵא עֲמוֹ בְּשֵׁשׁוֹן בְּרִנָּה אֶת-בְּחִירָיו : (מד) וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם וַעֲמַל
לְאֻמִּים יִירָשׁוּ : מה בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ הַלְלוּיָהּ :

כשקורא מזמורים אלו יכוון שתהילים בגימטריא תפ"ה, והוא כמספר ב' שמות אל אלהים במילוי כזה (יכוון במחשבתו):
אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שהם בחינת חסד וגבורה, ובכוח אלו השמות תצא הקדושה מהקליפה.

קלז

יכוון לתקן במזמור זה מה שפגם בספירת חסד (יחיה) דכל המזמור הוא בחינת הנותן זמירות בלילה.

(א) על-נהרות בָּבֶל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם-בְּכִינוֹ בְּזָכְרֵנוּ אֶת-צִיּוֹן : (ב) על-עֲרָבִים
בְּתוֹכָהּ תִּלְיֵנוּ כְּנִרוֹתֵינוּ : (ג) כִּי שָׁם שָׁאֲלוּנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבָרֵי-שִׁיר וְתוֹלְלֵינוּ
שְׁמִחָה שִׁירוּ לָנוּ מְשִׁיר צִיּוֹן : (ד) אֵיךְ נָשִׁיר אֶת-שִׁיר-יְהוָה עַל אֲדָמַת נֶכָר :
(ה) אִם-אֲשַׁכַּחְךָ יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי : (ו) תִּדְבֹּק לְשׁוֹנֵי לַחֲכֵי אִם-לֹא
אֲזַכְּרֶכִי אִם-לֹא אֲעֲלֶה אֶת-יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שְׁמִחָתִי : (ז) זָכַר יְהוָה לְבָנֵי
אֲדוּם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוּד בָּהּ : (ח) בַּת-בָּבֶל
הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁרִי שָׁיִשְׁלָם-לָךְ אֶת-גְּמוּלָךְ שְׁגַמְלָתְךָ לָנוּ : (ט) אֲשֶׁרִי שָׁיֵאֲחִז וְנִפְּץ
אֶת-עַלְלֵיךָ אֶל-הַסַּלַּע :

כשקורא מזמורים אלו יכוון שתהילים בגימטריא תפ"ה, והוא כמספר ב' שמות אל אלהים במילוי כזה (יכוון במחשבתו):
אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שהם בחינת חסד וגבורה, ובכוח אלו השמות תצא הקדושה מהקליפה.

קנ

יכוון לתקן במזמור זה מה שפגם בספירת תפארת (יהיה) דהללויה הוא בחינת תפארת.

(א) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ-אֵל בְּקִדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרִקִיעַ עֲזוֹ : (ב) הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ
הַלְלוּהוּ כְּרֹב גִּדְלוֹ : (ג) הַלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכִנּוֹר : (ד) הַלְלוּהוּ
בְּתֹף וּמְחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֶגְבִּי : (ה) הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי-שְׁמַע הַלְלוּהוּ
בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה : (ו) כָּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלֵל יְהֵ הַלְלוּיָהּ :

אחר שסיים העשרה מזמורים יאמר שלושה פסוקים אלו :

מִי יִתֵּן מְצִיּוֹן יִשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְיָ שָׁבוֹת עֲמוֹ יַגִּל יַעֲקֹב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל :
וְתִשׁוּעַת צְדִיקִים מִיְיָ מַעֲזֵם בְּעֵת צָרָה : וַיַּעְזְרֵם יְיָ וַיַּפְלִטֵם יַפְלִטֵם מִרְשָׁעִים
וַיּוֹשִׁיעֵם כִּי חָסוּ בוֹ :

ואח"כ יאמר :

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שֶׁתְּהֵא חֲשׁוּבָה לְפָנֶיךָ
הָאֲמִירָה בְּפֶה לְבַד כְּאֵלוֹ הַשְּׁגָתִי וְכִוְנָתִי כָּל הַסּוּדוֹת וְהַכְּוֹנוֹת שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם,
וַיְהִיו אֲמָרֵי לְרָצוֹן לְפָנֶי אָדוֹן כָּל, וְהִנְנִי מְשַׁלֵּיךְ יְהִי עֲלֵיךְ, וְהִנְנִי מְקַשֵּׁר
עֲצָמֵי לְכָל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁבְּדוֹרֵנוּ וְלְכָל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שׁוֹכְנֵי
עִפְרָיִם קְדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַחֵמָה (וּבְפֶרֶט לְהַצְּדִיק יְסוּד עוֹלָם, נַחַל נוֹבֵעַ, מְקוֹר חַכְמָה, רַבְּנוּ
נַחְמוּ בּוֹ פִּינָא, זְכוּתוֹ יְגוֹ עֲלֵינוּ, אָמֵן), וְעַל דַּעְתָּם וְעַל כְּוִנָּתָם אֲמַרְתִּי כָּל אֵלוֹ הַעֲשָׂרָה
מְזֻמְרֵי תְהִלָּים, וּבְזְכוּתָם וְכַחֵם אֲזַכֵּה לְעוֹרֵר וּלְגַלּוֹת כָּל הַעֲשָׂרָה מִיְיָ

נגינה שנאמר בהם ספר תהלים, שהם: שיר פשוט, כפול, משלש, מרבע, שהם כלולים בשמך המיוחד, הגדול והקדוש, ובזכות וכח שני שמות הקדושים האלו במלואם, שהם "אל אלהים" (כזה): (יכוון במחשבתו אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד היי יו"ד מ"ם), שהם עולים במספר תפ"ה (ארבע מאות שמונים וחמש), כמספר תהלי"ם, בכח אלו השמות תזכני להוציא כל הטפות קרי לבטלה מבטן הקלפה שבלעתם, אשר מספר שמה עם האותיות עולה תפ"ה (ארבע מאות שמונים וחמש), שהיא בקלפה כנגד קדשת ספר תהלים, ובכח אלו העשרה מזמורי תהלים תעורר שני השמות הקדושים "אל אלהים", ותהרג ותשבר ותכניע, ותעקר ותכלה ותבטל את הקלפה הזאת שבלעתם, ותכריח אותה להפליט כל הטפות הקדושות מבטנה וקרבה, ותמחה שמה וזכרה מן העולם, ותקיים מקרא שכתוב: חיל בלע ויקאנו, מבטנו יורישנו אל, ותהרג כל הקלפות שנבראו על-ידי אלו הטפות, ותוציא ותגזל מהם החיות דקדשה, וכל הניצוצות הקדושות שבלעו על-ידי פגם חטא זה, כלם תוציאם, ותחזר ותקבצם בקדשה שנית, ותזכנו לקבל עלינו על מלכות שמים באהבה תמיד, ונזכה לעסק כל ימינו בתורה ותפלה ומעשים טובים באמת ובלב שלם, באפן שנוזקה לברא גופים וכלים קדושים לכל הנשמות דאזלן ערטילאין על-ידי עונותינו הרבים, על-ידי פגם טפות קרי שיצאו ממני לבטלה, אכ"ר.

אחר העשרה מזמורי תהלים טוב לומר תפילה זו:

אשירה ליהוה בחיי, אומר לאלהי בעודי, יערב עליו שיחי אנכי אשמח ביהוה: הודו ליהוה בכנור, בנגבל עשור זמרו לו: אלהים, שיר חדש אשירה לך, בנגבל עשור אומר לך: עלי עשור ועלי נבל, עלי הגיון בכנור: כי שמחתני יהוה בפעלך, במעשי ידיך ארנן:

רבנו של עולם, אדון כל, בורא כל הנשמות, רבון כל המעשים, הבוחר בשירי זמרה, עזרני וחיני ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, שאזכה לעורר ולהוציא ולגלות כל העשרה מיני נגינה שנאמר בהם ספר תהלים, ובזכות אלו העשרה מזמורי תהלים שאמרת לי לפניה, שהם כנגד עשרה מיני נגינה שנאמר בהם ספר תהלים, שהם: אשרי, ברכה, משפיל, שיר, נצוח, נגון, תפלה, הודאה, מזמור, הלליה, בזכות המזמורים ובזכות הפסוקים ובזכות תבותיהם ואותיותיהם ונקדויותיהם וטעמיהם והשמות היוצאים מהם מראשי תבות ומסופי תבות, ובזכות דוד המלך עליו השלום, עם כל העשרה צדיקים שישדו ספר תהלים (ובזכות הצדיק יסוד עולם, נחל נובע, מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו גג עלינו, אשר גלה ותקן לומר אלו העשרה מזמורי תהלים בשביל תקון הברית), ובזכות כל הצדיקים והחסידים האמתיים, תזכני ותחנני שאזכה ברחמיך הרבים להוציא כל הטפות קרי שיצאו ממני לבטלה, בין בשוגג בין במזיד, בין באנס בין ברצון (אם לאמר חס ושלום בשביל מקרה שנזדמן לו באותו הלילה, יאמר זה: ובפרט כל הטפות שיצאו ממני בלילה זה על ידי מקרה לילה שקרה לי בעונותי הרבים), שאת כלם אזכה, ברחמיך הרבים ובחמלתך הגדולה ובכחך הגדול, להוציאם מהקלפות ומהסטרין אחרנין, מכל המקומות שנפלו ונתפזרו ונפוצו ונדחו לשם, ואל ידח ממנו נדח, ותכניע ותשבר ותהרג ותעקר ותכלה ותבטל כל הקלפות וכל הרוחין ושדיו ולילין

שְׁנַעֲשׂוּ וּנְבָרְאוּ וְנוֹצְרוּ עַל יְדֵי אֱלוֹ הַטְּפוֹת, שְׂיֻצְאוּ מִמֶּנִּי לְבִטְלָה, וְתִסִּיר מֵהֶם חַיּוּתָם, וְתוֹצִיא וְתַגְזֵל מֵהֶם הַחַיּוּת דְּקִדְשָׁה וְכָל הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים שְׂבַלְעוּ:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! אֵל חַי וְקַיִם, חַי הַחַיִּים, מְלֵא רַחֲמִים, הִדָּן אֶת כָּל הָעוֹלָם לְכַף זְכוּת תְּמִיד, הַחֲפֵץ חֶסֶד וּמְרֻבָּה לְהִיטִיב, אָבִי אָבִי, גּוֹאֲלִי וּפּוֹדִי, יְדַעְתִּי יְהוָה יְדַעְתִּי, כִּי אֲנִי בְּעֶצְמִי הַחַיִּב וְהַפּוֹשֵׁעַ אֶפְלוּ בְּהַמְקָרִים שֶׁנִּזְדַּמְּנוּ לִי בְּשׁוּגֵג, כִּי לֹא שָׁמַרְתִּי אֶת הַמְּחֻשְׁבָּה כָּלֵל וְהִרְהַרְתִּי בַּיּוֹם, עַד שֶׁבִּאתִי לְיַדִּי טְמֵאָה בְּלִילָה, וְעַל יְדֵי זֶה קִלְקַלְתִּי מֵהַ שְׂקִלְקַלְתִּי וְגַרְמַתִּי מֵהַ שְׁגֵרַמְתִּי וְשַׁחַתְתִּי מֵהַ שְׁשַׁחַתְתִּי. אוֹי אוֹי אוֹי, אוֹיָה עַל נַפְשִׁי, אוֹי לְנַפְשִׁי, כִּי גִמַּלְתִּי לִי רָעָה. מָה אָמַר, מָה אֶדְבֵּר, מָה אֶצְטַדֵּק. הֲאֵלֹהִים מְצָא אֶת עוֹנֵי. הֲנִנִּי לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמָה רַבָּה, הֲנִנִּי לְפָנֶיךָ מְלֵא בּוֹשָׁה וּכְלָמָה, מְלֵא טְנוּפִים וְלִכְלוּכִים, מְלֵא תוֹעֵבוֹת רָעוֹת, וְאִין שׁוֹם לְשׁוֹן בְּעוֹלָם שְׂאוּכַל לְכַנוֹת בּוֹ עֲצָם הֲרַחֲמֵנוּת שְׂיֵשׁ עָלַי, כִּי רַע וְמַר, כִּי נָגַע עַד הַנֶּפֶשׁ. מַר לִי מְאֹד, אָבִי שְׂבִשְׂמִים, מַר לִי מְאֹד, רְבוּן כָּל הָעוֹלָמִים. רָאָה אֲנַחְתִּי וְאֲנַקְתִּי, כִּי נַפְשִׁי מָרָה לִי מְאֹד עַד אֲשֶׁר אֲיַנִּי יוֹדַע אֵיךְ אֲנִי יְכוּל לְחַיּוּת מַעֲצָם מְרִירוֹת נַפְשִׁי, אֲשֶׁר עַד גְּבַהִי שָׁמַיִם יִגִּיעַ, כִּי קִצְתִּי בְּחַיִּי, לָמָּה לִי חַיִּים כְּאֵלֶּה, חַיִּים מְרִים וּמְרוּרִים מְמוֹת, אֶת קְבֻעַת כּוֹס הַתְּרַעְלָה שְׁתִּית, מְצִית, נַפְשִׁי.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! אֶתָּה לְבַד יְדַעְתָּ רְבוּי וְעֶצֶם הַפְּגָמִים הַגְּדוֹלִים, הָעֲצוּמִים וְהַנּוֹרְאִים שְׁנַעֲשִׂים עַל-יְדֵי זֶה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְעַתָּה אֵיךְ אוּכַל לְתַקֵּן זֹאת וּבְמָה יִזְכֶּה נַעַר כְּמוֹנִי לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר שַׁחַתְתִּי, אֵיךְ אֶף עַל פִּי כִּן יְדַעְתִּי וְאֲנִי מֵאֲמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה, כִּי אִין שׁוֹם יֵאוֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל וְעַדִּין יֵשׁ לִי תַקְוָה, וְעַדִּין לֹא אֶבְדָּה תּוֹחַלְתִּי מִיְהוָה, כִּי חֶסֶדִי יְהוָה כִּי לֹא תִמְנוּ, כִּי לֹא כְלוּ רַחֲמָיו. עַל כֵּן בִּאתִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, אֱלֹהֵי כָל הַצְּדִיקִים וְהַחֲסִידִים הָאֲמִתִּיִּים וְאֱלֹהֵי כָל יִשְׂרָאֵל, אֱלֹהֵי הַרְאֲשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים, שֶׁתְּרַחֵם עָלַי וְתַעֲשֶׂה אֶת אֲשֶׁר בְּחַקֶּיךָ אֵלֶּךְ וְאֶת מִשְׁפָּטֶיךָ אֲשַׁמֵּר, וְתַכֵּף אֶת יַצְרֵי לְהַשְׁתַּעֲבֵד לָךְ, וְתַגְעֵר בְּהַיָּצַר הָרַע וְתַגְרֹשׁוּ מִמֶּנִּי מַעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וְתַשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי וְתַפְלִטֵנִי מַעַתָּה מִכָּל מִיַּנִּי הַרְהוּרִים רָעִים וּמִמְחֻשְׁבוֹת רָעוֹת וּמִפְגָּם הַרְאוֹת וּמִפְגָּם הַדְּבוּר, וְתַצִּילֵנִי מַעַתָּה מִכָּל מִיַּנִּי פְגָם הַבְּרִית שְׂבַעוֹלָם, בְּמַחְשְׁבָה, דְּבוּר וּמַעֲשֶׂה, וְתַהֲיֶה עִמִּי תְּמִיד, וְתַשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי מִמְקָרָה, בֵּין בַּיּוֹם וּבֵין בְּלִילָה, מַעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

אָבִינוּ, מְלִךְ אֵל חַי וְקַיִם, גּוֹאֵל חֲזָק, שְׂטַחְתִּי אֵלֶיךָ כִּפְפִי. הֲצַל הַצַּל, הוֹשִׁיעָה הוֹשִׁיעָה, הֲצַל לְקוֹחִים לְמוֹת, הֲצַל נִרְדָּף וְחַיִּב כְּמוֹנִי, לְהַצִּילֵנִי מִן הַשְּׂאוּל תַּחַתְיּוֹת. תָּנוּ לִי תַקְוָה וְלֹא אֶבֶד חֶסֶד וְשְׁלוֹם, כִּי מֵהַ בָּצַע בְּדַמִּי בְּרַדְתִּי אֵל שַׁחַת, הַיּוֹדֵךְ עֶפֶר, הַיִּגִּיד אֲמַתְךָ. דְּלוּ עֵינַי לְמָרוֹם, יְיָ עֲשֵׂקָה לִי, עֲרַבְנִי, עֲרַב עֲבָדְךָ לְטוֹב, אֵל יַעֲשֵׂקֵנִי זָדִים, כִּי אִין לִי שׁוֹם כֹּחַ אֵלָּא בְּפִי, אִין לִי שׁוֹם מְנוּס וּמְבֻטָח, כִּי אִם עֲלֶיךָ לְבַד, עַל חֶסֶדֶיךָ הָעֲצוּמִים לְבַד, עַל רַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים, עַל חֲמֻלְתְּךָ הָאֲמִתִּית, עַל חֲנִינוּתְךָ הַנִּצְחִית וְעַל כֹּחַ וּזְכוּת הַצְּדִיקִים שְׂשַׁמְרוּ אֶת הַבְּרִית בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, שְׂאִין שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו, בְּהֶם תְּמַכְתִּי יִתְדוֹתִי, בְּהֶם אֲשַׁעֵן וְאֶסְמֵךְ, בְּזְכוּתָם וְכַחַס אֲבֻטַח וְאֶקְוֶה,

כי לא תעזב נפשי לשאול, לא תתן חסידך לראות שחת. אָהָה יְהוָה, מְלֻטְנִי! אָהָה יְהוָה, פְּדִנִי! רְאֵה מִסְכּוֹ כְּמוֹנִי, טוֹרְף בְּלֵב יָמִים, תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרֵא לְקוֹל צְנוּרִיךָ, כָּל מְשַׁבְּרִיךָ וְגִלְיָךְ עָלַי עֲבְרוּ, צוּד צְדוּנִי בַּצָּפוֹר, אִיבֵי חָנָם, צָמְתוּ בַּבּוֹר חַיֵּי וַיְדוּ אֲבוֹן בִּי, צָפוּ מִים עַל רֵאשֵׁי, אָמַרְתִּי נִגְזַרְתִּי. קְרָאתִי שְׁמֶךָ, יְהוָה, מִבּוֹר תַּחְתִּיּוֹת:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! מְלֵא רַחֲמִים, מְלֵא חֶסֶד חָנָם, מְלֵא חֲנִינּוֹת, מְלֵא רַחֲמָנוֹת, מְלֵא טוֹב, מְלֵא רְצוֹן, כְּבָר קִבְּלֵנוּ עֲלֵינוּ לְקִרְאָה אֶלֶיךָ תַּמִּיד, וְהַנְּנִי מְקִיִּים קִבְּלֵתֵנוּ, וְהַנְּנִי קוֹרֵא אֶלֶיךָ מִמְּקוֹם שְׁפָל כְּזֹה, מִמְּקוֹמוֹת מְגֻנִים כְּאֵלֶּה, מִמְּעַמְמִקִּים קְרָאתִיךָ יְהוָה, מִעַמְמִקֵי עַמְמִקִּים, מִן הַמִּצָּר קְרָאתִי יְהוָה, עֲנֵנִי בַּמְּרַחֵב יְהוָה. וְאִם בְּעוֹנוֹתֵינוּ הִרְבִּים יִרְדְּנוּ לְמִקְוֹם שְׁיִרְדְּנוּ, וְיִרְדְּנוּ עִכְשָׁיו בְּעַקְבוֹת מְשִׁיחָא לְמִקְוֹמוֹת נְמוּכִים וְשִׁפְלִים מְאֹד מְאֹד שֶׁלֹּא יִרְדּוּ יִשְׂרָאֵל לְתוֹכָם מְעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: וַתִּרְדַּ פְּלָאִים, אֵין מְנַחֵם לָהּ, אֵף עַל פִּי כֵן אֵין אָנוּ מִיֵּאֲשִׁים עֲצֻמְנוּ, חֵס וְשְׁלוֹם, בְּשׁוּם אֲפֹן בְּעוֹלָם כָּלֵל, כִּי כְּבָר הִבְטַחְתֵּנוּ לְהַשְׁיִבֵנוּ מִמְּצוּלוֹת יָם, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: אָמַר אֲדֹנָי מִבְּשׁוֹן אֲשִׁיב, אֲשִׁיב מִמְּצוּלוֹת יָם, וּכְתִיב: וְאֵף גַּם זֹאת, בְּהִיוֹתָם בְּאֶרֶץ אִיבֵיהֶם לֹא מֵאֲסִתִּים וְלֹא גַעְלָתִים לְכַלְתָּם לְהַפִּיר בְּרִיתִי אִתָּם, כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! פֶּתַח פִּיךָ לְאֵלִים כְּמוֹנִי, וְתִשְׁלַח לִי דְבוּרִים מִמְּעוֹן קִדְשֶׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם, בְּאֲפֹן שְׂאוּכַל לְנַצַּח אוֹתְךָ, לְרִצּוֹת וּלְפִיִּס אוֹתְךָ, שֶׁתִּקְבַּל בְּרַחֲמֶיךָ הִרְבִּים וּבְחֶסֶדֶיךָ הַעֲצוּמִים אֶת אֱלוֹ הַעֲשָׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים שְׁאִמַּרְתִּי לְפָנֶיךָ, כְּאֱלוֹ אֲמָרִים דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עָלָיו הַשְׁלוֹם, בְּעֲצֻמוֹ, וְאֵף עַל פִּי שְׁאִינִי יוֹדֵעַ לְכוֹן שׁוּם כְּנָה מֵהַפְּנוֹת הַעֲצוּמוֹת וְהַנּוֹרְאוֹת שֵׁישׁ בְּאֱלוֹ הַעֲשָׂרָה מִזְמוֹרִים.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! אֲמִיץ כַּח וְרַב אוֹנִים! עֲשֵׂה מַה שֶׁתַּעֲשֶׂה בְּרַחֲמֶיךָ הִרְבִּים בְּאֲפֹן שְׁנִזְכֶּה לְתַקּוֹן פְּגַם הַבְּרִית, פְּגַם טְפֵי הַמֶּלֶךְ, בֵּין מַה שֶׁפְּגַמְנוּ בְּזֶה בְּשׁוֹגֵג, בֵּין בְּמִזִּיד, בֵּין בְּאִנְס, בֵּין בְּרִצּוֹן, עַל הַכֹּל תַּמְחַל וְתִסְלַח לִי, אֱלוֹהֵי סְלִיחוֹת, חֲנוּן הַמְּרַבֶּה לְסַלַּח, וְנִזְכֶּה לְתַקּוֹן כָּל הַפְּגָמִים בְּשִׁלְמוֹת בְּחִינּוֹ, בְּזִכּוֹת הַצְּדִיקִים הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמֶּלֶךְ (אִם יִהְיֶה עַל קִבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ יֵאמַר זֶה: וּבְזִכּוֹת הַצְּדִיק הַזֶּה הַשׁוֹכֵן פֶּה, צְדִיק יְסוּד עוֹלָם, נַחַל נוֹבֵעַ, מְקוֹר חַכְמָה, אֲשֶׁר אֲנִי מְכַתֶּת רַגְלִי וְטִלְטַלְתִּי עֲצָמֵי בְּטִלְטוֹל הַקִּשָּׁה בְּשִׁבִיל לְבוֹא הִנֵּה לְהַשְׁתַּטַּח עַל קִבְרֵי הַצְּדִיקִים הָאֵמֶת הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, אֲשֶׁר הִבְטִיחְנוּ בְּחִיּוֹ הַקְּדוֹשִׁים לְעַמֵּד בְּעִזְרָתֵנוּ סֵלָה תַּמִּיד, כְּשֶׁנִּבְּאוּ עַל קִבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ וְנִתְּנוּ פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה, וְנֵאמַר אֱלוֹ הַעֲשָׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים. וְהִנֵּה עֲשִׂיתִי מַה שְׁמַטְל עָלַי, עֲשֵׂה מַה שְׁעָלֶיךָ), וּמְחַל לִי, וְסִלַּח לִי, וּכְפָר לִי עַל כָּל הַחֲטָאִים וְהָעוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים, שְׁחָטָאתִי וְשָׁעוּתִי וְשִׁפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ בְּרַמְ"ח אֲבָרִי וְשִׁס"ה גִּידֵי, בְּמַחְשָׁבָה, דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה, וּבְחַמְשָׁה חוּשִׁים וּבְשָׂרָא כַּחוֹת הַגּוּף, וּבְכַרְט מַה שְׁחָטָאתִי וּפְשַׁעְתִּי וּפְגַמְתִּי נִגְדָּךְ בְּפַגַּם הַבְּרִית, שֶׁהוּא כָּלֵל כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, וְהִרְעַ בְּעֵינַיִךְ עֲשִׂיתִי מְנַעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עַל הַכֹּל תַּמְחַל וְתִסְלַח וְתַכְפֵּר, מְלֵא רַחֲמִים, וְתִמְלֵא כָּל הַשְּׁמוֹת שֶׁפְּגַמְתִּי בְּשִׁמְךָ הַגָּדוֹל. הִרְבַּ כְּבִסְנִי מִעוֹנֵי וּמַחְטָאתִי טְהַרְנִי, תַּחְטָאֵנִי בְּאֵזוֹב וְאֶטְהַר, תַּכְבֵּסְנִי, וּמִשְׁלַג אֲלַבִּין, תִּשְׁמִיעֵנִי שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה, תַּגְלִנֵּה עֲצָמוֹת דְּכִיתָ, הַסִּתֵּר פְּנֵיךָ מִחֲטָאִי, וְכֹל עוֹנוֹתֵי מִחָה. מִחָה פְּשָׁעֵי

לְמַעַנְךָ, כְּאִמּוֹר: אֲנֹכִי אֲנֹכִי, הוּא מוֹחָה פִּשְׁעֶיךָ לְמַעַנִי, וְחִטְאֲתֶיךָ לֹא אֲזַכּוֹר:

וּתְמַלֵּא עָלַי בְּרַחֲמִים, וְתִהְיֶה בְּעֶזְרִי תְּמִיד בְּזָכוֹת וְכַח הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלִלְנִי תְּמִיד, וְתִתֵּן לִי כַח לְהִתְגַּבֵּר עַל יִצְרֵי וְלִכְף וּלְשִׁבֵר אֶת תְּאֻזוֹתַי, וְלֹא אֶפְגַּם עוֹד מֵה שִׁפְגַּמְתִּי, וְלֹא אֶעֱשֶׂה עוֹד הֲרַע בְּעֵינֶיךָ, וְלֹא אָשׁוּב עוֹד לְכִסְלָה. אִם אֲוֹן פְּעַלְתִּי לֹא אוֹסִיף, כִּי כָּבֵר הִבְטַחְתָּנוּ שְׁגָם עַל זֶה מוֹעִיל תִּפְלָה וּבִקְשָׁה לְהַנְצִל לְהַבָּא, בְּרַחֲמֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים, מִן הַיִּצָּר הֲרַע וְכַת דִּילָה (אִם יִהְיֶה עַל קִבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ יֹאמֵר זֶה: וּבְפֹרֵט עַל מְקוֹם צִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, עֲזָרְנִי בְּזָכוֹת הַצְּדִיק הַגָּנוּז פֶּה), וְרַחֵם עָלַי, וְתֵן לִי כַח וּגְבוּרָה מֵאֲתֶיךָ, שְׂאֵזְכָּה לְהִתְגַּבֵּר וּלְכַבֵּשׁ אֶת יִצְרֵי תְּמִיד, עַד שְׂאֵזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ לְגַרְשׁוֹ וּלְסַלְקוֹ וּלְבַטְלוֹ מֵעָלַי לְגַמְרֵי מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, כִּי כָּבֵר כָּלוּ בִּיגוֹן חַיִּי וּשְׁנוֹתַי בְּאַנְחָה, כָּשֶׁל בְּעוֹנֵי כַחִי וְעֲצָמֵי עֲשָׂשׁוֹ, עַד אֲשֶׁר כָּשֶׁל כַּח הַסָּבֵל. רַחֵם עָלַי, אָבִי, אָב הַרְחֵמֵן; רַחֵם עָלַי, שׁוֹמֵעַ תִּפְלָה; חוֹס וְחַמֵּל עָלַי, שׁוֹמֵעַ צַעֲקָה, שׁוֹמֵעַ אֲנָחָה, שׁוֹמֵעַ אֲנָקָה, רַחֵם רַחֵם, הַצֵּל הַצֵּל, הוֹשִׁיעָה הוֹשִׁיעָה! אֵל יִפֹּל דָּמִי אֲרַצָּה לְפָנֶיךָ, אֵל תִּתֵּן לְשַׁחַת נַפְשִׁי, הַצִּילְנִי מִדָּמִים, אֱלֹהִים, אֱלֹהֵי תִשׁוּעָתִי. תִּרְגַּן לְשׁוֹנֵי צְדָקָתְךָ. חוֹסָה עָלַי, כָּרֵב רַחֲמֶיךָ, כָּרֵב חֶסֶדֶיךָ. יִהְיֶמוּ נָא מַעֲיָךָ וְחִנּוּנֵיךָ עַל עֲלוֹב נֶפֶשׁ כְּמוֹנִי, עַל נִרְדָּף כְּמוֹנִי, עַל מְלַכְלָךְ בְּחֻטָּאִים כְּמוֹנִי, עַל חֶסֶר דַּעָה, חֶסֶר עֲצָה כְּמוֹנִי, כִּי לָךְ לְבַד עֵינֵינוּ תְּלוּיּוֹת, לָךְ לְבַד רַעֲיוֹנֵי צוֹפִיּוֹת, דָּלוּ עֵינֵי לְמָרוֹם. עֲזֹר נָא, הוֹשִׁיעָה נָא, חוֹס וְחַמֵּל נָא עָלַי וְהוֹשִׁיעֵנִי לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, בְּאַמֶּת וּבְלֵב שְׁלֵם, וְאַזְכָּה לְהִיּוֹת תְּמִיד כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. כְּחֶסֶדֶךָ חַיִּינִי וְאַשְׁמְרָה עֲדוֹת פִּיךָ. יֵב טְהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים, וְרוּחַ נְכוֹן חִדַּשׁ בְּקִרְבִּי:

וּבְכוֹן, יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֲדוֹן הַשְּׂמִיחָה וְהַחֲדוּחָה, אֲשֶׁר לְפָנֶיךָ אֵין שׁוֹם עֲצָבוֹת כָּלֵל לְעוֹלָם, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב: הוֹד וְהַדָּר לְפָנֶיךָ, עַז וְחֲדוּחָה בְּמְקוֹמוֹ, שִׁתְּעַזְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הָעֲצוּמִים וְתִזְכְּנִי לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד, מְשִׁמַּח נַפְשׁוֹת עֲגוּמִים. שְׂמַח נַפְשִׁי הָאֲמִלְלָה מְאֹד, הָעֲלוּבָה מְאֹד, הָעֵינִיפָה וְהַצְּמֵאָה וְהַרְעֵבָה אֵלֶיךָ מְאֹד. הֶסֶר מִמֶּנִּי יְגוֹן וְאַנְחָה. שְׂמַח נֶפֶשׁ עֲבָדְךָ, כִּי אֵלֶיךָ, יְהוָה, נִפְשִׁי אֲשָׂא. תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים, שְׂבַע שְׂמֵחוֹת אֶת פְּנֶיךָ, נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נֶצַח. הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי. שְׂבַעֲנִי מִטוֹבֶךָ וְשְׂמַח נַפְשִׁי בִּישׁוּעָתְךָ, וְטַהֵר לְבִי לְעֲבָדְךָ בְּאַמֶּת. עוֹרָה כְּבוֹדִי, עוֹרָה הַנִּבֵּל וְכִנּוֹר, אֶעֱיָרָה שְׁחַר. זָכְנֵנוּ לְכָל הָעֲשָׂרָה מִיְּנֵי נְגִינָה דְקָדְשָׁה, שְׁהֵם מְכַנְיָעִים וּמְתַקְנִים פְּגָם הַבְּרִית, כְּאִמּוֹר: אֲבָרַךְ אֶת יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצָנִי, אֵף לִילוֹת יִסְרוּנִי כְּלִיּוֹתַי. לְדוֹד מִשְׁכִּיל, אֲשָׁרֵי נִשׁוּי פִּשְׁעַ כְּסוּי חֻטְאָה. בֵּית וְהוֹן נַחֲלַת אֲבוֹת, וּמִיָּהוָה אֲשֶׁה מִשְׁכָּלֶת. יוֹמָם יִצְוָה יְהוָה חֶסֶדּוֹ, וּבְלִילָה שִׁירָה עָמִי, תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי. לְמִנְצַחַת עַל תִּשְׁחַת לְדוֹד מְכַתֵּם בְּשִׁלַּח שְׂאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ. אֲזַכְּרָה נְגִינָתִי בְּלִילָה, עִם לְבָבִי אֲשִׁיחָה וַיִּחַפֵּשׁ רוּחִי. הִיאֲכִיל תִּפְל מִבְּלִי מֶלַח, אִם יֵשׁ טַעַם בְּרִיר חֲלָמוֹת. פֶּן תִּתֵּן לְאַחֲרִים הוֹדֶךָ וּשְׁנוֹתֶיךָ לְאַכְזָרִי. וְלֹא אָמַר אֵיָה אֱלֹהֵי עֲשִׂי, נוֹתֵן זְמִירוֹת בְּלִילָה. שְׁקַר הַחַן וְהַבֵּל הַיִּפִּי, אֲשֶׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל. וְנֹאמַר: הַלְלוּיָהּ, הַלְלוּ-אֵל בְּקִדְשׁוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרַקִּיעַ עֲזוֹ: הַלְלוּהוּ בְּגְבוּרַתֵינוּ, הַלְלוּהוּ כָּרֵב גְּדָלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר, הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתוֹף

ומחול, הללוהו במנים ועגב: הללוהו בצלצלי-שמע, הללוהו בצלצלי תרועה: כל הנשמה תהלל יה הללויה:

רבונו של עולם! תקע בשופר גדול לחרותנו ושא נס לקבץ גליותינו, וקרבו פזורנו מבין הגוים ונפוצותינו פנס מירפתי ארץ: וקבץ נדחנו יחד מארבע כנפות הארץ לארצנו: וקים בנו מקרא שכתוב: ושב יהוה אלוהיך את שבותך ורחמך, ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך יהוה אלוהיך שמה. אם יהיה נדחך בקצה השמים, משם יקבצך יהוה אלוהיך ומשם יקחך. והביאך יהוה אלוהיך אל הארץ אשר ירשו אבותיך, וירישתה והיטיבך, והרבך מאבותיך: ונאמר: נאם יהוה אלהים, מקבץ נדחי ישראל, עוד אקבץ עליו לנקבציו. ונאמר: בונה ירושלים יהוה, נדחי ישראל יכנס. ותמהר ותחיש לגאלנו, ותביא לנו את משיח צדקנו, ותבנה את בית קדשנו ותפארתנו, והביאנו לציון עירך ברנה ולירושלים בית מקדשך בשמחת עולם, כמו שכתוב: ופדויי יהוה ישובו ובאו ציון ברנה, ושמחת עולם על ראשם, ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה. ונאמר: כי בשמחה תצאו ובשלום תובלון, ההרים והגבעות יפצחו לפניכם רנה וכל עצי השדה ימחאו כף. ונאמר: כי נחם יהוה ציון, נחם כל חרבותיה, וישם מדברה כעדן וערבתה כגן יהוה, ששון ושמחה ימצא בה, תודה וקול זמרה. שמחו ביהוה וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב: אור זרוע לצדיק, ולישרי לב שמחה. שמחו צדיקים ביהוה והודו לזכר קדשו, אמן נצח סלה ועד:

עוד כתבו בספרים הקדושים שאחד מתיקוני הקרי לומר ד' מזמורים הראשונים שבספר תהילים, שבהם ש"י אותיות כמנין קרי (58).

א

(א) אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב: (ב) כי אם בתורת יהוה חפצו ובתורתו יהנה יומם ולילה: (ג) והיה כעץ שתול על-פלגי מים אשר פרו יתן בעתו ועלהו לא-יבול וכל אשר-יעשה יצליח: (ד) לא-כן הרשעים כי אם-כמץ אשר-תדפנו רוח: (ה) על-כן לא-יקמו רשעים במשפט וחסאים בעדת צדיקים: (ו) כי-יודע יהוה דרך צדיקים ודרך רשעים תאבד:

ב

(א) למה רגשו גוים ולאמים יהגו-ריק: (ב) תיצבו מלכי-ארץ ורוזנים נוסדו יחד על-יהוה ועל-משיחו: (ג) ננתקה את-מוסרותימו ונשליכה ממנו עבתימו: (ד) יושב בשמים ישחק אדני ילעג-למו: (ה) אז ידבר אלימו באפו ובחרונו יבהלמו: (ו) ואני נסכתי מלכי על-ציון הר-קדשי: (ז) אספרה אל חק יהוה אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך: (ח) שאל ממני ואתנה גוים נחלתך ואחזתך אפסי-ארץ: (ט) תרעם בשבט ברזל ככלי יוצר תנפצם: (י) ועתה מלכים השפילו הוסרו שפטי ארץ: (יא) עבדו את-יהוה ביראה וגילו

בְּרַעְדָּה : (א) נִשְׁקוּ-בַר פֶּן-יֵאָנָף וְתֵאבְדוּ דָרְךְ כִּי-יִבְעַר כְּמַעַט אֲפֹאֲשָׁרִי כָּל-
חוֹסֵי בּוֹ :

ג

(א) מִזְמוֹר לְדָוִד בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי אֲבִשָׁלוֹם בְּנוֹ : (ב) יְהוָה מָה-רַבּוּ צָרֵי רַבִּים
קָמִים עָלַי : (ג) רַבִּים אִמְרִים לְנַפְשִׁי אֵין יְשׁוּעָתָה לּוֹ בְּאֱלֹהִים סֵלָה : (ד) וְאַתָּה
יְהוָה מִגֵּן בְּעַדִּי כְבוֹדִי וּמְרִים רֹאשִׁי : (ה) קוֹלִי אֶל-יְהוָה אֶקְרָא וַיַּעֲנֵנִי מִהַר
קָדְשׁוֹ סֵלָה : (ו) אֲנִי שָׁכַבְתִּי וְאִישָׁנָה הִקִּיצוֹתִי כִּי יְהוָה יִסְמְכֵנִי : (ז) לֹא-אִירָא
מִרַבְבוֹת עִם אֲשֶׁר סָבִיב שְׁתוֹ עָלַי : (ח) קוֹמָה יְהוָה הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהֵי כִּי-הִכִּיתָ
אֶת-כָּל-אִיְבֵי לְחֵי שְׁנֵי רְשָׁעִים שְׁבַרְתָּ : (ט) לִיהוָה הִישׁוּעָה עַל-עַמְּךָ בְּרַכְתָּךְ
סֵלָה :

ד

(א) לְמִנְצִיחַ בְּנִגְיֵנוֹת מִזְמוֹר לְדָוִד : (ב) בְּקִרְאֵי עֲנֵנִי אֱלֹהֵי צְדָקִי בַּצָּר הִרְחַבְתָּ
לִי חֲנֻנִי וְשָׁמַע תְּפִלָּתִי : (ג) בְּנִי-אִישׁ עַד-מָה כְבוֹדִי לְכַלְמָה תִּתְאַהֲבוּן רִיק
תִּבְקָשׁוּ כְזָב סֵלָה : (ד) וּדְעוּ כִּי-הִפְלָה יְהוָה חֲסִיד לּוֹ יְהוָה יִשְׁמַע בְּקִרְאֵי
אֱלֹיוֹ : (ה) רַגְזוֹ וְאֶל-תִּחַטְּאוּ אִמְרוּ בְּלִבְבְּכֶם עַל-מִשְׁכַּבְּכֶם וּדְמוּ סֵלָה : (ו)
זְבַחוּ זְבַח־צֶדֶק וּבִטְחוּ אֶל-יְהוָה : (ז) רַבִּים אִמְרִים מִי-יִרְאֵנוּ טוֹב נִסָּה-
עָלֵינוּ אִוֵּר פְּנִידָה יְהוָה : (ח) נְתַתָּה שְׂמֵחָה בְּלִבִּי מֵעַת דָּגַגְנָם וְתִירוֹשָׁם רַבּוּ : (ט)
בְּשָׁלוֹם יַחְדּוּ אֲשַׁכְּבָה וְאִישׁוֹן כִּי-אַתָּה יְהוָה לְבַדָּד לְבַטַח תּוֹשִׁיבֵנִי :

משתלם לחיות

מוהרנ"ת אמר : כדאי לו לאדם לחיות שבעים שנה בעולם הזה עם כל
הסבל והצרות, אפילו אם לא יחטוף ויעשה האדם שום דבר הגון וטוב,
רק זה שימנע עצמו מהרהור רע אחד פחות, גם זה כבר כדאי (תמורת מה
שיזכה). וכל שכן כשעושים עוד איזה מצווה, בוודאי כדאי וכדאי. (שש"ק ח"ב
ק"יז)

תיקון רביעי - והוא ענין הצדקה

אמרו חז"ל : "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה" (בי"ב ז).

"גדולה צדקה שמצלת את האדם מדינה של גיהנם" (גיטין ז).

"חשובה צדקה שמצלת אפילו מדינה של נהר דינור" (זוה"ק מקץ רא).

כה גדולה כוחה של הצדקה, עד כי רשעים שאין בהם אלא צדקה לבסוף רואים פני שכינה, ועל-כן החוטא בז"ל ירבה בצדקה כפי כוחו, יום יום בל יעבור, וישתדל שלא יעבור יום אחד שלא יתן צדקה, אם מעט ואם הרבה, ועל-ידי זה יכופר מה שפגם, כנאמר: "פזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד", לאמר - אם פיזר ניצוצי קדושה על-ידי ז"ל וגרם לעניות שתבוא לעולם, צדקתו עומדת לעד, אז אם נותן צדקה לעניים, על-ידי זה מעלה הוא ניצוצי הקדושה אשר נתפזרו על ידו "וצדקתו עומדת לעד" - על-ידי זה יזכה לראות השכינה לעתיד לבוא (59).

ועיקר העיקרים הוא לתת צדקה בימי השובבי"ם שהם: שמות, וארא, בא, בשלח, יתרו, משפטים, כי כבר ידוע שימים אלו מסוגלים לתיקון וכפרת פשע זה, וטוב שיתן צדקה כמנין פ"ד תעניות שהם כ-30\$, ובזאת יפדה נפשו. וישתדל לעשות זאת כל שנה ושנה, וביחוד בשנה מעוברת, כפי שכתב האריז"ל, שאין מעלה חשובה הימנה לתיקון הברית כתיקון בשנה מעוברת. וכתב בספר דבר בעתו, שלתת צדקה בערב שבת קודש (יום שישי) הוא תיקון גדול, כי יום ו' הוא יסוד העולם.

וטוב וראוי שהפוגם בז"ל יתן צדקה להדפסת ספרים העוסקים בנושא שמירת הברית, שבדבר שקלקל יתקן. וכפי שכתב ה"פלא יועץ": אבל זה הנותן לצורך הדפוס צדקתו עומדת לעד לדור דורים, והוא מזכה את הרבים, וזכות הרבים תלויה בו, ואחד המרבה ואחד הממעט ובלבד שיכוון ליבו לשמים.

וכשנותן הצדקה יכוון: הכסף שנותן הוא יו"ד, כף ידו שנותנת לעני - ה', זרוע הנותן - וא"ו, וכף המקבל - ה', ובזה מתייחד שם הוי"ה ב"ה, והוא תיקון גדול להחיות נפשות אביונים.

וטוב שלפני שנותן צדקה לעני יאמר תפילה זו, שהיא מועילה לפגם הברית:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲתָה הוֹדַעְתָּנוּ שֶׁעַל יְדֵי שְׁפוּגְמִין בְּקִדְשֵׁי הַזְּיוּג אוֹ עַל יְדֵי עוֹן מִקְרָה לִילָה, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, עַל יְדֵי זֶה גּוֹרְמִין הַתְּגַבְּרוֹת הַדִּינִים וְחֲרוֹן הָאֵף בְּעוֹלָם, חֶסֶד וְשָׁלוֹם. עַל כֵּן, זַכְּנֵי לְהַרְבוֹת בְּצִדְקָה לְעֲנִיִּים הַגּוֹנִים, וְאַזְכֶּה לִתְנוּ הַרְבֵּה צִדְקָה בְּסִתֵּר, עַד שֶׁעַל יְדֵי זֶה יִהְיוּ נִמְתָּקִים כָּל הַדִּינִים שֶׁהַתְּגַבְּרוּ עַל יְדֵי פֶגֶם הַבְּרִית, וַיִּקְּצוּ בָּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: מִתֵּן בְּסִתֵּר יִכְפֶּה אֵף, וְלֹא תִהְיֶה לְקַלְפָּה הָרָעָה שׁוֹם יִנִּיקָה מִהַקְדָּשָׁה, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְתִמְחָה שְׁמָה וְזָכְרָה מִן הָעוֹלָם, וְנִזְכֶּה לְהַנְצִל מֵעַתָּה מִכָּל מִינֵי פֶגֶם הַבְּרִית שֶׁבְּעוֹלָם, וְתִזְכְּנֵי לְשִׁמְרַת הַבְּרִית בְּתַכְלִית הַקְדָּשָׁה, כְּרָאוּי לְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי בְּאַמְתּוֹ.

ויתן צדקה בשמחה, כדי שלא יפגום במצוה חשובה ויקרה זו, כפי שכתב הרמב"ם שישנם שמונה מעלות בצדקה :

א. המחזיק ביד ישראל שנפל ונותן לו מתנה או הלואה, או עושה עמו שותפות, או ממציא לו מלאכה, כדי לחזק ידו עד שלא יצטרך לבריות לשאול.

ב. הנותן צדקה לעניים ולא ידע למי נתן ולא ידע העני ממי לקח, כגון : הנותן למתן בסתר או לקופות צדקה של גמ"ח ; וכתב בספר "אות ברית", שהנותן בסתר הוא תיקון לפגם הברית.

ג. אם ידע הנותן למי נתן ולא ידע העני ממי לקח (כמו אלו השמים מצרכים ליד דלתי הנזקקים).

ד. אם העני יודע ממי קיבל והנותן לא יודע למי נתן.

ה. אם נותן ביד לעני לפני שמבקש.

ו. אם העני מבקש ואז נותן לו.

ז. אם נותן לעני פחות מהראוי בסבר פנים יפות.

ח. והמעלה הפחותה מכולם : שיתן לעני עם פנים עצובות.
(60).

תיקון חמישי - החשוב מכולם, והוא לימוד תורה

כמובא בספרים הקדושים שלימוד תורה הוא התיקון הגדול ביותר לחטא קרי, כנא' "ותלמוד תורה כנגד כולם", וכתוב "כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים מוחלין לו על כל עוונותיו (61).

וכתב הזוהר הקדוש פרשת שלח : "כל מאן דאשתדל באורייתא כאילו מקריב כל קורבנין דעלמא קמי קב"ה, ולא עוד אלא דקב"ה מכפר ליה על כל חובוי, ומתקנין ליה כמה כורסיין לעלמא דאתי". וכתב ב"שבט

מוסר" וז"ל: ואני אומר לתיקון הקרי זרע לבטלה, אם תלמיד חכם הוא ירבה בתורה ויטריח מוחו לחדש חידושים בתורה תמיד, תמורת מה שטרח מחשבתו לחשוב מחשבות זרות, לעקור הזרע מן המוחין ולהוציאו חוצה, ונעשה רוצח בניו בידיו חוץ מפגמים אחרים שעשה, לכן לבנות מה שהרס, יטריח מחשבתו שהוא במקום המוחין, לחשוב מחשבות, לחדש חידושי תורה שנקראים בנים, ובונה בהם שמים מחודשים, ועל ידי כך הוא מחליש ומהתך צד הקליפות אשר נתעברו בחטאתו אשר חטא בהוצאת זרע לבטלה, ומחיה בניו אשר המית בזר מעשהו, משום דחידושי התורה שמחדש בה נקראים בתי נפש, ונעשים נשמה להחיות כל אותם בניו שהמית בידיו, **ובלבד שכל מה שמחדש יהיה לשם שמים ובכוונה לתקן מה שעיוות**, ובזאת מתקן אשר פגם, דקאמר בירושלמי ר"ה: "אמר הקב"ה: כיון שקיבלתם עליכם עול תורה, מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם מימיכם". וכן כתב בספר "לשון חסידים" וז"ל: תיקון גדול לפגם הברית, שיטריח המוחין נגד שהוציא זרע לבטלה על ידי הרהור המוח, וזה בחינת ויולד חכם, דהיינו שיהיה מוליד בחכמה שלו. וכן כתב בספר "נפש החיים", שעל ידי לימוד תורה מתבטלים ממנו כל העונשים הראוים לבוא עליו.

ועיקר התיקון הוא שיפלפל בישיבה עד שיזיע, שעייז מבטל ממש את כל הקליפות, ובפרט עברה של חימום זרע לבטלה ר"ל (62).

וכתב בספר "בית מידות" לאריז"ל, וז"ל: כל מה שנמצא בדברי הראשונים סיגופים ויסורים, שלג וחרולים והפסקות, לא נזכרו אלא למי שאין עמלו בתורה, אבל מי שתורתו אומנותו, זאת היא תקנתו. לא יחלש ולא יתבטל מלימודו אך יום אחד מן השבוע, יתבודד בינו לבין קונו ויקשר מחשבתו בו, ויתחנן אל ה' כעבד אל רבו וכבן אל אביו (63).

וכן כתב הרה"ק מאפטא ב"אוהב ישראל" ... תקנו קדמונינו להתענות ולעשות תשובה בימי פרשיות שובבי"ם ... והנה הגם שנתמעטו כעת כח הדורות ואין אנו יכולים לעשות סיגופים ותעניות ... מי שנוגע יראת ה' בלבבו צריך להתאמץ בכל יכולתו ולעשות תשובה ... **ועיקר התשובה** היא ע"י תורה ותפילה וצדקה כל אחד כפי יכולתו, ובפרט בלימוד תורה שבעל-פה, ולברר הלכה בליבון ובירור יפה" ...

וכבר נתפרסם מה שאמר כ"ק האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל ש"קבלה בידו בשם הרה"ק ברי אלימלך מליזענסק זיע"א שמי שקשה לו להתענות אם ילמד שני דפים גמרא עם תוספות, או חמשה דפים עם פירוש הרא"ש, הרי זה מועיל יותר מתענית!

כשנשאל מרן ראש הישיבה הגראמ"מ שך זצוק"ל מהו הנושא שעליו יש לעורר את התלמידים בפרשיות אלו, אמר בזה"ל: רק על תורה ולא על שום דבר אחר.

וכן כתב הרמב"ם פכ"ב הכ"א מאיסורי ביאה: "וכן ינהיג להתרחק מן השחוק ומן השכרות ומדברי עגבים, שאלו גורמין גדולים והם מעלות של עריות, ולא ישב בלא אשה, שמנהג זה גורם לטהרה יתירה. גדולה מזו אמרו, **יפנה עצמו ומחשבתו לדברי תורה** וירחיב דעתו בחכמה, שאין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב פנוי מן החכמה. ובחכמה הוא אומר אילת אהבים ויעלת חן, דדיה ירווך בכל עת, באהבתה תשגה תמיד".

איזהו לימוד מכפר?

והנה ידוע הדבר שלכל עוון ועוון יש לו את התפילה והלימוד שמתקנים הפגם אשר עשה. וכתב החיד"א בספרו "מורה באצבע", וז"ל: משנה אותיות נשמה, ע"כ כשקורא סדר זרעים יכוון לתקן אשר פגם במאכלות אסורות ובברכות לבטלה וכיוצא, וכשקורא סדר מועד יכוון לתקן אשר חטא בחילול שבת ויו"ט, וכשקורא סדר נשים יכוון לתקן מה שפגם בעריות ובשבועות ובנדרים, וכשקורא סדר נזיקין יכוון לתקן מה שחטא לה' במה שהזיק לחברו, כי ההזיק עצמו בעי לשלומי, וכשקורא סדר קדשים יכוון לתקן נשמתו הקדושה, אשר הוציאה לחולין ואשר לא נזהר בשחיטה ובדיקה, ולחיוב כרת ולתפילות בלי כוונה, **וכשקורא סדר טהרות יכוון לתקן מה שפגם בנידה וקרי ונטילת ידים**, וילמד המשנה בקול רם ובנחת רוח בשפה ברורה, וישתדל להבין לפחות פירוש התיבות אם לא פירוש הענין, שאם לא יבין התיבות, יש אומרים שאינו נחשב ללימוד כלל, ומכיון שמידת היסוד נקראת ח"י (ע"פ תורת הח"ן), ע"כ טוב וצריך שילמד ח"י פרקים בכל יום, שהינם כנגד פגם היסוד. ומדוע דוקא משניות? מפני שאריכות הגלות בא מכח חטא זה, ע"כ צריך ללמוד דוקא משניות, "כי אין הגלויות מתקבצות אלא בזכות עוסקי משניות". וארז"ל שאשר בן יעקב עומד בפתחו של גיהנום, וכל הלומד משנה מצילו (64).

וכתב בספר "טהרת הקודש", שטוב שילמד איזה סדר משניות בעל פה, ועל ידי יגיעת מוחו לחזור בעל פה, יהיה לו בזה תיקון גדול לפגם המחשבה בכללה (65).

וכתב בספר "בנין יוסף": שהלימוד ועיון בהלכות שבת הוא תיקון עצום לפגם הברית (66).

וכן קריאה ולימוד בתיקוני הזוהר הוא תיקון גדול לפגם הברית, ומשום כך נקרא תיקונים, לרמז שהינם תיקוני הנשמה (67).

ומי שהוא בעל תורה ות"ח, צריך להרגיל עצמו ללמוד סודות התורה (68).

ומכלל לימוד התורה שצריך ללמוד ולהגות, שהינה מכפרת על פגם הברית, כתבו בספרים הקדושים שישנה סגולה גדולה ונפלאה לתיקון הברית, והיא לומר דבר יום ביומו (רצוי לאחר תפילת שחרית) תיקון מ"ח מתיקוני הזוה"ק, ובפרט מי שראה קרי ח"ו, ישתדל בכל כוחו לאומרו בו ביום, ועל כל פנים אם לא הצליח לומר כל השנה תיקון זה, ישתדל לאומרו בימי השובבי"ם דבר יום ביומו, חוק ולא יעבור, ובזאת יכופר עונו.

למען יקל על הקורא, כתבנו כאן התיקון:

תיקון מ"ח:

סגולה נפלאה לאדם לתקן עצמו, נפשו, רוחו ונשמתו, והיא חצובה מהאור המופלא רבנו האר"י ז"ל, לומר בכל יום ויום אחר התפלה תיקון מ"ח מתיקוני הזוהר הקדוש, והוא מסוגל לתיקון עוון פגם הברית, ובפרט מן הפרט ביום שראה קרי ח"ו. והשם יזכנו לתקן נר"ן, ולא ניעול בכיסופא לעלמא דקשוט. ואלו מן המעלות שזוכה בהם מי שאומר התיקון הלז בכל יום:

א.	מתקן	נפשו,	רוחו	ונשמתו.
ב.	ס"מ	וסיעתו	בדלים	ממנו.
ג.	אינו	בא	לידי קרי	במהרה.
ד.	אינו	רואה	מיתת	בניו.
ה.	ה'	יזכהו	ליראת	השם.
ו.	מצליח	בכל	דרכיו.	
ז.	אינו	בא	לידי חולי	הנופל.
ח.	ירום	מזלו	ואינו	מתמוטט.
ט.	לא יבוא	לידי חסרון	כיס ועניות,	ולא יצטרך לבריות.
י.	כל	אויביו	נופלים	תחתיו.
יא.	יזכה	לאריכות	ימים.	
יב.	ויזכה לעולם הבא, אמן כן יהי רצון.			

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה דינו פוננה עלינו ומעשה דינו פוננהו.

בראשית, תמן תרי תמן שבת, כגונא דא בראשית בך"א שת"י, ואנון תרין שבתות, עליהו אתמר: ושמרו בני-ישראל את השבת לעשות את השבת וגו', תרין זמנין אדכר הקא שבת, לקבל שכנתא עלאה ותתאה. לדרתם, מאי לדרתם, אלא זכאה איהו מאן דעביד לון דירה בשבת בתרי בתי לבא,

וְאֶת־פְּנֵי מִתְמֹן יִצָּר הָרַע דְּאִיהוּ חֲלוּל שַׁבַּת. בְּרִית עוֹלָם, דָּא צְדִיק דְּשָׂרְיָן תִּירוּיָהוּ עֲלֵהּ, חַד לְאִמְלָאָה לֵּה וְחַד לְאִתְמַלְיָא מִנֵּה. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֲנוּן תִּירוּן כְּלָן נֶצַח וְהוּד בְּנוֹי דְּיִשְׂרָאֵל סָבֵא עֲמוּדָא דְּאִמְצָעִיתָא. תִּלְת שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי אֲלִין תִּלְת אַבְהֹן עֲנַג שַׁבַּת. וְנִהַר יוֹצֵא מֵעֵדן לְהַשְׁקוּת אֶת חֲגוֹן. וְנִהַר, אִית נִהַר וְאִית נִהַר. אִית נִהַר דְּאִתְקָרִי נִהַר פְּלָגִיו, וְאִית נִהַר דְּאִתְקָרִי נַחַל קְדוּמִים. עֵדן עֲלָאָה, עֲלֵה אֶתְמַר עֵין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זִוְלַתְּךָ. הָאִי נִהַר, אִיהוּ וַיִּיּוּ דְּנִפְיָק מֵעֵדן עֲלָאָה דְּאִיהוּ אֲלִי"ף, וְאֶעְבֵּר בֵּין אֲבָא וְאִמָּא וְאִזִּיל חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וּמֵטִי עַד צְדִיק שְׁבִיעֵי, וּמִתְמֹן אֲשָׁקִי לְגִנְתָּא דְּאִיהוּ שְׁכִינְתָּא תִּתְּאַה. זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְּנִטִיר דִּירָה לְשַׁבַּת דְּאִיהוּ לְבָא, דְּלֹא אֶתְקָרִיב תְּמֹן עֲצִיבוּ דְּטַחוּל וְכַעַס דְּמָרְהָ, דְּאִיהוּ נוֹרָא דְּגִהָנָם. דְּעֲלֵה אֶתְמַר, לֹא-תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת. וְהָכִי הוּא וְדָאִי, דְּכָל מָאן דְּכַעִיס כְּאֵלוּ אוֹקִיד נוֹרָא דְּגִהָנָם. אֲרַבְעִים מְלָאכוֹת חֲסָר חַד, אֲנוּן לְקַבֵּל אֲרַבְעִים מְלָקִיוֹת חֲסָר חַד בְּשַׁבַּת. וְאֲנוּן עֲשָׂרָה דְּלָקָה אָדָם וְעֲשָׂרָה לְחוּהָ וְעֲשָׂרָה לְנַחֵשׁ וְתִשְׁעָה לְאֲרַעָא. וּבְגִין דָּא אֲמָרוּ מָאֲרִי מִתְנִיתִין, אִין לֹקִין בְּשַׁבַּת, דְּאֲלִין מְלָאכוֹת אֲנוּן חֲשׁוּבִין לְיִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל מְלָקִיוֹת. יִצִּיאוֹת הַשַּׁבַּת שְׁתִּים, אֲנוּן עֲקִירָה וְהִנְחָה, דְּעֵבִיד לֹון בְּבַת אַחַת. מָאן דְּאֶעְקֹר חֲפָץ מֵאֲתֵרָה, וְאֲנַח לֵה לְבַר מֵאֲתֵרָה וּמִרְשׁוּתָהּ, כְּאֵלוּ אֶעְקֹר אִילָנָא דְּחַיִּי, דְּאִיהוּ אוֹת בְּרִית, וְאֲנַח לֵה בְרִישׁוּ נִוּכְרָאָה. מָאן דְּעֵבִיד דָּא, גְּרִים דְּאֶעְקֹר נִשְׁמַתָּה מִרְשׁוֹת דִּילָהּ, וְאֲנַח לֵה בְרִישׁוּ אַחְרָא, דְּאִיהוּ מְרָה וְטַחוּל וְדָא גְרַם לְיִשְׂרָאֵל דְּאִתְעַקְרוּ מֵאֲרַעָא דְּיִשְׂרָאֵל, וְאִתְגַּלְיָאוּ לְאֲרַעָא נִוּכְרָאָה, דְּאִיהִי רְשׁוֹת הַרְבִּים. וְהָכִי אִיהוּ, מָאן דְּאֶעִיל אוֹת בְּרִית קִדְשׁ דִּילָהּ בְּרִישׁוּ נִוּכְרָאָה. שַׁבַּתִּי - אִיהוּ טַחוּל, חֲמָה אֶתְתָּא בִישָׂא - מְרָה. שַׁבַּתִּי, עֲלֵה אֶתְמַר: וְהַבּוֹר רַק אִין בּוֹ מִים. מִים אִין בּוֹ, אֲבָל נַחֲשִׁים וְעַקְרָבִים יֵשׁ בּוֹ. וְאִיהוּ רַעַב וְצָמְאוֹן וְקִינָה וְהֶסֶפֶד וְחֲשׂוּכָא וְקַבְלָא, וְאִיהִי גְלוּתָא לְיִשְׂרָאֵל. וְצָרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְדַּד לֵה שְׁנוּי בְּכֻלָּא וְהָא אוֹקְמוּהָ. וְאִיהוּ דְּבוּר דְּחַל דְּאִיהוּ אֲסִיר בְּשַׁבַּת. וְכַד לֹא אֲשַׁכַּחַת אֶתְר לְשָׂרְיָא תְּמֹן, אִיהִי בְּרַחַת, כְּגֻוּנָא דְּשַׁפְחָה דְּאֲבָרְהָם דְּאֶתְמַר בֵּה: מִפְּנֵי שְׂרִי גְבֻרַתִּי אֲנִכִי בְּרַחַת. טַחוּל, עֲלֵה אֶתְמַר: שֶׁל נְעֻלֶיךָ מֵעַל רַגְלֶיךָ, נַעַל מְטַנֵּף דְּטַפָּה סְרוּחָה. כִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא, דָּא שַׁבַּת. וְעֲלֵה אֶמְרַת שְׁכִינְתָּא: פִּשְׁטִיתִי אֶת כְּתָנְתִּי אִיכְכָה אֶלְבָּשְׁנָה, רְחַצְתִּי אֶת רַגְלֵי אִיכְכָה אֶטְנַפֵּם. וּבְגִין דָּא צָרִיךְ בַּר נֵשׁ בְּשַׁבַּת לְשְׁנוּיִי בְּלְבוּשֵׁין בְּשָׂרְגָא וּבְמֵאֲכָלִין, וְצָרִיךְ לְמַהוּי מוֹסִיף מַחֵל עַל הַקִּדְשׁ. וְכָל הַגּוֹרֵעַ, גּוֹרְעִין לֵה נֶפֶשׁ יִתְרָה חַס וְשְׁלוֹם וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לֵה נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּשַׁבַּת. בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

וכן ראינו להביא כאן פכ"ד ממסכת כלים ופ"ז ממסכת מקוואות, אשר הם מועילים לפגם הברית:

הקדמה למסכת כלים

כל י"ב חודש וביום שמת בו אביו או אמו שקורין יארצייט, מסוגל ללימוד משניות טהרות, והפרק כ"ד מן מסכת כלים "שלושה תריסין",

הוא מסוגל יותר, מפני שיש בו י"ז משניות, וכל משנה ומשנה מסתיימת בטהור, כך שמעתי בשם הרה"ק מק"ק רוזין ז"ל זי"ע.

מסכת כלים

(א) שלשה תריסין הם. תריס הכפוף, טמא מדרס. ושמשחקין בו בקנפון, טמא טמא מת. ודיצת הערביין, טהורה מכלום: (ב) שלש עגלות הם. העשויה פקתדרא, טמאה מדרס. כמטה, טמאה טמא מת. ושל אבנים, טהורה מכלום: (ג) שלש ערבות הן. ערבה משני לג ועד תשעה קבין שנסדקה, טמאה מדרס. שלמה, טמאה טמא מת. והבאה במדה, טהורה מכלום: (ד) שלש תבות הן. תבה שפתחה מצדה, טמאה מדרס. מלמעלן, טמאה טמא מת. והבאה במדה, טהורה מכלום: (ה) שלשה תרבוסין הם. של ספרין, טמא מדרס. שאוכלין עליו, טמא טמא מת. ושל זיתים, טהור מכלום: (ו) שלש בסיסיות הן. שלפני המטה ושלפני סופרים, טמאה מדרס. ושל דלפקי, טמאה טמא מת. ושל מגדל, טהורה מכלום: (ז) שלש פנקסיות הן. האפיפורין, טמאה מדרס. ושיש בה בית קבול שעוה, טמאה טמא מת. וחלקה, טהורה מכלום: (ח) שלש מטות הן. העשויה לשכיבה, טמאה מדרס. של זגגין, טמאה טמא מת. ושל סרגין, טהורה מכלום: (ט) שלש משפלות הן. של זבל, טמאה מדרס. של תבן, טמאה טמא מת. והפחלץ של גמלים, טהור מכלום: (י) שלשה מפצים הן. העשויה לישובה, טמאה מדרס. של צבעין, טמא טמא מת. ושל גתות, טהור מכלום: (יא) שלש חמתות ושלשה תורמלין הם. המקבלין פשעור, טמאין מדרס. ושאין מקבלין פשעור, טמאין טמא מת. ושל עור הדג, טהור מכלום: (יב) שלשה עורות הם. העשוי לשטיח, טמא מדרס. לתכריז הכלים, טמא טמא מת. ושל רצועות ושל סנדלים, טהורה מכלום: (יג) שלשה סדינין הן. העשוי לשכיבה, טמא מדרס. לוילון, טמא טמא מת. ושל צורות, טהור מכלום: (יד) שלש מטפחות הן. של ידים, טמאה מדרס. של ספרין, טמאה טמא מת. ושל תכריז (ושל) נבלי בני לוי, טהורה מכלום: (טו) שלשה פרקלינין הן. של צדי חיה ועוף, טמא מדרס. של חגבין, טמא טמא מת. ושל קיצין, טהור מכלום: (טז) שלש סבכות הן. של ילדה, טמאה טמא מת. מדרס. של זקנה, טמאה טמא מת. ושל יוצאת לחוץ, טהורה מכלום: (יז) שלש קפות הן. מהוהה שטליה על הבריה, הולכין אחר הבריה. קטנה על הגדולה, הולכין אחר הגדולה. היו שוות, הולכין אחר הפנימית. רבי שמעון אומר, כן מאזנים שטליה על שולי המיחם מבפנים, טמא. מבחוץ, טהור. טליה על צדה, בין מבפנים בין מבחוץ, טהור:

א. שלושה מיני תריסין מגינים הם, שכל אחד חלוק מחברו, לעניין קבלת טומאה. תריס הכפוף, שמקפת את האדם משלוש רוחות - טמא טומאת מדרס, כיון דראוי לשכיבה, ששוכבין עליו בשעת המלחמה, ואפילו אינו נוגע בו, וכל שכן טומאת מת. ושמשחקין בו השרים בקונפון, שדה שהוא מקום משחק המלכים, ולובשים מין תריס - טמא טמא מת, דהוי

כמלבוש, ולא טומאת מדרס דאינו מיוחד לשיבה. ודיצת הערביין, תריס קטן שהערביים עושין אותו לשחק בו ולשמוח - טהורה מכלום, דאינה כלי תשמיש כלל, דאינו ראוי לבישה ולא לשיבה:

ב. שלוש מיני עגלות הן לעניין קבלת טומאה. העשויה כקתדרא מיוחדת לנסיעת אדם, ואינה למשא, ומוקפת משלוש צדדין כמין כיסא - טמאה מדרס דמיוחדת לשיבה. אבל אם היא כמיטה, שארוכה ורחבה יותר, דמיוחדת להוליך בה סחורה, ואומרים להיושב בה עמוד שנוכל לעשות מלאכתנו - טמאה אם נגע בה טמא מת, ולא טומאת מדרס, דאינו מיוחדת לשיבה. ושל אבנים, שמוליכין בה אבנים - טהורה מכלום, לפי שאין לה בית קיבול, מפני שיש לה בתחתיתה נקבים גדולים כמוציא רימון ואין לה שם כלי:

ג. שלוש מיני ערבות, כלי ללישת בצק, הן לעניין קבלת טומאה. עריבה שמחזקת משני לוג ועד תשעה קבין שנסדקה ואינה ראויה ללוש בה - טמאה מדרס, כיון דמייחדין אותה לשיבה כשהיא מהופכת. אם שלימה, בין גדולה עד ארבעים סאה ובין קטנה - טמאה טמא מת דכלי הוא. והבאה במידה, שמחזקת מארבעים סאה ולמעלה בלח שהם כוריים ביבש - טהורה מכלום שאינה מטמאה, דבעינן דומיא דשק שמטלטל מלא וריקן, וזו מפני גודלה אינה מטלטלת כשהיא מלאה:

ד. שלוש מיני תיבות הן לעניין קבלת טומאה. תיבה שפתחה מצדה, מכיון שבשעת מלאכתה יכול לישב על גבה ולהשתמש - טמאה מדרס. אם פתחה מלמעלן, אינה ראויה לישב כשמשתמשין בה - טמאה טמא מת. והבאה במידה, שמחזקת מארבעים סאה ולמעלה וגם שאינה ראויה לשיבה, כגון פתחה מלמעלה, אבל פתחה מצדה אפילו באה במידה טמאה מדרס - טהורה מכלום, דאינה מטלטלת מלא וריקן:

ה. שלושה מיני תרבוסיין, כלי עור שדומין לארגזין, הן לעניין טומאה. של ספרין מקיז דם, ויש מפרשים ספר (מגלה אנשים) - טמא טומאת מדרס, שיושבין עליו בשעת הקזה, או המסתפר יושב עליו. ותרבוס שאוכלין עליו במקום שולחן - טמא טמא מת, דכשיושב עליו אומרים לו עמוד ונעשה מלאכתנו. ושל זיתים, שמיוחד לסחיטת הזיתים - טהור מכלום, דאינו משמש את האדם:

ו. שלוש מיני בסיסיות, כעין כלי עם שוליים שעשוי להושיב עליו כלי אחר, הן לעניין טומאה. שלפני המיטה, להשתמש בו לצורך שכיבה, ושלפני סופרים, שיושבים בו וכותבין - טמאה מדרס, שמיוחד לישיב עליהן או לשכב עליהן. ושל דלופקי, כלי עץ שמיוחד לשום בתוכו דברי מאכל וכליו וממנו מביאין לשולחן - טמאה טמא מת, דיש לו בית קיבול אבל אינו מיוחד לשיבה. ושל מגדל, שמושיבין עליו מגדל של עץ כדי שלא ירקב מלחלוחית הקרקע - טהורה מכלום, דהוא תשמיש כלי ולא תשמיש אדם:

ז. שלוש מיני פנקסיות, לוחות כתיבה, הן לעניין טומאה. האפיפורין, לוחות שמפזרין עליהן אבק וכותבין עליו חשבונות וגדול הוא וראוי לישיבה - טמאה מדרס שראויה לישיבה. ושיש בה בית קיבול שעווה, שטחין פני הלוח שעווה ועליו רושמיין, וקטן הוא שאינו ראוי לישיבה - טמאה טמא מת. וחלקה, שאין בה שעווה שרושמיין עליו בדיו - טהורה מכלום, דאינו ראוי לתשמיש שאין לה בית קיבול:

ח. שלוש מיני מיטות הן לעניין טומאה. העשויה לשכיבה - טמאה מדרס. של זגגין לשים עליו כלי זכוכית - טמאה טמא מת, כיון שיש לה בית קיבול (רמב"ם) ואינו מיוחד לישיבה. ושל סרגין, מרכבה, והוא כעין דפוס עץ בלי שוליים - טהורה מכלום, דאין לו בית קיבול:

ט. שלוש מיני משפלות, קופות להוצאת זבלים לשדה, הן לעניין טומאה. של זבל, שהיא ראויה לישיבה במקום המיוחד לזה, שמשליך הזבל שיושב שם (ופתחה בצדה) - טמאה מדרס. של תבן, פתחה למעלה ואינה ראויה לישיבה, וכשיושב עליה אומרים לו עמוד ונעשה מלאכתנו - טמאה טמא מת. והפוחלץ של גמלים, כלי שמניחין בתוכו פרקמטיא למשא הגמלים, שנושאים אותו על גבי גמלים, שהיא עשויה מעשה רשת, נקביה רחבים, שאינה מקבלת תבן ועשויה מחבלים קשים שאין ראוי לישיבה - טהורה מכלום, דאין לו בית קיבול:

י. שלושה מיני מפצים הם, מחצלאות שעשויות מקנים או מעלין וכיוצא בהן. העשויה לישיבה - טמאה מדרס. של צבעין, שנותנין עליהן הבגדים בשעת צביעתן - טמאה טמא מת, דיש להן תורת כלי. ושל גיתות, שמכסין בו ענבים וזיתים - טהור מכלום, דאינו ממשמשי אדם:

יא. שלוש מיני חמתות, נודות של עור, ושלושה תורמלין, כיסין של עור לרועין לכלי תשמישן, הם לעניין קבלת טומאה. המקבלים כשיעור, המפורש בפ"כ מ"א החמת משבעה קבין והתורמל מחמשת קבין ויותר, עד ארבעים סאה - טמאין מדרס, דמשמשיין ישיבה בשעת מלאכתן. ושאין מקבלין כשיעור - טמאים טמא מת, דאין ראויין לישיבה. ושל עור הדג, בין גדולים ובין קטנים - טהור מכלום, דכל הבא מבריות שבים, טהור:

יב. שלושה מיני עורות, שאין בהם צורת כלי, הם לעניין טומאה. העשוי לשטיח על הקרקע ולישב עליו - טמא מדרס. לתכריך, לכרוך בו הכלים הקטנים כגון סכינים, מספריים או מחטין - טמא טמא מת, דהוי כלי קיבול. ושל רצועות עור, העומד לחתוך ממנו רצועות, ושל סנדלים, לחתוך ממנו סנדלים - טהורה מכלום, דהם עדיין מחוסרים מלאכה (ורצועות המתקנות כבר טמאות, כדמוכח במסכת נגעים פ"א):

יג. שלושה מיני סדינין הן לעניין קבלת טומאה. העשוי לשכיבה - טמא טומאת מדרס. העשוי לוילון לתלותו בפתח - טמא טמא מת, שהשמש

מתעטף בשוליו, ולפעמים מתחמם בו. ושל צורות, שרוקמין עליו צורות כדי לראות בו שיעשה כמוהו בבגדים (והגר"א מפרש שתולין בכותל הבית לנוי) אחרים - טהור מכלום, דאינו תשמיש אדם :

יד. שלוש מיני מטפחות הן לעניין טומאה. של ידיים לקנח ידיו - טמאה מדרס, שלפעמים נותן על הכסת ושוכב עליה. של ספרין, שמעטפים בהם ספרים ודווקא שאינן מצויירין, דאינן מיוחדים דוקא לדברים קדושים (תפא"י) - טמאה טמא מת, דהוי תשמישי אדם (ובמיוחדין לדברים קדושים לא מחשבו כלי תשמיש אדם ואינו מקבל טומאה). ושל תכריך המת ושל נבלי בני לוי, שהיו כורכין בהן כלי השיר שלהן - טהורה מכלום, דאינן מיוחדים לתשמיש אדם (ובתפא"י מפרש דהן של הקדש ואסורין בהנאה, לכן לא מחשב כלי תשמיש לאדם) :

טו. שלושה מיני פרקלינין, בית יד של עור, הם לעניין טומאה. של צדי חיה ועוף - טמא מדרס, כיון שהוא רחב מאוד שלפעמים נשען עליו. של חגבים, שצדין בו חגבים הוי תשמיש אדם - טמא טמא מת, ולא מדרס שהוא קטן מאוד ואינו ראוי לישיבה. ושל קייצין, להפוך בו פירות הקיץ היבשים, שעשוי רק להציל ידיו מלכלוך, ויש גורסין קוצין, דהיינו ללקט קוצים - טהור מכלום :

טז. שלוש מיני סבכות, כיסוי שנושאים הנשים על ראשן, הן לעניין קבלת טומאה. של ילדה (ובתוספתא גריס להיפוך, עיין ברע"ב), שמיוחדת לנשים צעירות - טמאה טומאת מדרס, מפני שנעשה מבגד רך וראוי לישיבה. של זקנה, שמיוחדת לנשים זקנות - טמאה טמא מת ולא מדרס, מפני שהיא קשה ואינה ראויה לישיבה. ושל יוצאת לחוץ, כעין סבכה קטנה שמיוחדת לנשים כשיוצאות לחוץ - טהורה מכלום, דאין בה שיעור בגד, ויש מפרשים שנקרעה ויוצא השיער לחוץ :

יז. שלוש מיני קופות, בית קיבול שנעשה מנסרים או נצרים או בגדים, הן לעניין קבלת טומאה. מהוהה - קופה שהיא בלוייה, שטליה - שעשאה טלאי והושיבה וחיברה על הבריה, קופה בריה וחזקה - הולכין אחר הבריה, ואם הבריה טהורה גם המהוהה טהורה, אף על פי שהייתה טמאה מקודם. קופה קטנה שעשאה טלאי על הגדולה, בין שתיהן מהוהות ובין שתיהן בריאות - הולכין אחר הגדולה, ואם הגדולה טהורה, גם הקטנה המחוברת עמה טהורה. היו שוות, ששתיהן בריאות או מהוהות וגם שוות בגובהן - הולכין אחר הפנימית, שהיא עיקר הכלי. אם טמאה הפנימית - טמאה החיצונה, ואם הפנימית טהורה - החיצונה נמי טהורה. רבי שמעון אומר, מפרש דברי התנא קמא (והתוי"ט לא סבירא ליה כן, עיי"ש), כף מאזניים שהיא טמאה, שטליה וחיברה על שולי המיחם - קומקום - שמחממין בו מים שהוא טהור, אם טלייה מבפנים - טמא גם המיחם, מפני שהולכין אחר הפנימי. ואם טלייה מבחוץ - טהור המיחם. טליה על צדה, על דופני המיחם ולא בשוליו, בין מבפנים בין מבחוץ -

טהור, דאז הולכין אחר המיחם, והלא במיחם טהור איירי:

הקדמה למסכת מקוואות

מובא בספר "ערוגת הבושם" לחכם ר' רפאל גויטע זצ"ל, מחכמי תוניס, וז"ל: עוד מצאתי ראיתי תיקון אחד גדול ונורא במאוד מאוד, שעליו נאמר "ואת עלית על כולנה", והוא מועיל הרבה לתיקון עוון הקרי, ועוד יש בו תועלת אחר, שגם לאחר אריכות ימים ושנים יוציא נשמת הנפטר מגיהנום ולהכניסה בגן-עדן כאשר הגידו חכמים זלה"ה. עכ"ל. וזהו פרק ז' במסכת מקוואות.

הקדמה נוראה ממוהר"ר יצחק יהודה אייזיק מקאמרנא זצוקלה"ה

קיבלנו מרבותינו שקיבלו מרבן, ורבן מאליהו ז"ל, שבפרק זה מעלין הנשמה של הנפטר למקומה, ולכן כל אחד ילמוד בו לתקן נשמת אביו ואמו וקרוביו ואוהביו ביא"צ וכיוצא. ור"ת של שלוש משניות הראשונות אי"ה - יש, אלו, הדיח. ור"ת של ארבע משניות אחרונות נשמ"ה - נפל, שלושה, מקוה, הטביל. ויכוון בלימוד משניות אלו להעלות הנשמה למזל עליון הנקרא אי"ה, ויכוון ליחוד הכתפין יחוד הזכירה להעלות הנשמה ממקום החושך למקום האור והזכירה אי"ה. ויכוון יוד הי יוד הה יוד הי, בגימטריה ק"ל, שני אדני, בתרין כתפין, יוד הי, יוד ה"ה, עולה כתף, והוא כתף ימני. יוד הה, יוד הי, עולה כתף שמאלי ונקודותיהם:

?? וו דד הה ?ה - קמץ ותשעה פתחין

?? וו דד הה ? - שבעה קמץ וגי' פתח

ועולין קלע בסוי קלעי לכתף, ועולין מאתיים כמנין יוד ה"ה, ואלו הם מאתיים לנוטרים את פרו - ר"ת אלף ב"פ כתף ושורשין אלף ומאתיים בסוד אל אלהי אלהים - אלף אלף למד אלף למד הה אלף למד הה יוד אלף למד הה יוד מס, שהם אלף אלפין דמשמשין לנהר דינור, ויכוון בשם זה לכבות אש של גהינם מן הנשמה וסוד איה יודין ההין אלפין, ויכוון בשם יוד הי ואו הה, שם איה הוא בעינים, ואח"כ יתחיל ללמוד. וכשיאמר יש מעלין יכוון להעלות הנשמה למקומה בסוד ש"י עלמין

דתחות כורסייא והוא עצמו יש מעלין ש"י עלמין. וכשיאמר השל"ג
יכוון למתק כל דינין תקיפין ויתהפכו כל עוונות לשלג, וישמע חכם ויוסיף
לקח.

וכשיאמר אלו פוסלין, יכוון להסיר כל הבגדים צואים מהנשמה,
וכשיאמר הדיח, יכוון לטבול הנשמה במים חיים ולהדיח כתמיה מכל
וכל, וכשיאמר נפל, יכוון שהוא שם מע"ב שמות פנ"ל, ויפריש בכאן
צדקה לשם הנפטר, ויאמר פזר נתן לאביונים, ר"ת זה השם להעלות
נשמת הנפטר מנפילתו על ידי הצדקה, וכשיאמר שלושה, יכוון ביחוד
נר"נ התקשרות נפש בנפש, רוח ברוח, נשמה בנשמה על ידי שלושה
יחודים: הויה אהיה, הויה אלהים, הויה אדני, וישלבם עין ביחוד חטם
ופה, ויכוון שלושה עולה מספר נר, שכינה, יחוד הנ"ל, ויכוון להעלות
הנשמה לפני השכינה,

וכשיאמר מקוה, יכוון שם אלף ה ה יוד ה ה יסוד דאמא, ששם צרור
החיים להעלות הנשמה למקומה למיין נוקבין לשכינה, וכשיאמר הטביל
יכוון יוד הא ואו אהוה שם שמחייך בו עצמות ועצמותיך יחליץ אמן,
כי"ר.

ועל אביו ואמו ילמוד זה הפרק בכל מוצ"ש אחר הבדלה, ובכל יום י"ב
חודש, וביארצייט, ובערב שבת קודם מנחה לעת הצורך, להחיות נפש כל
חי, אמן כי"ר.

מסכת מקוואות

(א) יש מעלין את המקוה ולא פוסלין, פוסלין ולא מעלין, לא מעלין ולא
פוסלין. אלו מעלין ולא פוסלין, השלג, והברד, והכפור, והגליד, והמלח,
והטיט הנרוק. אמר רבי עקיבא, הנה רבי ישמעאל דן כנגדי לומר, השלג
אינו מעלה את המקוה, והעידו אנשי מידבא משמו שאמר להם, צאו
והביאו שלג ועשו מקוה בתחלה. רבי יוחנן בן נורי אומר, אבן הברד
כמים. כיצד מעלין ולא פוסלין, מקוה שיש בו ארבעים סאה חסר אחת,
נפל מהם סאה לתוכו והעלהו, נמצאו מעלין ולא פוסלין: (ב) אלו פוסלין
ולא מעלין, המים בין טמאים בין טהורים, ומי כבשים ומי שלקות,
והתמד עד שלא החמיץ. כיצד פוסלין ולא מעלין, מקוה שיש בו ארבעים
סאה חסר קרטוב, ונפל מהן קרטוב לתוכו, לא העלהו, פוסלו בשלשה
לגין, אבל שאר המשקין, ומי פרות, והציר, והמרקס, והתמד משחמיץ,
פעמים מעלין ופעמים שאינן מעלין. כיצד, מקוה שיש בו ארבעים סאה
חסר אחת, נפל לתוכו סאה מהם, לא העלהו. היו בו ארבעים סאה, נתן
סאה ונטל סאה, הרי זה כשר: (ג) הדיח בו סלי זיתים וסלי ענבים, ושנו
את מראיו, כשר. רבי יוסי אומר, מי הצבע פוסלין אותו בשלשה לגין,
ואינן פוסלין אותו בשנוי מראה. נפל לתוכו יין ומחל, ושנו את מראיו,

פסול. כיצד יעשה, ימתין לו עד שיִרְדוּ גְשָׁמִים וַיִּחְזְרוּ מִרְאֵיהֶן לְמִרְאֵה הַמַּיִם. הֵיוּ בּוֹ אַרְבָּעִים סָאָה, מִמֶּלֶא בַּפֶּתַח וְנוֹתֵן לְתוֹכוֹ עַד שְׁיִחְזְרוּ מִרְאֵיהֶן לְמִרְאֵה הַמַּיִם: (ה) נֶפֶל לְתוֹכוֹ יַיִן אוֹ מַחֵל וְשָׁנוּ מִקְצַת מִרְאֵיו, אִם אֵין בּוֹ מִרְאֵה מִיָּם אַרְבָּעִים סָאָה, הָרִי זֶה לֹא יִטְבֹּל בּוֹ: (ו) שְׁלֶשָׁה לֶגֶן מִיָּם וְנֶפֶל לְתוֹכָן קֶרְטוּב יַיִן, וְהָרִי מִרְאֵיהֶן כְּמִרְאֵה הַיַּיִן, וְנִפְלוּ לְמִקְוֵה, לֹא פִסְלוּהוּ. שְׁלֶשָׁה לֶגֶן מִיָּם חֶסֶר קֶרְטוּב, וְנֶפֶל לְתוֹכָן קֶרְטוּב חֶלֶב, וְהָרִי מִרְאֵיהֶן כְּמִרְאֵה הַמַּיִם, וְנִפְלוּ לְמִקְוֵה, לֹא פִסְלוּהוּ. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר, הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחַר הַמִּרְאָה: (ז) מִקְוֵה שֵׁישׁ בּוֹ אַרְבָּעִים סָאָה מְכֻוֹנוֹת, יִרְדוּ שְׁנַיִם וְטְבְלוּ זֶה אַחַר זֶה, הָרִאשׁוֹן טְהוֹר וְהַשֵּׁנִי טָמֵא. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם הָיוּ רִגְלָיו שֶׁל רִאשׁוֹן נוֹגְעוֹת בַּמַּיִם, אִף הַשֵּׁנִי טְהוֹר. הַטְּבִיל בּוֹ אֶת הַסָּגוֹס וְהַעֲלֵהוּ, מִקְצַתוֹ נוֹגַע בַּמַּיִם, טְהוֹר. הַכֹּר וְהַכֶּסֶת שֶׁל עוֹר, כִּיּוֹן שְׁהִגְבִיחַ שְׁפִתוֹתֵיהֶם מִן הַמַּיִם, הַמַּיִם שֶׁבְּתוֹכָן שְׁאוּבִין. כִּיצַד יַעֲשֶׂה, מְטַבֵּילָן וּמַעֲלֵה אוֹתָם דָּרֶךְ שׁוֹלִיחֵם: (ח) הַטְּבִיל בּוֹ אֶת הַמָּטָה, אִף עַל פִּי שְׂרָגְלֵיהָ שׁוֹקְעוֹת בְּטֵיט הָעֵבֶה, טְהוֹרָה, מִפְּנֵי שֶׁהַמַּיִם מְקַדְּמִין. מִקְוֵה שְׁמִימִיו מְרַדְּדִין, כּוֹבֵשׁ אֶפְלוֹ חֲבִילֵי יַעֲצִים, אֶפְלוֹ חֲבִילֵי קִנִּים, כְּדֵי שְׁיִתְפָּחוּ הַמַּיִם, וַיּוֹרֵד וְטוֹבֵל. מַחֵט שֶׁהִיא נְתוּנָה עַל מַעְלוֹת הַמַּעְרָה, הִיא מוֹלִיךָ וּמְבִיא בַּמַּיִם, כִּיּוֹן שֶׁעֵבֶר עָלֶיהָ הַגֵּל, טְהוֹרָה: אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל טְהוֹרָה וּמְקוֹאוֹתֶיהָ טְהוֹרִים:

פרוש לאדמו"ר מקאמרנא זצוק"ל

א. יש מעלין – כשיאמר "יש מעלין" יכוון להעלות הנשמה למקומה בסוד "שי עלמין", וכשיאמר "השלג" יכוון למתק כל דינין תקיפין, ושיתהפכו כל העוונות לשלג. וישמע חכם ויוסיף לקח.

ב. אלו פוסלין – כשיאמר "אלו פוסלין" יכוון להסיר כל הבגדים צואים מהנשמה.

ג. הדיח – כשיאמר "הדיח" יכוון לטבול הנשמה במים חיים ולהדיח כתמיה מכל וכל.

ד. נפל – כשיאמר "נפל" יכוון שהוא מע"ב שמות "פנ"ל", ויפריש בכאן צדקה לשם הנפטר, ויאמר "פזר נתן לאביונים" ר"ת זה השם, להעלות נשמת הנפטר מנפילתו על-ידי הצדקה.

ה. שלושה – כשיאמר "שלושה" יכוון ביחוד נר"נ, התקשרות נפש בנפש, רוח ברוח, נשמה בנשמה, ע"י שלושה יחודים, הויה אהיה, הויה אלהים, הויה אדני, וישלבם עין ביחוד חוטם ופה, ויכוון "שלושה" עולה מספר "נר שכינה" יחוד הנ"ל, ויכוון להעלות הנשמה לפני השכינה.

ו. מקוה – כשיאמר "מקוה" יכוון שם אלף הה יוד הה, יסוד דאמא ששם צרור החיים, להעלות הנשמה למקומה למיין נוקבין לשכינה.

ז. הטביל – כשיאמר "הטביל" יכוון שם ט"ל שמחין בו את העצמות, שנאמר: ועצמותי יחליץ אכי"ר, והוא אות יו"ד, אות הא, אות ואו. ועוד יכוון את שם אהוה, וביחד יוצא מנין "הטביל".

תיקון שישי- המתקן והמועיל מכולם, וביחוד למי שפגם בבריתו והוציא זרע לבטלה, והינו עיקר העיקרים שבכל התיקונים, והוא קריאת שמע

והנה בכל עבירות שבתורה, אפילו החמורות, אין בהן מה שמוליד מזיקים ממש כמו המוציא שכבת זרע לבטלה. ומובא בספרים הקדושים שלאחר פטירתו של האדם אותם מזיקים עומדים סביב מיטתו ורוצים לחוטפו ולטלטלו אל מעבר להרי החושך, ושם לייסרו ביסורים נוראים על עוונותיו וביחוד בעבור עוון זה, וכדי לתקן עוון חמור זה צריך שימית אותם הגופות הטמאים המלבישים לאותן הנשמות, ועל-ידי כן אותן הנשמות יברחו משם ויחזרו אל שורשם שבקדושה, וע"י זה לא יוכלו להינקם ממנו אחר מותו.

והנה כל התיקונים שאמרנו לעיל הם בכדי לכפר עווננו שלא יכנס לגיהנם, אך המזיקים שברא עקב החטא עדיין נשארים וקיימים ויכולים להזיקו, ובכדי להורגם ולהמיתם צריך לקרוא קר"ש, וזאת משום שרק ע"י קר"ש יכולים אותם מזיקין להינתק ממנו ולחזור לצור מחצבתם, לאוצר הנשמות של הקב"ה. **ומובא בספרים הקדושים שיש עצה אחת בדוקה ומנוסה להרוג אותם המזיקים, והוא קר"ש, כנאי "כל הקורא ק"ש על מיטתו, מזיקין בדלין הימנו", ויתירה מזו כתב האריז"ל, שיש בכח קריאת שמע להרוג אלף קכ"ה מזיקין בפעם אחת בכל לילה (בכל חטא נברא מזיק אחד, וע"י קר"ש שקורא בפעם אחת הורג אלף קכ"ה מזיקין שנבראו באלף קכ"ה, וכל זאת בפעם אחת של קר"ש!), אך הכל תלוי לפי גודל הכוונה, ויש אדם שעושה מאמץ ומשתדל וממית בלילה אחד אלף קכ"ה, ויש אחד שבכל פעם אחת שקורא קר"ש ממית מזיק אחד, וע"כ צריך לקרוא ק"ש בכוונה גדולה שיועיל גם לתיקון הנ"ל.**

והנה בכל יום ויום ישנם ד' פעמים שצריך אדם לקרוא קריאת-שמע, והמה חלוקים במעלותיהם.

א. הקריאת-שמע הגדולה והחשובה מכולן היא קריאת-שמע של שחרית, הנקראת קריאת-שמע של יוצר, ומובא בתיקונים בז"ה וז"ל: והאי איהו דאוקמוה מארי מתניי, כל הקורא קריאת-שמע כאילו אוחוז חרב פיפיות בידו ואדון המזיקין קשור לית ליה רשו למברח וזכאה איהו מאן דשחיט ליה בההוא זמנא, לקיים הבא להורגך השכם להורגו בצלותא (התפילה).

ב. הקריאת-שמע השניה במדרגה היא קריאת-שמע של קורבנות, ב"לעולם יהא אדם ירא-שמים בסתר כבגלוי".

ג. הקריאת-שמע השלישית במדרגה היא קריאת-שמע של ערבית.

ד. וקריאת-שמע הרביעית במעלתה היא קריאת-שמע שעל המיטה.

מדוע צריך לקרוא קר"ש על המיטה?

א. אדם שחטא בפגם ז"ל, ע"י זה הוא גורם ומונע עליית הנשמה בלילה לאדוניה, וע"י שקורא קר"ש גורם שהנשמה תעלה מעלה לבל ימשלו בה זרים, כי בהעלות אדם נשמתו בשעת שנתו, פוגעים בה שלושה מיני כתות של מחבלים זה למעלה מזה, וצריכה הנשמה רחמים רבים להינצל מהם, כי באם לא כן דנין אותה בכף הקלע, אע"פ שלא מרגיש, אבל הנשמה מרגישה זאת בצער גדול ונורא, וזה העונש בחיים וכל שכן לאחר מיתה, ועל ידי מצוות קר"ש בכוונה יש באדם כח להינצל מהם (69).

והיות שקר"ש שעל המיטה היא התיקון החשוב מכולם, ע"כ כתבנו אותו כאן בשלמותו.

סדר קריאת שמע שעל המיטה

א. טוב להיזהר שלא לישון בלילה עד שיעברו ג' שעות משעה שמתפלל ערבית, דהיינו: שעה שהתפלל בה ערבית, אפילו נשאר בה קצת, תחשב לאחת, ושעה שניה שלמה, ושעה שלישית מקצתה ככולה (70).

ב. כתב בספר "סגולות ישראל" שסגולה נוראה ונפלאה לבל יפקד בעוון פגם הברית, ילמוד מעט לפני השינה בספר "תנא דבי אליהו", ולומר אחר הלימוד שבעים ושתים פעמים "אליהו הנביא".

ג. אם נשאר ער עד אחר חצות, יקרא ק"ש קודם חצי שעה שלפני חצות, ואם שכח יקרא אח"כ (71).

ד. הנה תחילת הכל צריך שתדע, כי בק"ש זו שאתה אומר על המיטה אתה מתקן עצמך מעוון הוצאת שכבת זרע לבטלה שיצאה ממך בין באונס, בין ברצון, בין בשוגג, בין במזיד, בין על ידך, בין על ידי אחרים, גם אתה מתקן עוד מעוון הוצאת טיפות הזרע שיצאו ממך אחר ששמשת מיטתך ולא שהית עד שיצאו כל הטיפין כולם.

זכותך לדעת!

הידעת כי בכל פעם שהינך קורא קר"ש שעל המיטה בכוונה הינך הורג אלף קכ"ה מזיקין שנבראו, בכל חטא נברא מזיק אחד, ויש הממית בלילה אחד מזיק אחד, ויש הממית אלף קכ"ה מזיקין שנבראו באלף קכ"ה פעמים, אך הכל תלוי לפי גודל הכוונה.

וכדי לתקן את כל הנזכר צריך שתכוון שתי כוונות:

האחת - צריך שתכוון שבכח קריאת שמע זו שאתה אומר ימותו אותם הגופות הטמאות, המלבישים לאותן הנשמות שעשתה אותם הסטרא אחרא, מכח אותם הטיפות שיצאו ממנו לבטלה.

וכוונה השניה - צריך שתכוון עוד שיחזרו אז אותן הנשמות אל הקדושה, ואח"כ יבואו בעולם הזה כשאר כל הנשמות.

ושתי כוונות הללו צריכים שיהיו חרוטות וסדורות על לוח ליבך.

סגולה בדוקה ומנוסה לבטל מחשבות זרות בעת קרי"ש,
לקרוא מתוך הסיידור מילה במילה ככתבה, דהיינו: כשאתה
אומר רבונו, תצייר לך במחשבה אותה תיבה כצורתה בדיוק.
כלומר, כשאתה אומר רבונו, תצייר במחשבתך את צורת
הריש, הבית, הוו, הנון, והוו, כמו שהם כתובים לנגד עיניך,
ועל-ידי כך מוכרח שתהיה כוונתו שלמה. (בן איש חי בשם הגאון ר'
חיים מוואלוז'ין זיע"א)

ואחרי אשר הכינות מחשבתך ורעיונך בכוונות הפשוטות הנזכרות לעיל,
אחר-כך תפתח פיך בחכמה ותאמר:

גם בלילי שבתות וימים טובים אומרים: רבונו של עולם הריני מוחל וסולח וכו'

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הֲרִינִי מוֹחַל וְסוֹלֵחַ לְכָל מִי שֶׁהִכְעִיס וְהִקְנִיט אוֹתִי, אוֹ
שִׁחַטָּא כְּנֶגְדִי, בֵּין בְּגוֹפִי, בֵּין בְּמִמּוֹנִי, בֵּין בְּכַבּוּדִי, בֵּין בְּכָל אֲשֶׁר לִי, בֵּין
בְּאוֹנֵס, בֵּין בְּרָצוֹן, בֵּין בְּשׂוֹגֵג, בֵּין בְּמִזִּיד, בֵּין בְּדַבּוּר, בֵּין בְּמַעֲשֵׂה, בֵּין
בְּמַחֲשָׁבָה, בֵּין בְּגִלְגוּל זֶה, בֵּין בְּגִלְגוּל אַחֵר, לְכָל בַּר יִשְׂרָאֵל, וְלֹא יַעֲנֵשׂ שׁוֹם
אָדָם בְּסִבְתִּי.

קטע זה אין לאומרן בשבתות ובימים טובים.

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יְהוָה (יאהדונהי - אָדוֹן הַכֹּל הָיָה הוּא וְיִהְיֶה) אֱלֹהֵי (תְּקִיף בְּעַל הַיְכָלְתָּ
וּבְעַל הַכַּחוֹת כָּלֵם) וְאֱלֹהֵי (תְּקִיף בְּעַל הַיְכָלְתָּ וּבְעַל הַכַּחוֹת כָּלֵם) אֲבוֹתַי, שֶׁלֹּא אַחֲטָא עוֹד,
וְלֹא אַחֲזוֹר בָּהֶם, וְלֹא אֲשׁוּב עוֹד לְהִכְעִיסֶךָ, וְלֹא אַעֲשֶׂה הָרַע בְּעֵינֶיךָ, וּמֵה
שִׁחַטָּאתַי לִפְנֶיךָ, מִחוּק בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, אֲבָל לֹא עַל יְדֵי יִשׁוּרִים וְחִלָּאִים
רְעִים:

יְהִיו לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ, יְהוָה (יאהדונהי - אָדוֹן הַכֹּל הָיָה הוּא וְיִהְיֶה)
צוּרִי וְגֹאֲלִי:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! אַתָּה יוֹדֵעַ כִּי עָפַר אֲנַחְנוּ, וְלֹא בִינַת אָדָם לָנוּ, וְאִין אֲנַחְנוּ
יוֹדְעִים צְרוּפֵי שְׂמוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים, וְכֹנֶנֶת כָּל הַקְּרִיאַת-שְׂמֵעַ לְפִי זְמַנָּה,
וְכֹנֶנֶת כָּל מַעֲשֵׂה הַמִּצְוֹת בְּכָל-הַיְחוּדִים, וְזוּוּגֵי מִדּוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת,
הַרְאִינִי לְבֹא עַל יְדֵיךָ. לָכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יְהוָה (יאהדונהי - אָדוֹן הַכֹּל הָיָה
הוּא וְיִהְיֶה) אֱלֹהֵינוּ (תְּקִיף בְּעַל הַיְכָלְתָּ וּבְעַל הַכַּחוֹת כָּלֵם) וְאֱלֹהֵי (תְּקִיף בְּעַל הַיְכָלְתָּ וּבְעַל הַכַּחוֹת
כָּלֵם) אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי (תְּקִיף בְּעַל הַיְכָלְתָּ וּבְעַל הַכַּחוֹת כָּלֵם) אֲבָרְהָם, אֱלֹהֵי (תְּקִיף בְּעַל
הַיְכָלְתָּ וּבְעַל הַכַּחוֹת כָּלֵם) יִצְחָק וְאֱלֹהֵי (תְּקִיף בְּעַל הַיְכָלְתָּ וּבְעַל הַכַּחוֹת כָּלֵם) יַעֲקֹב, הָאֵל
הַגָּדוֹל, הַגִּבּוֹר, וְהַנּוֹרָא, אֵל עֲלִיוֹן, גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים, קוֹנֵה הַכֹּל, וְזוֹכֵר
חֲסָדֵי אֲבוֹת, מְלַךְ עוֹזֵר, וּמוֹשִׁיעַ וּמְגַן, שֶׁתִּגְבִּיר רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחֲסָדֶיךָ
הַפְּשׁוּטִים, עֲלֵינוּ אֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ, עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּנֵי אֲבָרְהָם, יִצְחָק
וְיַעֲקֹב, וְתִהְיֶה חֲשׁוּבָה וּמְרָצָה לְפָנֶיךָ קְרִיאַת פְּרִשְׁתַּת שְׂמֵעַ וּפְרִשְׁתַּת וְהִיָּה אִם

שָׁמַע וּפְרָשֶׁת וַיֹּאמֶר, שְׁאַנְכִי אוֹמֵר עִתָּה בְּלִילָה קִדְּם הַשָּׁנָה, וַיַּעֲלֶה לְפָנַי כָּאֵלוּ כְּוִנָּתִי בְּכָל-צְרוּפֵי שָׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים, הָעוֹלָם מִתּוֹכָהּ, וּבְכָל-הַיְחֻדִּים וְזוּוּגֵי מַדּוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת, הָרְאוּיוֹת לְבֹא עַל יְדִיהֶן, וּבְכַח קְרִיאַת פְּרִשֶׁת שְׁמַע וּפְרָשֶׁת וְהָיָה אִם שָׁמַע וּפְרָשֶׁת וַיֹּאמֶר, שְׁאַנִּי קוֹרֵא עִתָּה, יִתְקַן הַפֶּגֶם אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי בְּעוֹנוֹתַי, וְאֵל יִהְיֶה עוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בִּינֵינוּ לְבִינָהּ, וּבְרַב רַחֲמֶיךָ וְחֶסֶדֶיךָ תִּכְוֶנֶנּוּ אֶת לְבַבְנוּ לִירְאָתְךָ וּלְאַהֲבָתְךָ, וְתִקְשִׁיב אֲזַנְךָ לְדַבְּרֵנוּ אֵלֶיךָ, וְאֵל יַעֲכֹב שׁוֹם חֶטָּא וְעוֹן וְהִרְהוֹר רַע, אֶת הַמְצוּהָ הַזֹּאת, וְתַעֲלֶה לְרָצוֹן, לְרִיחַ נִיחוּחַ לְפָנֶיךָ. וַיְהִי נֶעַם אֲדָנִי אֲדוֹן הַכֹּל אֱלֹהֵינוּ (תְּקִיף) בְּעַל הַיְכָלָת וּבְעַל הַכַּחוֹת כָּלֶם) עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ. יִהְיֶה לְרָצוֹן אֲמָרֵי פִי, וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יִהְיֶה (יֵאֱהוּדוּנְהִי - אֲדוֹן הַכֹּל הָיָה הוּא וְהָיָה) צוּרֵי וְגֹאֲלֵי.

עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן אֲמַתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן בְּרִיתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן גְּדֻלָּתְךָ.
 עֲשֵׂה לְמַעַן דְּתָךְ. עֲשֵׂה לְמַעַן הַדְּרָךְ. עֲשֵׂה לְמַעַן וַיַּעֲוֶדְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן זְכָרְךָ.
 עֲשֵׂה לְמַעַן חֶסֶדְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן טוֹבְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יִשְׁרָךְ. עֲשֵׂה לְמַעַן כְּבוֹדְךָ.
 עֲשֵׂה לְמַעַן לְמוֹדְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן מַלְכוּתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן נֶצַחְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן סוּדְךָ.
 עֲשֵׂה לְמַעַן עֲזָךְ. עֲשֵׂה לְמַעַן פְּאָרְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן צְדָקָתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדוּשַׁתְךָ.
 עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֵנוּךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂכִינְתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרַתְךָ:

לְשֵׁם יְחֻד קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתָהּ (זו"י - יֵאֱהוּדוּנְהִי), בְּדַחֲלֵנוּ וּרְחִימוּנוּ (שְׁלוֹב - יֵאֱהוּדוּנְהִי), וּרְחִימוּנוּ וּדַחֲלֵנוּ (שְׁלוֹב - אֵיִהֵהוּיֹהֶה), לִיְחֻדָּא שְׁם אוֹת יו"ד וְאוֹת ה"א (או"י א), בְּאוֹת וְאו"י וְאוֹת ה"א (זו"י), בְּיְחֻדָּא שְׁלִים (יְהו"י), בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, וּבְשֵׁם כָּל הַנְּפִשׁוֹת וְהַרְוּחוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת, הַמְתִּיחְסוֹת אֶל שְׂרֵשׁ נַפְשֵׁנוּ, רוּחֵנוּ וְנִשְׁמַתֵּנוּ, וּמְלַבּוֹשֵׁיהֶם, וְהַקְּרוּבִים לָהֶם, שְׁמַכְלָלוֹת אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָה, וּמְכַל פְּרִטֵי אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָה, דְּכָל פְּרָצוּף וּסְפִירָה. הִנֵּה אֲנִכִּי בָּא לְקָרוֹת פְּרִשֶׁת שְׁמַע, וּפְרָשֶׁת וְהָיָה אִם שָׁמַע, וּפְרָשֶׁת וַיֹּאמֶר, שְׁתַּקְּנוּ לָנוּ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל לְאֲמָרָם עַל הַמְּטָה, קִדְּם הַשָּׁנָה. וְהִנֵּה אֲנִכִּי מְכוּן בְּקְרִיאַת שְׁלֹשׁ פְּרָשִׁיּוֹת אֵלוּ לְדַעַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי הַקְּדוֹשׁ, וּלְדַעַת רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנִי הַקְּדוֹשׁ, וּלְדַעַת רַבֵּנוּ יִצְחָק לוֹרִיאָ אֲשֶׁכְּנָזִי, עָלֵיהֶם הַשְּׁלוֹם. וַיְהִי נֶעַם אֲדָנִי אֲדוֹן הַכֹּל אֱלֹהֵינוּ (תְּקִיף) בְּעַל הַיְכָלָת וּבְעַל הַכַּחוֹת כָּלֶם) עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ. יִהְיֶה לְרָצוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יִהְיֶה (יֵאֱהוּדוּנְהִי - אֲדוֹן הַכֹּל הָיָה הוּא וְהָיָה) צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

ואחרי אומרך התפילות אלו, בסייעתא דשמיא, אחר-כך תעורר במחשבתך עוד הכוונות הפשוטות הנזכרות לעיל בסימן א' ובסימן ב', ואם איש חכם אתה ויש לך ידיעה בשורש הסודות, תוסיף עוד תוספת כוונה בקיצור, שתכוון שעל-ידי כח קריאת שמע זו שאתה לומד, אזי אותן שלוש הוי"ויות דמילוי יודיין, שהם כזה: יו"ד הי"י וי"ו הי"י, יו"ד הי"י וי"ו הי"י, יו"ד הי"י וי"ו הי"י, אשר בדעת העליון מזלזא עילאה, הם משפיעים שפע גדול באבא ואמא, ודעת שלהם, והם (פירוש: אבא ואמא) מקבלים מאלו שלוש הוי"ויות דמילוי יודיין כזה: יו"ד הי"י וי"ו הי"י, יו"ד הי"י וי"ו הי"י, יו"ד הי"י וי"ו הי"י. יורד השפע עד שלושה מוחין דנוקבא דזעיר אנפין, ועל ידי כל אלו ההשפעות מתבטלים החיצונים ומתים, וזה הנוסח הכוונה תכוון ותחשוב בדעתך.

וטוב לומר קודם המפיל נוסח זה (בא"ח פקודי יב):
לְשֵׁם יְחֻד קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתָהּ, בְּדַחֲלֵנוּ וּרְחִימוּנוּ, וּרְחִימוּנוּ וּדַחֲלֵנוּ, לִיְחֻדָּא שְׁם אוֹת יו"ד וְאוֹת ה"א, בְּאוֹת וְאו"י וְאוֹת ה"א, בְּיְחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הִרִינִי מְקַבֵּל עָלַי אֱלֹהֵיִתּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאַהֲבָתּוֹ וּרְאֻתּוֹ, וְהִרִינִי יָרֵא מִמֶּנּוּ, בְּגִין דְּאִיְהוּ רַב וְשְׁלִיט עַל כָּלָא, וְכָלָא קָמִיָּה כָּלָא, וְהִרִינִי

מְמַלְכֵיכוֹ עַל כָּל אֲבָר וְאֲבָר, וְגִיד וְגִיד מִמַּאֲתָיִם וְשִׁמוֹנָה וְאַרְבָּעִים אֲבָרִים,
וְשֵׁלֶשׁ מֵאוֹת וְחֲמִשָּׁה וְשִׁשִּׁים גִּידִים שֶׁל גּוֹפֵי וְנַפְשֵׁי רוּחֵי וְנִשְׁמָתֵי, מַלְכוּת
גְּמוּרָה וְשִׁלְמָה, וְהַרְיֵנִי עֶבֶד לַהֲשֵׁם יְתָבָרָךְ, וְהוּא בְּרַחֲמָיו יִזְכְּנוּ לְעַבְדּוֹ
בְּלֶבֶב שָׁלֵם וְנַפֶּשׁ חַפְצָה, אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן :

אם ישן אחר חצות לילה, יאמר הברכה בלי שם ומלכות.
בְּרוּךְ [אֵתָהּ יְהוָה (יֵאֱהַדוֹנְהִי - אֲדוֹן הַכֹּל הָיָה הַזֶּה וְיִהְיֶה) אֱלֹהֵינוּ (תִּקְיָיִף בְּעַל הַיְכָלָת וּבְעַל הַכַּחוֹת כָּלָם) מְלֹךְ
הָעוֹלָם] הַמְּפִיל חֲבָלֵי שָׁנָה עַל עֵינָי וְתַנּוּמָה עַל עַפְעָפִי, וּמֵאִיר לְאִישׁוֹן בֵּת עֵינָי.
וְיֵהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה (יֵאֱהַדוֹנְהִי - אֲדוֹן הַכֹּל הָיָה הַזֶּה וְיִהְיֶה) אֱלֹהֵי (תִּקְיָיִף בְּעַל הַיְכָלָת
וּבְעַל הַכַּחוֹת כָּלָם) וְאֱלֹהֵי (תִּקְיָיִף בְּעַל הַיְכָלָת וּבְעַל הַכַּחוֹת כָּלָם) אֲבוֹתַי, שֶׁתִּשְׁפִּיבֵנִי
לְשָׁלוֹם וְתַעֲמִידֵנִי לְחַיִּים טוֹבִים וְלְשָׁלוֹם, וְתֵן חֵלְקִי בְּתוֹרָתְךָ, וְתַרְגִּילֵנִי
לְדַבֵּר מִצְוָה, וְאֵל תַּרְגִּילֵנִי לְדַבֵּר עִבְרָה, וְאֵל תִּבְיֵאֵנִי לִיָּדֵי חֶטָּא וְלֹא לִיָּדֵי
נְסִיוֹן וְלֹא לִיָּדֵי בְזִיוֹן, וְיִשְׁלוֹט בִּי יֵצֶר הַטּוֹב, וְאֵל יִשְׁלוֹט בִּי יֵצֶר הָרָע,
וְתַצִּילֵנִי מִשָּׁטָן וּמִפְּגַע רָע וּמִחֲלָאִים רָעִים, וְאֵל יְבַהִילֵנִי חֲלוּמוֹת רָעִים
וְהַרְהוֹרִים רָעִים, וְתִהְיֶה מִטְּתִי (יִזְהַר לְבִטָּא הֵיטֵב אֶת הַטִּי"ת) שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ, וְהָאֵר
עֵינָי כֵּן אִישׁוֹן הַמָּוֶת : בְּרוּךְ [אֵתָהּ יְהוָה (יֵאֱהַדוֹנְהִי - אֲדוֹן הַכֹּל הָיָה הַזֶּה וְיִהְיֶה) הַמֵּאִיר
לְעוֹלָם כְּלוֹ בְּכַבּוּד :

אם קרא ק"ש של ערבית בבית הכנסת מבעוד יום לפני צאת הכוכבים, יכוון לקיים כעת מצות עשה דאורייתא (ומכל מקום,
נכון שלא לסמוך על זה, אלא יקראנה שנית תיכף בצאת הכוכבים, לפני שיאכל ארוחת ערב). יכוון בקריאת שמע זו לתקן את עוון פגם הברית.

יכוון לקיים מצות יחוד השם, ויכוון יו"ד ה"י וי"ו ה"י.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל (קבל והבן ישראל)

יְהוָה (יֵאֱהַדוֹנְהִי - אֲדוֹן הַכֹּל הָיָה הוּא וְיִהְיֶה)

אֱלֹהֵינוּ (הוא האלוה שלנו שהוא תקיף בעל היכולת ובעל הכוחות
כולם)

יְהוָה (יֵאֱהַדוֹנְהִי - אֲדוֹן הַכֹּל הָיָה הוּא וְיִהְיֶה)

אֶחָד (א - יחיד ומיוחד, ח - שולט בשבעה רקיעים והארץ, ד - מושל

בארבע רוחות העולם)
: יפסיק מעט, ובעוד עיניו מכוסות יאמר : "ברוך שם" וכו' בלחש, ובתיבת "מלכותו" ירכין את ראשו
מעט למטה, ויש סוד בדבר בא"ח וארא יא.

בלחש :

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד :

וְאֶהְבֶּתְךָ אֶת יְהוָה (יאהדונהי - אָדוֹן הַכֹּל הָיָה הָזֶה וַיְהִי) **אֱלֹהֶיךָ** (תַּקִּיף בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַכַּחוֹת כָּלָם) **בְּכָל-לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ וּבְכָל-מְאֹדְךָ** : וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם יִפְסִיק מֵעַט **עַל-לִבְבְּךָ** : וְשִׁנַּנְתָּם לְבַנְיָךָ וּדְבַרְתָּ בָם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ : וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל-יְדֶיךָ וְהָיוּ לְטוֹטַפֹּת בֵּין עֵינֶיךָ : וּכְתַבְתָּם עַל-מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ :

וְהָיָה אִם-שָׁמַעַתְּ שָׁמְעוּ אֶל-מְצוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם (יִפְסִיק מֵעַט) **לְאַהֲבָה אֶת-יְהוָה** (יאהדונהי - אָדוֹן הַכֹּל הָיָה הָזֶה וַיְהִי) **אֱלֹהֵיכֶם** (תַּקִּיף בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַכַּחוֹת כָּלָם) יבטא היטב את העיין **וּלְעֲבֹדוֹ בְּכָל-לִבְבְּכֶם וּבְכָל-נַפְשְׁכֶם** : וּנְתַתִּי מָטָר-אַרְצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמְלַקוֹשׁ וְאֶסְפַּת דְּגָנְךָ וְתִירְשָׁךָ וַיִּצְהַרְךָ : וּנְתַתִּי עֹשֶׁב בְּשָׂדְךָ לְבַהֲמֹתֶיךָ וְאֶכְלֶתָּ וּשְׂבַעְתָּ : הַשְּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן יִפְתָּה לְבַבְכֶם וְסָרְתֶם וְעַבַּדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם : וְחָרָה (יִפְסִיק מֵעַט) אָף-יְהוָה (יאהדונהי - אָדוֹן הַכֹּל הָיָה הָזֶה וַיְהִי) בְּכֶם וְעָצַר אֶת-הַשָּׁמַיִם וּלֹא-יִהְיֶה מָטָר וְהִאֲדָמָה לֹא תִתֶּן אֶת-יְבוּלָהּ וְאֲבַדְתֶּם מֵהַרְחָ מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה (יאהדונהי - אָדוֹן הַכֹּל הָיָה הָזֶה וַיְהִי) נָתַן לָכֶם : וְשָׁמַתֶּם אֶת-דְּבָרֵי אֱלֹהֵי עַל-לִבְבְּכֶם וְעַל-נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל-יְדֹכֶם וְהָיוּ לְטוֹטַפֹּת בֵּין עֵינֵיכֶם : וּלְמַדְתֶּם אֹתָם אֶת-בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ : וּכְתַבְתֶּם עַל-מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ : **לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם וַיְמִי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר** (יבטא היטב את העיין) **נִשְׁבַּע יְהוָה** (יאהדונהי - אָדוֹן הַכֹּל הָיָה הָזֶה וַיְהִי) **לְאַבְתֵּיכֶם לְתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל-הָאָרֶץ** :

וַיֹּאמֶר יְהוָה (יאהדונהי - אָדוֹן הַכֹּל הָיָה הָזֶה וַיְהִי) **אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר** : דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל-כַּנְפֵי בְּגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וּנְתַנּוּ עַל-צִיצִית הַכַּנֹּף פְּתִיל תְּכֵלֶת : וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת-כָּל-מְצוֹת יְהוָה (יאהדונהי - אָדוֹן הַכֹּל הָיָה הָזֶה וַיְהִי) וְעִשִּׂיתֶם אֹתָם וּלֹא-תִתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר-אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם : לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וְעִשִּׂיתֶם אֶת-כָּל-מְצוֹתַי וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים לְאֱלֹהֵיכֶם (תַּקִּיף בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַכַּחוֹת כָּלָם) : **אֲנִי יְהוָה** (יאהדונהי - אָדוֹן הַכֹּל הָיָה הָזֶה וַיְהִי) **אֱלֹהֵיכֶם** (תַּקִּיף בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַכַּחוֹת כָּלָם) **אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לְאֱלֹהִים** (תַּקִּיף בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַכַּחוֹת כָּלָם) **אֲנִי יְהוָה** (יאהדונהי - אָדוֹן הַכֹּל הָיָה הָזֶה וַיְהִי) **אֱלֹהֵיכֶם** (תַּקִּיף בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַכַּחוֹת כָּלָם) :

וְחֹזֵר :

יְהוָה (יאהדונהי - אָדוֹן הַכֹּל הָיָה הָזֶה וַיְהִי) **אֱלֹהֵיכֶם** (תַּקִּיף בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַכַּחוֹת כָּלָם) **אֶמֶת**.

נַעֲלֹזוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד, יִרְנְנוּ עַל-מִשְׁכָּבוֹתָם : רוֹמְמוֹת אֵל בְּגֵרוֹנָם, וְחָרַב פִּיפְיוֹת בְּנֶדָם :

* יוהר לבטאת היטב את הט' והת' של מילת "מיטתו", שלא ישמע לשון מיתה. **הִנֵּה** *מִטָּתוֹ שֶׁלְשִׁלְמָה. שְׁשִׁים גְּבָרִים סָבִיב לָהּ מִגְּבֻרֵי יִשְׂרָאֵל : כָּלָם אַחְזֵי חָרַב, מְלַמְּדֵי מְלַחְמָה. אִישׁ חָרַב עַל יָרְכוֹ מִפְּחַד בְּלִילוֹת : הִנֵּה *מִטָּתוֹ שֶׁלְשִׁלְמָה. שְׁשִׁים גְּבָרִים סָבִיב לָהּ מִגְּבֻרֵי יִשְׂרָאֵל : כָּלָם אַחְזֵי חָרַב, מְלַמְּדֵי מְלַחְמָה. אִישׁ חָרַב עַל יָרְכוֹ מִפְּחַד בְּלִילוֹת : הִנֵּה *מִטָּתוֹ שֶׁלְשִׁלְמָה. שְׁשִׁים

גברים סביב לה מגברי ישראל: פלם אחזי חרב, מלמדי מלחמה. איש
חרבו על ירכו מפחד בלילות:

יברכה יהנה (יאהדונהי - אדון הכל הנה ויהנה) וישמרך: יאר יהנה (יאהדונהי -
אדון הכל הנה ויהנה) פניו אליך ויחנך: ישא יהנה (יאהדונהי - אדון הכל הנה ויהנה)
פניו אליך וישם לך שלום:

פסוקים להינצל מטומאת קרי:
אם תשכב לא תפחד, ושכבת וערבה שנתך: שמרני פאישון בת-עין. בצל
כנפיך תסתירני: אני שכבתי ואישנה. הקיצותי כי יהנה (יאהדונהי - אדון הכל
הנה ויהנה) יסמכני: בידך אפקיד רוחי פדית אותי יהנה (יאהדונהי - אדון הכל
הנה ויהנה) אל אמת:

ישב בסתר עליון בצל שדי יתלונן: אמר ליהנה (יאהדונהי - אדון הכל הנה ויהנה)
יהנה (יהנה) מחסי ומצודתי אלהי (תקיף בעל היכלת ובעל הפחות פלם) אבטח-בו: כי הוא
יצילך מפח יקוש מדבר הוות: באברתו יסך לך ותחת-כנפיו תחסה צנה
וסחרה אמתו: לא-תירא מפחד לילה מחץ יעוף יומם: מדבר באפל יהלך
מקטב ישוד צהרים: יפל מצדך אלף ורובה מימינך אליך לא יגש: רק
בעיניך תביט ושלמת רשעים תראה: כי-אתה יהנה (יאהדונהי - אדון הכל הנה ויהנה)
מחסי:

ואחר-כך יתודה על עוונותיו. וצריך להתוודות מעומד, כנודע. אמנם, שאר הסדר אם תוכל לאומרו מעומד, שפיר טפי,
ואם תאמר אותו מיושב, אין בכך כלום. ואמנם, כשאתה מתוודה, צריך שתכוון שאתה עומד בעולם העשיה. ונדוע
שהנפש היא מעולם העשיה. נודע שהנפש היא החוטאת בסוד: "ונפש כי תחטא" (ויקרא ה' א'). והנה בחינת נפשך היא
האומרת עתה הוידוי הזה. והנה, בהיות החטאים מצויים בנפש אז הקליפות דבקים בה ואינן מניחים אותה לעלות.
ולכן, באומרו הוידוי בלב שלם, מתפרדין הקליפות מנפשך אשר בעולם העשיה, ואז על-ידי כן תוכל לעלות לעולמות
העליונים, ותכוון בלב שלם כאילו אתה עומד לפני בית-דין ונידון לפניך, ונתחייבת, ואתה מוסר עצמך לקבל בסבר
פנים יפות על-ידי בית דין לכפרת עונות. ותכוון כאילו אתה מקבל ארבע מיתות בית-דין: סקילה, שריפה, הרג וחנק.
ותשים נגד עיניך שני שמות יהו"ה, אדניי יאהדונהי"י. [ואין לומר וידוי במוצאי שבת עד אחר חצות לילה. וכתב בחסד לאלפים (קלח, ח):

אפשר דהוא הדין למוצאי ראש חודש, ומוצאי חנוכה ופורים, וכדומה. ושב ואל תעשה עדיף (בא"ח כ"ג-תשא ז).

ומובא בספרים הקדושים שישנם ג' זמנים שבהם ראוי לאדם להתוודות:

- א: בכל לילה לפני לכתו לישון שאז עולה נשמתו למעלה למסור דין וחשבון על היום שעבר.
- ב: בכל ראש חודש.
- ג: בכל ראש חודש.

ובזה"ק פ' קורח כתב: דבכל לילה ולילה עד לא ישכוב ועד לא נאים בעי ברנש למעבד חושבנא מעובדוי דעבד כל ההוא
יומא מנייהו ויבעי עליהו רחמים וכו' ואלין אקרין מארי דחושבנא ... ופעולת החשבון הזה הוא, אם ימצא שעבר איזה
עבירה אותו היום, יתחרט עליהם, ויתודה עליהם, ויקבל עליו בלב שלם שלא יעבור עוד עליהם, ואז לא יעכבו
החיצונים את נשמתו בעלותו למעלה, וגם לא תהיה ידו כותבת אותו החטאים על הפנקס הפתוח, ואז באותו היום
מוחלין לו. גם חשבון הוידוי הזה יביאהו שיהיה נזהר מאז והלאה מאותן חטאים. ואמרו חז"ל: "שוב יום אחד לפני
מיתתך", השינה היא אחד מששים במיתה ובשובו קודם השכיבה בלילה יקיים זה בכל יום.

כתב ה"בן איש חי" בשם ה"חסד לאלפים": מדוע אומרים אנו, אשמנו, בגדנו, וכו' ולא אשמתי, בגדתי, מה גם שישנם
אנשים שלא חטאו, ומדוע יאמרו אשמנו, וכו'? אלא משום שכל ישראל גוף אחד הם וכולם ערבים זה לזה, ולכן מובן
מדוע משה רבנו ע"ה שהיה צדיק גמור כלל עצמו עם ישראל ואמר, "וסלחת לעווננו ולחטאתנו".

וכן אומרים אנו, חטאנו אנחנו ואבותינו, - היינו בגלגולים קודמים מה שחטאנו, שנקראים אבות לזה הגוף שהוא עומד
עתה בו.

בעת הווידי יכה ביד ימין כפוף כאגרופו על הלב בנחת, על כל תבה בווידי הכאה. ויש לזה טעם נסתר ע"פ הסוד כמפורש
בדברי רבינו האריז"ל בשער הכוונות שעושה האדם בהכאה זו על הלב תיקון גדול.

אָנא יְהוָה (יאהדונהי - אָדון הַכֹּל הָיָה הוּא וְיִהְיֶה) **אֱלֹהֵינוּ** (תַּקִּיף בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַכּוֹחַת כְּלָם) **וְאֱלֹהֵי** (תַּקִּיף בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַכּוֹחַת כְּלָם) **אֲבוֹתֵינוּ**, תְּבֵא לְפָנֶיךָ תִּפְלְתָנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִלְכָנוּ מִתְחַנְתָנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פָנִים וּקְשֵׁי עֶרְךָ לֹמֵר לְפָנֶיךָ יְהוָה (יאהדונהי - אָדון הַכֹּל הָיָה הוּא וְיִהְיֶה) **אֱלֹהֵינוּ** (תַּקִּיף בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַכּוֹחַת כְּלָם) **וְאֱלֹהֵי** (תַּקִּיף בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַכּוֹחַת כְּלָם) **אֲבוֹתֵינוּ** צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חֲטָאנוּ. אָבֵל חֲטָאנוּ, עֹוִינוּ, פִּשְׁעָנוּ, אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתנוּ :

אֲשַׁמְנוּ. בְּגַדְנוּ. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דָּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הִעֵוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זָדְנוּ. חֲמַסְנוּ. טַפְלָנוּ שֶׁקֶר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כָּזְבָנוּ. כְּעַסְנוּ. לָצָנוּ. מִרְדְּנוּ. מָרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֹוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֵב וְאֵם. קִשִּׁינוּ עֶרְךָ. רִשְׁעָנוּ. שִׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ וְתַעֲתָעָנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁנָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל-הַבָּא עֲלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ :

ואחר-כך יאמר בלב שלם נוסח זה:
יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יְהוָה (יאהדונהי - אָדון הַכֹּל הָיָה הוּא וְיִהְיֶה) **אֱלֹהֵי** (תַּקִּיף בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַכּוֹחַת כְּלָם) **וְאֱלֹהֵי** (תַּקִּיף בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַכּוֹחַת כְּלָם) **אֲבוֹתֵי, שְׁתַּמְחוּל, וְתִסְלַח, וְתִכַּפֵּר לִי עַל כָּל מַה שֶּׁחֲטָאתִי, וּפִשְׁעֵתִי לְפָנֶיךָ. וְאֵם חֲטָאתִי, עֹוִיתִי וּפִשְׁעֵתִי בָּאוֹת יוֹיֵד שֶׁל שֵׁם הַוְיָ"ה, וּבָאוֹת אֱלֹ"ף שֶׁל שֵׁם אֲדָנוּת, יְהִיָּה נִחְשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאֵלוּ נִסְקַלְתִּי בְּבֵית-דִין, עַל יְדֵי אוֹת אֱלֹ"ף שֶׁל שֵׁם אֲדָנוּת [וצריך לחשוב בעצמו, בלבו ממש, כאילו הוא עומד בבית דין, ונסקל על-ידי בית דין].**
וְאֵם חֲטָאתִי בָּאוֹת הִ"א רִאשׁוֹנָה שֶׁל שֵׁם הַוְיָ"ה, וּבָאוֹת דְּלִ"ת שֶׁל [שֵׁם] אֲדָנוּת, יְהִיָּה נִחְשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאֵלוּ נִשְׁרַפְתִּי בְּבֵית דִין, עַל יְדֵי אוֹת דְּלִ"ת שֶׁל שֵׁם אֲדָנוּת (וכן יחשוב בלבו). וְאֵם חֲטָאתִי בָּאוֹת וְאִ"ו שֶׁל שֵׁם הַוְיָ"ה, וּבָאוֹת נו"ן שֶׁל שֵׁם אֲדָנוּת, יְהִיָּה נִחְשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאֵלוּ נִהַרְגְתִּי בְּסִיף בְּבֵית דִין, עַל יְדֵי אוֹת נו"ן שֶׁל שֵׁם אֲדָנוּת (וכן יחשוב בלבו, כנזכר). וְאֵם חֲטָאתִי בָּאוֹת הִ"א אַחֲרוֹנָה שֶׁל שֵׁם הַוְיָ"ה וּבָאוֹת יוֹיֵד שֶׁל שֵׁם אֲדָנוּת, יְהִיָּה נִחְשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאֵלוּ נִחַנְקְתִי בְּבֵית-דִין, עַל יְדֵי אוֹת יוֹיֵד שֶׁל שֵׁם אֲדָנוּת :

וכן יחשוב בלבו ממש. וכאשר יזכיר אותיות שני השמות הנזכרים, יביט בהם בהיותם מחוברים לפניו בשם השילוב הנזכר לעיל.

אח"כ יאמר אנא בְּכַח כוֹלוּ בְּכַח לֵילָה. ולאחר שגמר אותו יחזור לומר הפסוק שכנגד אותו הלילה ג"פ, וכן יכוון בכל לילה בשם היוצא ממנו.

ליל א': אָנא בְּכַח גְּדַלְת יְמִינְךָ, תִּתִּיר צְרוּרָה. (אב"ג ית"ץ)
 ליל ב': קִבֵּל רִנַּת עַמְּךָ, שְׂגַבְנוּ, טַהֲרָנוּ נוֹרָא. (קר"ע שט"ו)
 ליל ג': נָא גְבוּר, דוֹרְשֵׁי יְחוּדְךָ, כְּבַבְת שְׁמַרְם. (נג"ד יכ"ש)
 ליל ד': בְּרַכְם טַהֲרַם, רַחֲמֵי צְדָקְתְךָ, תִּמְיֵד גְּמִלְם. (בט"ר צת"ג)
 ליל ה': חֲסִין קְדוּשָׁה, בְּרוּב טוֹבְךָ, נִהַל עֲדַתְךָ. (חק"ב טנ"ע)
 ליל ו': יְחִיד גְּאָה, לְעַמְּךָ פְּנָה, זוֹכְרֵי קִדְשְׁתְךָ. (יג"ל פז"ק)
 ליל ז': שְׁוַעֲתָנוּ קִבֵּל, וּשְׁמַע צַעֲקוֹתָנוּ, יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת. (שק"ו צי"ת)

ויאמר בלחש:
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד :

אֵתָהּ תִּקְוֶה תִּרְחַם צִיּוֹן, כִּי-עֵת לְחַנְּנָהּ, כִּי-בָא מוֹעֵד: נִפְשֵׁי אֲנִי תִּתֶּן בְּלִלְיָהּ,
 אֶף רוּחִי בְּקִרְבִּי אֲשַׁחֲרֶךָ: בְּיָדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי (יכוון ר"ת בא"ר), פְּדִיתָהּ אֹתִי
 יְהוָה (יאהדונהי - אֲדוֹן הַכֹּל הָיָה הַזֶּה וְיִהְיֶה) (יכוון ר"ת פא"י), אֵל אֲמֶת:

קיבלתי דבר אחד יקר מאד, שהוא קב ונקי, שיזהר כל אדם לומר קודם השינה חמש תיבות אלו י"ב פעמים, והם:
 דָּוִד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיָּם: דָּוִד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיָּם: דָּוִד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי
 וְקַיָּם: דָּוִד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיָּם: דָּוִד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיָּם: דָּוִד מְלֶךְ
 יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיָּם: דָּוִד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיָּם: דָּוִד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיָּם:
 דָּוִד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיָּם: דָּוִד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיָּם: דָּוִד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי
 וְקַיָּם: דָּוִד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיָּם: (עו"י"ח פקודי ח)

וישכב על צדו השמאלי, וזה יועיל להכניע צד שמאל וגם ע"פ צורך הרפואה טוב לישון תחילה על צד שמאל, וישתדל
 ככל עוז שלא ידבר, לא יאכל ולא ישתה אחר ק"ש שעל מטתו, אלא יישן מיד, שנאמר: "אמר בלבבכם על משכבכם
 ודומו" (72).
 סלה"

שני

חלק

הנהגות טובות

והנה כל אותם התיקונים המובאים לעיל הינם בגדר חיוב, וחובה על כל
 אדם לעשותם, ובמיוחד ביום שחטא בפגם זרע לבטלה.

ברם, מי שהרבה לחטוא ולפגום בבריתו ר"ל, מן הראוי שיוסיף קדושה
 על קדושתו, וטוב שיקח עמו איזה מצוה או הנהגה טובה, דזהו מבחינת
 "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'", ויהיה דבוק בה כל ימי חייו, וימסור
 נפשו וגופו עליה, וזכות המצוה אשר יתמיד בה במסירות נפשו וגופו תגן
 עליו ותצילהו בזה ובבא, כנאמר "כל העושה מצוה אחת בעוה"ז,
 מקדמתו והולכת לפניו לעוה"ב (73), וע"כ הבאנו כאן כל אותם המעשים
 והמצוות אשר יעשה אותם האדם וחי בהם, אשר בכוחם לכפר על
 עוונותיו של האדם, ובמיוחד על פגם הברית.

אך דא עקא, טבעו של האדם שחטא ורוצה לתקן החטא, לקבל על עצמו כל ההנהגות, מעשים ומצוות שראה ושמע (מספר זה או אחר), ושהינם מכפרים לו על פגם זה.

והנה אין זו אלא עצת יצר הרע הנותן בליבו של האדם לאמר: ראה בנפשך, הרי כה הרבית לחטוא, וע"כ עליך לקחת תשובת משקל שוה, וכל מעשה, מצוה והנהגה שהינך רואה ושומע עליך לקיים, ובזאת תהיה תשובתך וכפרתך, ובזאת מפילו היצה"ר בפת, דזהו מבחינת "תפסת מרובה לא תפסת, מועט תפסת". ע"כ יאמר החכם "קובץ על יד ירבה" ובלבד שיכוון ליבו לשמים. ואחר שתהיה רגיל במצוה אחת ותהיה קשורה אל ניבי נשמתך, תיקח לך עוד מצוה, וכן על זה הדרך, ובזאת "סר עוונך וחטאתך תכופר".

* ישתדל להיות ראשון בביה"כ, שחרית וערבית.

* ישתדל להשלים בכל יום צ' אמנים, ד' קדושות, י' קדישים, ק' ברכות, שהם ר"ת צדיק, והוא אחד מתיקוני צדיק יסוד עולם.

* ישתדל לסמוך גאולה לתפילה.

* בימים שבהם יש קריאת ספר תורה (ובתנאי שאותו היום יש בו מוסף), יאמר בריך שמיה, כפי שכתבו המקובלים, שעל ידי אמירת בריך שמיה (כשפותחים הארון), שיש בו ק"ל תיבות, מתקנים פגם היסוד ופגם זרע לבטלה, וע"כ יאמר זאת בכוונה עצומה, וכשמגיע למילים וליהוי אנא עבדא פקידא בגו צדיקיא, יכוון (במילים הללו) שיזכה לתקן בחייו מה שפגם ביסוד. וכן מובא בספרים הקדושים, שבאומרו זה השבח והתפילה מתקן בזה הרבה תיקונים. (ק"ל תיבות כנגד ק"ל שנים שפרש אדם הראשון מאשתו וחטא בקריו).

* כשפותחין הספר תורה להראותו לקהל, יהרהר תשובה על פגם הראייה.

* ישתדל לעלות לס"ת לפחות פעם בחודש, (עדיף עלית שישי בשבת, שהוא מכוון כנגד יוסף הצדיק ששורשו ביסוד). ובעלייתו יסתכל באותיות ויברך בקול רם, ויקרא מילה במילה עם השליח ציבור בקול נמוך, שאפילו לאוזניו לא ישמיע.

* ישתדל שלא לדבר בבית הכנסת, אפילו אחר התפילה בשום אופן, לכבוד השכינה השורה שם, וזה תיקון למה שפגם בכבודה, (כמבואר לעיל).

* יזהר שלא להפסיק לשום דבר, הן דיבור הן מעשה, בין מים אחרונים לברכת המזון.

* יכבד וישמור השבת בכל כוחו, ויענגה במאכלים מיוחדים, שכל הזהיר וזריז בשמירת שבת בכל תנאיו ובכל דקדוקיו, אפילו עבד ע"ז כדור

אנוש, מוחלין לו, שנאמר "שומר שבת מחללו, אל תקרי מחללו אלא מחול לו". ובשמירתנו מייחד הקב"ה, ויתוקן אשר גרם להיות נרגן מפריד אלוף ח"ו, וזאת משום שפגם באות ברית, לכן יתקן באות שבת – מידה כנגד מידה. וזאת כיון שחטא זה הוא בכל איברי הגוף שכל הגוף נתחמם, תיקונו הוא ע"י שמירת שבת שכל הגוף מקיים המצווה. וע"י שישמור שבת יתקן את פגם הברית כי השבת נקרא אות, והברית נקראת ג"כ אות, וכשמקיים אחת מתקן השניה. ונמחל לו העבירה שעשה, והוא כפי שאמרנו לעיל "שומר שבת מחללו, אל תקרי מחללו אלא מחול לו".

* ובכלל זה ירבה בהדלקת נרות שבת.

* ישתדל לקיים סעודה רביעית במוצאי שבת, ויערוך שולחן מלכים כפי הראוי לסעודה זו, שהיא כנגד דוד המלך ע"ה, שתיקן הקרי של אדם הראשון. וכן המקיים סעודה רביעית כהלכתה, ניצול מחיבוט הקבר, כיבואר בהמשך, שזהו אחד מהעונשים הנוראים שמקבל הפוגם בבריתו, וע"כ ישמור תמיד הברית שהוא ר"ת: בסעודה רביעית יזהר תמיד. שלושת סעודות השבת הם כנגד אברהם יצחק ויעקב. אברהם אבינו ע"ה: מציל את האדם מדינה של גהינם בזכות סעודה ראשונה. יצחק אבינו ע"ה: מציל מחבלי משיח בזכות סעודה שניה. יעקב אבינו ע"ה: מציל ממלחמת גוג ומגוג בזכות סעודה שלישית (יש מהמקובלים שמסדרים סעודה ראשונה כנגד יצחק ושניה כנגד אברהם). **וסעודה רביעית** – מלוה מלכה היא כנגד דוד המלך (רגיל רביעי שבמרכבה) ודוד המלך ע"ה מציל מחיבוט הקבר בזכות מלוה מלכה. ומובא בספר "אוצר דינים ומנהגים" טעם מדוע מלוה מלכה נקראת סעודת דוד המלך? לפי שדוד המלך התפלל "הודיעני ה' קציי" וכו' והקב"ה השיבו שימות בשבת אבל לא הודיעו באיזה שבת. לכן בכל מוצאי שבת כשעבר השבת, היו דוד המלך וכל בני ביתו בשמחה רבה, ועשו סעודה גדולה וכל ישראל היו שמחים עמו בסעודה זו. והביא בספר "תורת המצוה" טעם אחר שהרי דוד המלך עסק כל השבת בתורה וודאי לא אכל כל היום כולו ובמוצאי שבת היה אוכל לתשלומים עבור סעודת שבת משום שיש עדין המשך לקדושת השבת. ובשם הבעש"ט הקדוש זיע"א נאמר: שמי שיטול ידיו לסעודה וידליק ארבעה נרות בכל מוצאי שבת למלוה מלכה, מובטח לו שדוד המלך ע"ה בוודאי נמצא שם, ולא יסתלק מן העולם עד שיראה את דוד המלך ע"ה. ובאם יצטרך לישועה נחוצה כגון לרפואה שלמה עבורו ועבור בני ביתו, ישמח עצמו במלוה מלכה ויאמר **רבונו של עולם, הזכות של דוד המלך יגן עלי שאושע בבקשה פלונית. ומובטח לו שהשי"ת יעזור לו.**

תחית המתים – אומר הזוה"ק זה לא שיברא גוף חדש, אלא אותו הגוף שהיה, יקום. שעצם אחד ישאר מן הגוף ולא יתקב ולא יתבלה בעפר לעולם. ובעת התחיה הקב"ה ירכך אותו ויעשהו כשאר בבצק ויעלה ויתפשט לארבע זוויות וממנו ישתכלל הגוף וכל אבריו ואחר כך יתן בו הקב"ה נשמה ויחיה. ומובא במדרש מעשה שטחנו עצם זו ברחיים ולא נטחן, שרפו באש ולא נשרף, נתנו במים ולא נמוח, נתנו על הסדן והכו

עליו בפטיש נחלק הסדן ונבקע הפטיש והעצם לא נחסר כלום. עצם זו נקראת לוז או נסכוי. אומר הב"י בשם "שבולי הלפט" שעצם זו לא נהנית מאכילה אלא במוצאי שבת. וביאר ה"טורי זהב" שבגלל שעצם זו לא נהנית אלא רק מאכילת מוצאי שבת אי"כ לא נהנתה מעץ הדעת, ולכן יש לה קיום לעולם. ומפני זה בראה הקב"ה באופן זה. כי גלוי וידוע לפניו שאדם עתיד לחטוא בעץ הדעת, על כן הקדים וברא בו עצם שלא תהנה מהעץ כדי שממנה יקום לתחיית המתים.

* ישתדל לא לנגוע בזקנו, כנאי "לא תשחית את פאת זקנד", שהיא שומרת את הראש להציל את ישראל מן המקטרגים.

* יהא רגיל לומר בפיו הפסוק: "אור זרוע לצדיק", שהם ס"ת קר"ע, ויכוון לקרוע הקליפות ע"י שם זה ולהעלות מהקליפות אותם טיפות שיצאו למגנא, ועי"ז יקויים בו "ולישרי לב שמחה", שהם ס"ת בגימטריא טוב, שזהו יסוד הנקרא טוב.

* בברהמ"ז, במילים "ועל בריתך שחתמת בבשרנו", יכוון על אשר פגם בזרע לבטלה.

* יזהר בשמירת ימים טובים שנקראים **אות**, על אשר פגם ב**אות** הברית.

* יזהר במצות תפילין כראוי, שנקרא **אות**, ויכפר על **אות** הברית.

* יטרח בהכנסת חתן וכלה וישמחם, וע"י הזעה שתצא ממנו יכופר אשר פגם בבריתו וחימם עצמו ליצה"ר.

* יטרח במחשבה, בדיבור ומעשה להשכין שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו.

* יטרח בלישת ואפיית מצות לחג הפסח.

* יכתת רגליו ביום שישי להכין צרכי שבת, כי מה שקלקל בחימום יצה"ר, עתה יתקן בחימום וטורח יום שישי, שהוא כנגד היסוד.

* יטרח ויתאמץ בגמילות חסד של לקבור מתים, וזאת ע"י חפירת הקבר. ובכל הללו יכוון שע"י הטרחה והזעה היוצאת ממנו, יכופר מה שפגם וחימם עצמו והוציא זרע לבטלה, (ואותה הזעה היא תיקון לקר"ע).

* יזהר וישתדל במצות ציצית להסתכל בה תמיד, על אשר פגם בראיה ובא לידי זרע לבטלה.

* יחזר אחר מצות סנדקאות – להיות סנדק, וזאת להחזיק הנימול על ברכיו ושוקיו. ומשום שרגליו של הסנדק דומות למזבח ונחשב כמקריב

קטורת לקב"ה, לכן חובה עליו לטבול לפני כן, כי אם לא טבל איך יגש למזבח וטומאתו עליו.

וישמח הסנדק מאד על גודל הזכות שזכה, ובזאת התפאר דוד המלך ע"ה באומרו לפני הקב"ה "ברכי אני עושה סנדקים לילדים הנימולים". ולפני קיום הברית יאמר הסנדק זו התפילה ב' פעמים:

לְשֵׁם יְחִוּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּהּ (יאהדונה), בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוֹ (יאההויהה), וּרְחִימוֹ וּדְחִילוֹ (איאההויהה), לְיַחְדָּא שְׁמֵא אֹתָּהּ יְיָ וְאֹתָּהּ ה' (א"א) בְּשֵׁם אֹתָּהּ ו' וְאֹתָּהּ ה' (זו"ט), בְּיַחְדָּא שְׁלִים (יהוה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא שְׂכִינְתָּהּ מְעַפְרָא וְלַעֲלוֹי שְׂכִינְתָּהּ עֲזָנוּ, הִנֵּה אָנֹכִי בָּא לְהִיּוֹת סַנְדָּק, וְאַהֲיָה כְּסָא וּמְזַבַּח לַעֲשׂוֹת עַל יְרַכֵּי הַמִּלָּה. וְיִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ שְׂיִהְיָה מְזַבַּח כְּפָרָה, וְתִכְפֹּר עַל כָּל חַטָּאתֵי וְעֲוֹנוֹתֵי וּפְשָׁעֵי, וּבְכַרְט מַה שְׂפָגְמֵתֵי בִירְכֵי וּבְאֹת בְּרִית קִדְשֵׁךָ, וְתַעֲלֶה עָלֵינוּ כְּאֵלוֹ כְּוֹנוֹ כָּל הַכְּוֹנוֹת הַרְאוּיוֹת לְכֹוֹן וּלְתַקֵּן אֶת שְׂרָשָׁה בְּמָקוֹם עָלְיוֹן, לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וְיִהְיֶה נֶעֱמַד אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהּ

* יזהר בנטילת ידים, שהמזלזל בנטילת ידים בא לידי עניות, והפוגם בבריתו בא לידי עניות.

* יזהר שלא לבזות האוכלים והמשקים, ולא יפורר הלחם לחתיכות ויעשה ממנו פירורים פירורים, שהוא כמוציא שז"ל, כי כל אוכל יש בו ניצוץ קדושה, והזורקו ומבזהו כזורק טיפות זרע קודש.

* ישתדל לאכול משויורי ופירורי המוציא אחר אכילתו.

* יברך הברכות במתינות ובכוונה, וביחוד בברכת המזון, והוא תיקון גדול לפגם הברית.

* יאכיל עניים על שולחנו, כנגד מה שגרם עניות לעולם וגרם לנשמות העשוקים והעניים ואין להם מנחם, כמבואר לעיל. ע"כ תקנתו להאכיל עניים, שעם אכילתו יצאו אותם נשמות העשוקים.

* עוד מתיקוני הברית, להיות עניו ושפל ברך.

* עוד מתיקוני הקרי, יצווה את בניו קודם מותו שלאחר מותו לא ילכו אחר מיטתו, כדי שאותם בניו שנבראו מטיפות הוצאת זרע לבטלה לא ילוו אותו ג"כ. כידוע שאותן נשמות שנבראו מאותן טיפות של שז"ל, באות אליו לאחר מותו ונדבקות בו, ואומרות לו אבינו אתה, ורודפות אחר נשמתו ומטמאין ומצערין אותו בכל צער בעולם, ואין המקום

להאריך כאן. וע"י שמצווה לבניו שלא ילכו והם לא הולכים, אזי ג"כ אין רשות לאותם מזיקים ללכת. וכן יצווה שיהיו עשרה אנשים יר"ש שיטפלו ויתעסקו בטהרתו, וישאו מיטתו עד הקבר, ולא יגע בגופו שום דבר אחר, ויעשו על קברו שבע הקפות, ויקראו בהם בכל הקפה ויהי נועם וכו'. וכן ולבני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות וישלחם מעל יצחק בנו בעודנו חי קדמה אל ארץ קדם, ובכל פעם יפזר צדקה.

* יגדל יתומים בתוך ביתו, ואם אינו יכול, יחזיק במוסדות שמגדלים יתומים ברוח טהרה.

* כשאומר וידוי, יחשוב בליבו במילים: א. **העוינו** – הרהרנו הרהורים רעים ביום, ובאנו לידי טומאת קרי בלילה. ב. **זדנו** – זנינו אחר ליבנו ועיננו. **פשענו** – פגמנו באות ברית קודש. **קשינו עורף** – קשינו עצמנו לדעת, קלקלנו צנורות השפע, והפכנו אותם לבארות נשברים אשר לא יכילו המים, וגרמנו לעבד כי ימלוך ושפחה כי תירש גבירתה. **שחתנו** – שיקרנו בברית קודשך, שיחתנו זרע קודש לבטלה, ובראנו משחית לחבל.

* ישתדל לקום ולומר תיקון חצות, ויזהר שלא יעבור עליו חצות לילה חלילה בשינה, אשר מעלתה חשובה וידועה.

* עוד מתיקוני הברית הוא תיקון השוה לכל נפש, שיהא זהיר בעניית אמן אחר כל ברכה ששומע. וכן כתב רבי יעקב אבוחצירא זצוקלה"ה ז"ל: "אף מי שפגם בברית ובשובו בתשובה נזהר להיות שומר אמנים, נמחל לו מה שפגם בברית וחזר לכשרותו הראשון, **ויחשב לו כאילו לא פגם**". וכפי שדרשו **בראשית ר"ת**: **תיקון רפואת ברית יהא שומר אמנים**. וגדול העונה יותר מהמברך".

והנה עניית אמן נחלקת לשלושה חלקים:

א. אמן מלשון שבח והודאה, כגון ברכת אלוהי נשמה, וכן שלוש ברכות הראשונות של תפילת י"ח וברכת הנהנין, וע"כ כשאומר אמן יכוון בזאת, אמת הוא מה שאמר המברך ואני מאמין בזה.

ב. אמן מלשון בקשה ותחינה, כגון הקדיש, ע"כ כשעונה אמן יכוון כן יהי רצון שיאמנו דברי בקשות המבקש ושכן יקיים ה' את דברו.

ג. אמן מלשון הודאה ובקשה, כגון כל ברכות האמצעיות של י"ח, וכן רצה ושים שלום, שכולן הן תחילתן בקשה וסופן הודאה, וע"כ כשעונה אמן יכוון א. אמת, היא הברכה שבירך המברך; ב. ויה"ר שיאמנו דברי המברך.

וצריך כל אדם ללמוד כוונות הללו בע"פ, שלא יהפך ח"ו הכוונות, שאז נחשב לכופר, כגון: אם אמר על ברכת השבח אמן - שכן יהיה (כן יה"ר), הרי הוא כרשע כופר, כי הוא כמסתפק אם יש בו יתברך שבחים הללו, וע"כ מבקש שיהיה כן, וכן אם יטעה האדם ויכוון על הבקשות שצריך לכוון בהם כן יה"ר, יכוון עליהם אמת היא הבקשה, הרי הוא ככסיל באיוולתו.

ומפני שישנם סוגי אמנים שרגילים ההמון לטעות בהם, כתבנו אותם לקמן:

א. בקדיש שעונים אמן יהא שמיה רבא, רגילים לסמוך אמן ליהא שמיה רבא, ודבר זה טעות יסודו, כי אמן זה חוזר על מה שאמר הש"ץ לפני כן בעגלא ובזמן קריב.

ב. בברכת מודים רגילים לסמוך אמן למודים, וטעות היא, כי אמן קאי על המחזיר שכינתו לציון, ומודים היא תחילת ברכת ההודאה. והנה באמן דמודים רגילים האנשים לשכוח לאומרו, ומיד אומרים מודים בלי לענות אמן לפני כן, וע"כ צריך קודם לומר אמן ורק אח"כ מודים, וזהו אחד הדברים המעכבים הגאולה, שאין עונה אמן על המחזיר שכינתו לציון.

ג. וכן בתפילת ערבית של ער"ש, בברכת "ופרוש עלינו סוכת שלומך", צריך לזכור ולענות אמן.

ובכל אלו האמנים יגיד אותם בכוונה רבה ובכל כוחו, וסימנך אמן - אני מוסר נפשי, וכן י"ח שמות הוי"ה ואדני"י כשם כמנין אמן.

א. דברים המועילים לכפרה והינם בכלל סגולה:

א. כל העונה אמן יהא שמיה רבא בכל כוחו, קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה, ואפילו היה בו שמץ מינות מוחלין לו. ופירש רש"י בכל כוחו - בכל כוונתו. וכתב בזוהר הקדוש שצריך לזעזע כל איבריו ולענות בקול תקיף, ואם יחזור בתשובה ולא יחטא עוד, יהיה רגיל בעניית אמן, מובטח לו שימחלו כל עוונותיו.

ב. יכוון בשירת הים (אז ישיר משה) שאומרים בכל יום, ויאמר זאת בקול רם ובשמחה רבה, כאילו הוא עצמו יצא אותה שעה ממצרים וניצל מהים ומפרעה, שנאמר "ויסע משה את ישראל מים סוף", שהסיעם מעוונותיהם שנמחלו על ידי שירה.

ג. כל המעביר על מידותיו מעבירין לו על כל פשעיו, שנאמר: נושא עוון ועובר על פשע, למי נושא עוון, למי שעובר על פשע, וע"כ יהא מאותם האנשים שעליהם אמרו חז"ל: הנעלבים ואינם עולבין, שומעין חרפתם ואינן משיבין, עושין מאהבה ושמחין ביסורין, עליהם הכתוב אומר: ואוהביו כצאת השמש בגבורתו. וכתב בספר "טהרת הקודש", שאין לך גדול בסיגופים מסבילת עלבונות, ופעם אחת ששותק כשפוגעים בו ומבזים אותו, הרי היא שוה לכמה אלפי סיגופים וצומות שעושה האחר (74).

וכתב על זאת האריז"ל, שאילו היו יודעים גודל טובת הענין היו רודפים בשוק לפגוש אדם שיחרף אותם.

ד. המקבל יסורים באהבה, מוחלין לו על כל עוונותיו, כמו שאמרו חז"ל נאמר ברית במלח ונאמר ברית ביסורין, מה ברית האמור במלח ממתקת את הבשר, אף ברית האמור ביסורין ממרקין כל עוונותיו של אדם, וכן איתא במדרש תהלים קי"ח: יסור יסרני יה, חביבין היסורים שהם מרצים כקרבנות, שבקרבנות נאמר ונרצה לו לכפר עליו, וביסורין כתיב וכאב את בן ירצה. ומובא בספרים הקדושים שבכל פעם שאדם מתייסר נברא מזה מלאך קדוש, ולאחר פטירתו של האדם יבואו אותם המלאכים בשקים מלאים שנבראו מיסוריו ויוכלו להכריע את כל הכף לכף זכות, וכל זאת אם יקבל זאת באהבה, וע"כ בכל פעם שבאים יסורים על האדם יאמר בזה הלשון:

רבונו של עולם, הנני מאמין באמונה שלימה שבאו לי אלו היסורים בהשגחה עליונה לטובתי ולהתחסד עימי ולמרק עוונותי, ויהי רצון שיומתקו כל הדינים ממני ויתכפרו עוונותי מגלגול זה ומגלגולים הקודמים.

ואמרו רז"ל, עד היכן יסורין, אמר רבי אלעזר, כל שארגו לו בגד ללבוש ואין מתקבל עליו, ויתרה מזו אמרו, אפילו הושיט ידו לכיס ליטול שלוש ועלה בידו שתיים.

ה. הדין את חברו לכף זכות: אדם שמרגיל עצמו לדון את השני לכף זכות, אז כשיש עליו קטרוג ח"ו או על אחד מבני ביתו, אומרים בשמים למקטרג, כשם שהוא דן לכף זכות כך אין לכם רשות לחייבו רק לזכותו. וכן לאחר פטירתו יחפשו זכות שעשה ויזכו אותו בדין, והוא מידה כנגד מידה, ובכלל זה יהא רגיל תמיד ללמד סניגוריה על עם ישראל.

ו. כל הבוכה ומתאבל על אדם כשר, מוחלין לו על כל עוונותיו. כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכולו, שני מלאכי השרת אומרים לו וסר עוונך וחטאתך תכופר.

ז. ואחרון חביב הוא ההתבודדות. והנה כל עיקר ההתבודדות הוא לעורר רחמים על עצמו, שה' יתברך יטהר נפשו וגופו ויקרבו אליו, ויזכהו לתקן ולהשלים תיקונו בזה העולם, והמובחר שבהתבודדות הוא שיתבודד עצמו בביתו עם ה' ויפריש מחשבתו לה' וידבר אל ה' יתברך בלי הסתייגות כלל, דהיינו שישפוך כל ליבו וכאבו וכל צרותיו, ועיי"ז ירגיש הקלה בכאביו וירגיש קירבה לה' יתברך, וזה תיקון גדול שאפילו גדולי עולם היו נוהגים בו לעיתים קרובות.

דברים המועילים לשמירה, שלא יבוא לפגום בבריתו ומחשבתו, עצות וסגולות להינצל מפגם היסוד:

אמרו חז"ל: "שלוש עבירות אין אדם ניצול מהן בכל יום, ואחד מהן הרהורי עבירה", וכבר אמרו בזאת חז"ל, הרהורי עבירה קשים מעבירה, על-כן הבאנו כאן סגולות ועצות נוספות להינצל מהן.

א. אם באים על האדם הרהורים ואין יכול לשלחם במחשבתו, יסתכל בעיניו על דופן השמאלי של חוטמו, ואם זה לא עוזר, אזי ינעוץ גודלי אצבעות רגליו בחוזק בארץ.

ב. יטבול במים קרים או יכניס ידיו ורגליו במים קרים, וינצל מהם.

ג. כל ההולך ברחוב ומפחד לבל יכשל בראיית נשים, סגולה לזה יאמר: "הן אראלים צעקו חוצה, מלאכי שלום מר יבכיון".

ד. יאמר הפסוק: "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה".

ה. יאמר הפסוק: "לב טהור ברא לי אלהים", ויעביר ידו על מצחו בכל פעם שיאמר פסוק זה.

רביעי

פרק

גודל מעלת שומר הברית ושכרו בזה ובבא

**"וידעת כי ה' אלהיך הוא האלהים, האל הנאמן שומר הברית והחסד
לאוהביו ולשומרי מצוותיו לאלף דור" (דברים ז', ט')**

אמרו חז"ל: הוי מחשב שכר מצוה ושכר עבירה. לפני כל מעשה ומעשה שעושה האדם עליו לחשב בדעתו אם המעשה אשר אותו הוא הולך לעשות מותר או אסור, ומה עתיד המעשה אשר יעשה לגרום, הן לו אישית והן לעולם כולו, כנאמר: עשה מצוה אחת הכריע כל העולם כולו לכף זכות, עשה עבירה אחת הכריע כל העולם כולו לכף חובה.

על-כן הבאנו כאן אותן המעלות אשר שומר הברית זוכה להן.

* השומר בריתו, העולם קיים עליו כנא': "כה אמר ה' אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתיי".

* כל השומר בריתו, כאילו קיים כל התורה כולה.

* כל השומר בריתו – לעתיד לבוא זוכה לראות את הקב"ה ממש בלי מסך המבדיל.

* כל השומר בריתו – זוכה שנשמתא קדישא אתאחיזת ביה.

* כל השומר בריתו – זוכה שהשכינה תשרה בו תמיד, וזוכה לצלם אלוקים, ודיוקנה רשים בשכינתא.

* כל השומר בריתו – זוכה שגופו מאיר, ואין רימה ותולעה שולט בו לאחר מיתה.

* כל השומר בריתו – נקרא גיבור, "כי איזהו גיבור? זהו הכובש את יצרו", וסתם יצר הוא יצר העריות.

* כל השומר בריתו – לעתיד לבוא הקב"ה ילביש אותו בלבוש של מלך.

* כל השומר בריתו – זוכה להיות דבוק בקב"ה, וזהו תכלית הבריאה.

* כל השומר בריתו – אם נחלה במחלה שהיא, הקב"ה בעצמו מרפאהו ולא ע"י מלאך.

* כל השומר בריתו – מושך עליו כל מיני השפעות טובות, הן פרנסה והן שאר דברים.

* כל השומר בריתו – הקב"ה שומרו, ואין שום אדם ושום דבר בעולם שיכול ליגע בו ולהזיקו.

* כל השומר בריתו – הקב"ה מתפאר בו בכל יום, כנא': שלושה מכריז עליהן הקב"ה בכל יום, "על רווק הדר בכרך ואינו חוטא", וזהו דבר היחיד שמשתבח בו הקב"ה בצורה כזאת.

* כל השומר בריתו – הקב"ה זוכר אותו תמיד.

* כל השומר בריתו – נקרא תמים, כדכתיב: "מאן דנטיר ברית אתקרי איש תמים".

* כל השומר בריתו – נקרא צדיק, כיוסף הצדיק שהוא מבחינת היסוד.

* כל השומר בריתו – כל השפע שיורד לעולם יורד קודם אליו ואח"כ לכל העולם.

* כל השומר בריתו – בניו יהיו צדיקים, ומי שמוסר נפשו לתקן זה הפגם, מוכרח לצאת ממנו איזה צדיק וקדוש מיוצאי חלציו.

* כל השומר בריתו – אין רשות לשום מלאכי חבלה להתקרב אליו.

* כל השומר בריתו – ממשיך השפעה לשכינת עוזנו, ומגן כל העולם כולו.

* כל השומר בריתו – זוכה להתענג בעבודת ה', כגון: בשבת זוכה להרגיש מהו עונג וקדושת שבת, וכן זוכה להרגיש את הנשמה יתירה בו.

- * כל השומר בריתו – הקב"ה אוקיר יתה על כולא.
- * כל השומר בריתו – זוכה להינצל מחבלי משיח ומכל מיני מיתות, ויזכה לגאולה.
- * כל השומר בריתו – לאחר תחית המתים, ביום הדין הגדול, ישאר בחיים.
- * כל השומר בריתו – כשהקב"ה יחדש עולמו באלף השביעי, לא יחדש עולמו רק בזכות שומרי הברית.
- * כל השומר בריתו – זוכה להתקשר בשכינא, ועיי"ז יכול לכוון בתפילתו כראוי.
- * כל השומר בריתו – זוכה למלכות כיוסף הצדיק.
- * כל השומר בריתו – מאחד קוב"ה ושכינתיה.
- * כל השומר בריתו – זוכה לאחר פטירתו להיכנס לכל שערי הצדיקים.
- * כל השומר בריתו – נקרא ח"י, ומקושר במידת הח"י.
- * כל השומר בריתו – כשנפטר מן העולם אין רשות למלאך המוות להתקרב אצלו, ואין מת על ידו.
- * כל השומר בריתו – שורה עליו שם הוי"ה ב"ה, וכל העליונים והתחתונים מפחדין ממנו.
- * כל השומר בריתו – מוציא מגיהנום הרבה נשמות.
- * כל השומר בריתו – נעשה שותף לקב"ה בבריאת עולמו, כדכתיב: "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתיי".
- * כל השומר בריתו – זוכה להכניע ד' קליפות טמאות: עוון, משחית, אף, וחימה, שכל הצרות והרעות שבאות לעולם באות בגללן.
- * כל השומר בריתו – גלי הים והסתערותו נחים מפניו, כנא': "הים ראה וינוס" מפני ארונו של יוסף. ומסופר על מקובל אחד בצפת, בעל מחבר הספר הקדוש "בת עוזי", שנסע בספינה בים והיה הים סוער, עד שכמעט כל הנוסעים נטבעו, ואמר למנהל הספינה שיעלה אותו לתורן הספינה, וגילה בגדיו והראה לים האות קיימא קדישא, ותיכף נח ושקט הים מזעפו.
- * כל השומר בריתו – הקב"ה מסתיר אותו משונאיו.

- * כל השומר בריתו – אין שום מקטרג יכול ליגע בנשמתו.
- * כל השומר בריתו – זוכה להגיע למדרגות גבוהות.
- * כל השומר בריתו – גורם להמתקת הדינים.
- * כל השומר בריתו – נקרא אדם שלם, וכן נקרא קדוש.
- * כל השומר בריתו – כשיש צער בעולם, משתתפים איתו האבות לבטל הגזירה.
- * כל השומר בריתו – החיצונים וס"א מתרחקין ממנו.
- * כל השומר בריתו – מקרב הגאולה ובנין ביהמ"ק.
- * כל השומר בריתו – לאחר פטירתו ראוי לשומו בארון כיוסף הצדיק.
- * כל השומר בריתו – ניצול מכל הדינים שעתידיים לבוא עליו לאחר פטירתו.
- * כל השומר בריתו – גופו אינו חוזר להיות עפר, וניצול מחיבוט הקבר.
- * כל השומר בריתו – כל עליות וירידות המלאכים לשליחותן בזה העולם מתקיימות בזכותו.
- * כל השומר בריתו – בזכותו ניצלים הרבה אנשים מפגם הברית, וזאת ע"י שמשפיע בעולם שפע קדושה וטהרה.
- * כל השומר בריתו – ראוי להעלותו על גבי המזבח ככהן גדול, ולעתיד לבוא יזכה להקריב קורבנות אף על פי שאינו כהן.
- * כל השומר בריתו – מחשבתו מזדככת, וזוכה לחכמה, בינה, ודעת.
- * כל השומר בריתו – זוכה להיות מרכבה ליסוד העליון.
- * כל השומר בריתו – זוכה לזכות אחרים, ודבריו מקובלים.
- * כל השומר בריתו – זוכה לעשות צדקה כראוי.
- * כל השומר בריתו – זוכה להתפלל כראוי.
- * כל השומר בריתו – זוכה לאמונה שלמה.
- * כל השומר בריתו – מושגח בהשגחה פרטית יותר מכל העולם.

* והמעלה האחרונה והחביבה מכולם, היא המעלה הכללית, והיא: כל זמן שעם ישראל שומרים הברית, אין כל אומה ולשון יכולים לשלוט בהם ולעשות להם כל רעה.

ויה"ר שיזכנו הקב"ה להיות מנוטרי בריתו, ולזכות לכל אלו המעלות הכתובות לעיל, למען היות נאה דורש ונאה מקיים, ונזכה לברכת ה' "הנני נותן לך את בריתי שלום" – שלום מן היצה"ר, מן החטא, אשר ברכה זו ברך ה' את פנחס בקנאו את קנאת ה' צבאות, בהורגו את זמרי במסירות נפש. וכן ברך ה' בברכה זו את מתיה בן חרש, כמסופר במדרש: מעשה בר' מתיה בן חרש שהיה יושב בבית המדרש ועוסק בתורה, והיה זיו פניו דומה לחמה, וקלסתר פניו דומה למלאכי השרת, שמימיו לא נשא עיניו לאשה בעולם. פעם אחת עבר שטן ונתקנא בו. אמר, אפשר אדם כמו זה לא חטא. אמר לפני הקדוש-ברוך-הוא, רבונו של עולם, רבי מתיה בן חרש מה הוא לפניך, אמר לו, צדיק גמור הוא, אמר לפניו, תן לי רשות ואסיתנו, אמר לו, אין את יכול לו, אף על פי כן אמר לו לך. נדמה לו כאשה יפה שלא היתה כדוגמתה מעולם מימות נעמה אחות תובל קין, שטעו בה מלאכי השרת, שנאמר (בראשית ו'): "ויראו בני האלוקים את בנות האדם". עמד לפניו, כיון שראה אותה, הפך פניו ונתן לאחוריו, שוב בא ועמד לו על צד שמאלו, הפך פניו לצד ימין, היתה מתהפכת לו מכל צד. אמר, מתיירא אני שמא יתגבר עלי יצר הרע ויחטיאני. מה עשה אותו צדיק, קרא לאותו תלמיד שהיה משרת לפניו, אמר לו, לך והבא לי אש ומסמרין, הביא לו מסמרין ונתנם בעיניו, כיון שראה השטן כך, נזדעזע ונפל לאחוריו. באותה שעה קרא הקדוש-ברוך-הוא לרפאל, אמר לו, לך לרפא את ר' מתיה בן חרש, בא ועמד לפניו, אמר לו, מי אתה, אמר לו, אני הוא רפאל ששלחני הקב"ה לרפאות את עיניך, אמר לו, הניחני, מה שהיה היה. חזר לפני הקב"ה, אמר לפניו, רבונו של עולם, כך וכך אמר לי מתיה, אמר לו, לך ואמור לו, אני ערב שלא ישלוט בו יצר הרע. מיד רפא אותו.

וע"י שנתחזק במידה זו שהיא היסוד, נזכה לביאת משיח צדקנו שיבוא ויגאלנו בקרוב, כנא': "אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף", אמן כן יהי רצון.

מקורות

1.	ציפורן	שמיר	לחיד"א	ו-עג
2.				זוה"ק
3.	רמב"ם	איסורי	ביאה	יח-יט

כב	-	זוטא	אליהו	דבי	תנא	.4
טו-לט			במדבר			.5
ה-כ	הקדושה	שער		חכמה	ראשית	.6
שם						.7
הבית		טהרת		קונטרס		.8
א-ב		יוסף		בנין		.9
קא		שמיר		ציפורן		.10
יא-יב		קדושה		ר"ח		.11
שם						.12
יז-פז			שם			.13
א-ה		אבות		פרקי		.14
שם			ר"ח			.15
שם		יוסף		יסוד		.16
א-ו	יוסף	יסוד		יד-טז	ר"ח	.17
שם		יוסף		יסוד		.18
שם			חיד"א			.19
שם		יוסף		יסוד		.20
שם	יוסף		י		ר"ח	.21
ס"ח		ע"מ		תזריע		.22
קצ		וישב		זוהר		.23
ז-עט		קדושה		ר"ח		.24
ב-כז		צדיק		קרנות		.25
מברסלב	נחמן		לר'	הברית	אות	.26
פג		צדיק		קרנות		.27
מ			קידושין			.28
ו-יב	בראשית		רש"י		מוסף	.29
ז-י		לח		שם		.30
יח	אליהו		דבי		תנא	.31
יג			נידה			.32
א-ב	ה		יוסף		בנין	.33
כלה			מס'			.34
א	כג	אהע"ז	שוי"ע	פיקודי	זוהר	.35
ד-יט			דעות	רמב"ם	יג, נידה	.36
סט-ב			מות	אחרי		.37
195		ה'	עבד	אברהם		.38
תעלומה			מגיד			.39
יא-כט		האהבה		שער		.40
מט		נהר	מב	שם		.41
כה	פרק		צדיקים	דרך		.42
191	ה'		עבד	אברהם		.43
ז-קד		שמיר		ציפורן		.44
שם		הקודש		טהרת		.45
213	בעש"ט	בשם	ה'	עבד	אברהם	.46
שם			ט"ה			.47
219	מטשערנוביל	נחום	ר'	בשם	ה' עבר	.48
כז-טז		סימן	החיים	כף		.49
טז	סימן	ש"ש	לט	ע"פ	שם	.50
221			בא"ח	-		.51
בא-318			שם			.52
91		צדיקים		דרך		.53
עו		סאלי		בבא		.54
ג-לב		החיים		כף		.55
תהילים	ערך	צדיק		קרנות		.56
הברית		לחיד"א		הקדמות	מדבר	.57
יא		טהרת		קונטרס		.58
קכז		יוסף		יסוד		.59
שם		שמיר		ציפורן		.60
ה	צדקה		הלכות	רמב"ם		.61
שם	יוסף	בנין	כב	סעיף	ת"ת	.62
			הלכות	הלכות	צדיקים	

216		צדיקים		דרך		.63
שם		באצבע		מורה		.64
תלח	עמ'	היסוד	תיקון	מאמר	ש"ה	.65
יט-ח		יוסף		בנין		.66
שם			ט"ה			.67
שם		יוסף		יסוד		.68
היסוד		תיקון	מאמר		ט"ה	.69
רל"ט-סק"ט		סופר	החיים		כף	.70
ס"ב	או"ח		פעלים		רב	.71
ודרך	אור	-	סדר	מספר	מועתק	.72
ט		ח"ב	סוטה			.73
ב-יב		היום	ט"ה			.74